

Иван Янев

СИМАРГАЛ

ИВАН ЯНЕВ

СИМАРГАЛ

chitanka.info

1.

Ранният час по нищо не си личеше. Хората на летището не се интересуваха, че по това време една значителна част от човечеството все още се намираше в леглото. Младата жена си проправяше път сред множеството. Раницата, пристегната на гърба ѝ, очевидно тежеше на крехките ѝ рамене. Впитите дънки и леката тънка блузка подчертаваха грацията и. Не един мъж я разсъблече с очи. И не една жена и хвърли недотам дружелюбен поглед. Тежкият грим, който покриваше лицето ѝ, показваше или излишна суетност, или най-обикновена надутост. Само че тя го беше сложила, за да прикрие изтерзаното, хубаво лице. Тя знаеше, че за сетен път вижда света, изгрева и всичко, с което вече беше свикнала. Само не успя за последно да зърне най-любимото си същество. Но щеше да го спаси. Нейният живот беше цената, която трябваше и щеше сега да плати.

Очите на малкото момиче вперено следяха огромния монитор.

Хората пъплеха във всички посоки. Търкаляха куфари, носеха сакове, бутаха колички. Стори му се вълнуващо, но само в първите секунди. След това загуби интерес. В момента, когато на монитора в близък план се показа едно лице, детето оформи устни и шепнешком произнесе „ма“. Но дали това беше първата, или втората сричка на най-скъпата дума за всеки човек — „мама“, никой не можеше да каже. Опитва се да стане от фотьойла, но една ръка отново го притисна плътно към облегалката. Ръката не изразяваше нито грубост, нито враждебност, а само непреклонност. Момичето не продължи с опитите си да стане. Мониторът отново даваше обща картина на летището. А младата жена продължаваше да се придвижва уверено в своята посока. Момиченцето я откри сред тълпата. Устните ѝ отново се оформиха, но този път не излезе дори и шепот.

Свинските опашки здраво стягаха крайниците му. Столът, специално изработен за подобни приложения, имаше висока облегалка, която завършваше с нещо като улей за главата. През шията и челото му също минаваха свински опашки така, че нямаше никаква възможност за движение. Погледът му, умело насочен към монитора, се взираше в раницата. Предполагаше какво става, но въпреки това се надяваше, че интуицията му този път греши. Безизразното лице на жената ясно му подсказа, че нещо не е наред. Виждаше я как върви, като че ли беше от друг свят. Ян разбра. Бяха я натъпкали с разни боклуци — наркотици, успокоителни и кой знае още с какво. За пореден път изпъна мускули. И за пореден път нищо не постигна. Краката му висяха на около педя от пода, всеки стегнат с по две свински опашки: веднъж при глезена и втори път под коляното. Ръцете му — спуснати надолу... не можеше да ги помръдне ни на милиметър. Една свинска опашка като гривна обрамчваше китката, а втора опасваше при лакътя. Осъзнаваше, че сам няма шанс да се освободи. Засега и не можеше да си представи, че някой ще го стори, тъй като никой от тези, които биха му помогнали, не знаеше, че се намира в цайтнот^[1].

Времето му изтичаше, а той нямаше възможност да направи каквото и да е. Ян разбра, че цялото безславие на живота му щеше да го покрие като покров. Трябваше само още мъничко да има търпение и кротичко да продължи да виси като насекомо в паяжина. Цъкането вървеше към края си.

* * *

Топлото челце на дъщеричката му още пареше ръката му. Мотоциклетистът с нетърпение очакваше зелената светлина на светофара. Кракът му нервно потракваше по скоростния лост. Две минути имам до аптеката й още 7–8 обратно, значи след десетина минути свещичките ще са при Нели — повтаряше си наум той. Зеленият сигнал се включи. Той рязко натисна газта и се изстреля покрай колите. Навлезе в кръстовището, което след секунда щеше да е зад него. С периферното си зрение обаче забеляза ярка светлина. Направи опит рязко да завие, почти му се удаде. Но за негова изненада, камионът също зави и го връхлетя. Управляваше го мутра с гъсти

вежди, които плътно засенчваха очите и сплескания му нос. Съществуването беше нискочело и приличаше на човекоподобна маймуна. Мотористът нямаше никакъв шанс за измъкване. Последното нещо, което чу, беше истеричният писък на жена. А последното нещо, което мина през ума му, беше: „Още ми пари на ръката... по дяволите!“.

* * *

Амира безмълвно продължаваше да гледа монитора. Търсеше лицето на майка си и щом го зърнеше, нейното се отпускате. Малкото момиченце не си даваше сметка за луксозния фотьойл, както и за крещящо модерната стая, в която се намираще. Килимът, дебел и мек, прегръщаше ходилата до глезените. Стените, пълни със старинни картини, шепнеха на скъпарски език. Въпреки бликащото богатство, личеше си, че не беше само парвенющина. Имаше мисъл, ергономичност и своеобразна елегантност в помещението.

Внезапно майчиното лице изчезна от монитора. Екранът се изпълни с пушек. Детето понечи да скочи, но една ръка го притисна към облегалката, а друга, държаща спринцовка, се насочи към лявата ръчичка. Последва убождане, а секунди по-късно насълзените невинни очи се затвориха. По същото време, но под земята влагата се просмукваше навсякъде. Вързаният мъж върху стола също видя как изчезва женското лице от монитора и на негово място пушекът постла своята всепоглъщаща пелена. Нямаше звук, така че не чу взрива и настаналата паника. Беше сигурен, че в момента на летището е нещо страшно. Отново изду мускули, но... Отново свинските опашки издържаха.

[1] Цайтнот — ситуация от шахмата, когато играчът има малко или недостатъчно време да завърши ходовете си; (разг.) притиснат от времето. — Бел.р. ↑

2.

— Стайко, не съм съгласна с теб — каза жената и отпи от виното си. Кристина, висока и стройна, притежаваше хубостта на майката. И преди да се появят децата, тя събираше множество мъжки погледи, но сега придоби този изтънчен, деликатен и сладостно мъдър маниер, присъщ на къснозреещите сортове грозде като „Керацуда“. Русата, клоняща към бяло коса падаше на раменете ѝ и почти скриваше крехката ѝ издължена шия. Сините, будни очи бяха открити, но в същото време мнителни и остри като току-що изковани мечове. Само няколко бенки по дългите ѝ бедра пречеха бялата кожа да се слее с кувертюрата на дивана. Широките ѝ, изправени рамене, сякаш поръсени с канела, излъчваха достойнство.

Вечерите, когато не бяха навън с децата, минаваха в разговори, дискусии и дори спорове, понякога доста разгорещени.

— Историята е наука за фактите, ако въобще приемем, че това определение ѝ подхожда, нали така?

— Така е — отговори той, — но, Криси, пропускаш нещо много важно.

— И какво е това важно, което пропускам? — наостри се Кристина.

— Историята разглежда фактите, но всичките факти, а не само част от тях. Това първо. И второ, историята се занимава с анализа на тези факти. И тук е невралгичната и, бих казал, уязвимата част на историята. Понеже има истински историци и поръчкови историци. Има и лоши историци, разбира се.

— Значи имате проблем в самата гилдия. Вие още не сте си решили проблемите на фундаментално ниво, а искате останалите хора да ви вярват. Няма как да стане. Поръчкови историци. Лоши историци. Че защо ги търпите?

— Не е толкова просто — въздъхна Стайко.

Мъжът вдигна ръка и приглади вече прошарената коса. Лицето му почервеняваше, когато говореше за любимата си история, но пък

тази руменина влияеше доста приятно на външния му вид. Стайко не беше красавец, но не се оставяше — винаги спретнат и противопоставящ се на биреното коремче, въпреки че то много искаше да се подаде и да огледа наоколо. Висок около 170 см, жена му винаги се притесняваше да сложи токчета, но той настояваше, не му пукаше, даже му харесваше да скандализира деликатно ежедневието на хората. Едно беше ясно: големият му орлов нос и плътният дълбок глас издаваха мъжество и устременост. А непоклатимо застопорените очила вече категорично затвърждаваха интелекта му. Той постоянно ги пипаше и се чудеше как да разклати устоите им, защото бяха нова придобивка, а умният човек винаги е малко притеснен, когато толкова бързо може да бъде разкрит.

— Поръчковите историци разполагат със спонсори, които им казват каква линия да прокарат. Лошите историци просто толкова си могат. А истинските историци... Тях почти никой не ги слуша и не им дава трибуна. Истината е, че историята е курвата на политическата класа. Всеки политически режим я прелъстява, изнасилва, гаври се с нея и изисква безпрекословното ѝ подчинение.

— Добре, значи... — Кристина остана с отворена уста и не продължи. Нахлулото в стаята дете я накара да спре в началото на противодействието на Стайковата теза. Това, че осемгодишният им син не почука, а директно влетя в трапезарията, я притесни. Възпитаваше децата си да бъдат добри, внимателни и винаги учтиви. Но сега Валери изглеждаше уплашен.

— Какво става, Валери? Защо не почука, преди да влезеш? — Стайко го гледеше строго и очакваше извинение.

— Тъбъ... — заекна детето. — Извинявай, тате, но... Нели...

Кристина остави чашата с вино на масата и надигна глава:

— Какво става с Нели? — попита тя по-припряно, отколкото ѝ се искаше.

— Не знам... — изхлипа Валери. — Както си играехме и тя падна на пода и започна цялата да се тресе. И... повърна. Изцапа ми новата кола с дистанционното.

Стайко скочи, но Кристина вече тичаше към детската стая. Педиатърът, д-р Попова, им каза да отидат в първия спешен кабинет. Кристина грабна Нели, а Стайко взе ключа от колата, документите и банковата си карта. Валери ги последва като умърлушено кученце, на

което никой не обръща внимание. В спешния кабинет на лъскавата частна болница ги приеха, след като се наложи да почакаат 15–20 минути. Медиците подходиха отговорно. Направиха изследвания, сложиха инжекция на момиченцето, за да пресекат повръщането, и предписаха свещички за сваляне на температурата. Накрая се оказа, че трябваше да заплатят, нищо че бяха в спешен кабинет и че уж поне за децата здравеопазването беше безплатно. Стайко извади дебитната карта и се зачуди какво правят родителите, които нямат пари за медицинската спешност на децата си. Това ли е цивилизованото, социално и модерно общество? Разбира се, за тях най-важното беше, че Нели щеше много бързо да се оправи. Според лекарите това бил 24-часов вирус и няма никакви основания за притеснение.

Въпреки вечерния час, движението беше натоварено. Когато се добраха до кооперацията и влязоха в гаража, Стайко каза:

— Ти се качи с децата. Аз отивам за свещичките.

— Сам ли? — объркано го попита жената.

— Ще се върна бързо — каза Стайко на Кристина — отивам с мотора, така че няма да попадна в задръстване.

— Добре. Внимавай, недей да бързаш. И се пази, че карат всякакви.

— Не се притеснявай, скъпа, знаеш, че съм добър шофьор, а моторът е моето второ, даже и първо Аз. Всичко ще бъде наред — каза Стайко и нежно погали съпругата си по бузата, преди асансьорът да затвори врати и да отведе любимата му и децата в апартамента.

3.

— Какво е положението? — попита лекарят, влизайки в спешното.

— Д-р Младенов, ситуацията е тежка — каза припряно медицинската сестра. — Блъснат моторист от камион. Интубиран, пулсът е много слаб, нарушен сърдечен ритъм, кръвно... — сестрата не продължи. Младият лекар забърза към количката с пациента. Чаршафът, който се стелеше върху мъжа, беше разцъфнал като аленочервена теменужка.

— Какво прави тук още?! Веднага в шокова — нареди медикът. — А този случай? — попита лекарят, обръщайки се към друга количка, върху която лежеше жена в безсъзнание.

— Тя се е возила на мотора, но изглежда, че е изкарала малко повече късмет — отговори сестрата.

* * *

— Имаме донорска ситуация — каза по телефона д-р Халил.

— Добре. Документално всичко наред ли е? — попита един глас, чийто притежател се намиреше на много километри от болницата.

— Така ми се струва.

— Не ти плащам, за да ми отговаряш двусмислено.

— Мъжът само преди дни е дал съгласие в електронното си здравно досие да бъде донор при настъпване на смърт и ако органите му са подходящи — отговори д-р Халил. — Странно е, че малко след това съгласие човекът е блъснат на кръстовище, а току-що издъхна в шокова зала. Проверихме и има реципиенти, чакащи за бъбреците, черния и белите дробове, както и за сърцето.

— Има ли близки? — запита гласът, въпреки че семейното положение на починалия му беше добре известно.

— Да, има съпруга и две деца. Сега д-р Младенов ще се обади да уведоми жената.

— Не искам да създава проблеми тази жена. Направете така, че тя да приеме донорската ситуация.

— Разбира се, но след като починалият е дал съгласие, няма да има затруднения.

— Нали чу какво ти казах? Искам и жената да приеме донорската ситуация и да не е против. Разбрахме ли се?

— Да. Добре, ще направя всичко по силите си.

— Направи и повече, но всичко да бъде наред — каза гласът и прекъсна връзката.

* * *

— Ало!

— Здравейте. Търся г-жа Пенева. Кристина Пенева.

— Аз съм. Кажете!

— Безпокои ви д-р Младенов от Първа частна болница.

— А, да. Преди малко бяхме в болницата. Да не сме забравили нещо?

— Била сте при нас, в болницата? — смутено попита д-р Младенов.

— Да, преди малко се върнахме. Нели, нашата дъщеря, се почувства зле и в болницата установиха, че има вирус, който би следвало да отшуми до ден-два. Баща ѝ, моят съпруг, отиде до аптеката да купи свещичките, които ни изписаха в болницата.

— Госпожо, съжалявам!... — Запъна се д-р Младенов. Почувства как капки пот се търкалят по мишниците. Влагата премина по ребрата му като на високоскоростна магистрала, за да се спре там, долу, където ризата беше плътно стегната от колана.

— Но наистина в спешния кабинет ни увериха, че няма място за паника. Всичко ще отшуми много бързо, стига да спазваме съветите, които ни дадоха.

— Да. Да, вярвам, че колегите са ви казали и са предприели каквото трябва.

— Така е. Истински професионалисти. Постъпиха адекватно и като медици, и като психолози, защото бяхме доста притеснени с моя съпруг.

— Госпожо, обаждам се във връзка с вашия съпруг.

— Ако мога аз да ви бъда полезна, понеже той отиде до аптеката, както ви казах. Очаквам всеки момент да се прибере, но все още го няма. Отиде с мотора, за да избегне задръстванията. — Д-р Младенов усети истински водопад, който се устреми под мишниците му към бента, образуван от ризата и колана. През съзнанието му премина репликата: „Но той никога повече няма да се прибере. Напразно го чакате, госпожо“. Очите му го засърбяха. Знаеше, че сълзи се опитват да си прокарат път до тях. Стисна челюсти. Усети, че зъбите му може би се втъкнаха един-два микрона навътре, но нямаше право да прояви слабост и да не съобщи кошмарната новина. Няколко човека чакаха да бъдат спасени. Рядко имаха подобна донорска ситуация, която щеше да помогне на толкова хора.

— Госпожо, чуйте ме, моля Ви! Вашият съпруг е претърпял пътнотранспортно произшествие. — Настъпи пауза, която винаги се появява, когато се преобръща даден живот и се разбива като бучка захар, попаднала в чаша горещ чай. Кристина в първите секунди нищо не каза. После едва чуто прошепна:

— Как... Как е той? Къде е? Какво се е случило? Това не може да е вярно! Кажете ми, че не е истина!

* * *

— Но той никога не ми е споменавал, че е давал съгласие да бъде донор — жената стоеше в лекарския кабинет. Сълзите се стичаха, а тя сегиз-тогиз ги бършеше с хартиени кърпички. Двамата лекари стояха срещу нея и се опитваха да ѝ вдъхнат сила, за да не се стигне дотам и нея да спасяват. — Той всичко ми казваше. Всякакви дреболии споделяше. Така се чувстваше добре. Вечерите, когато децата си лягат, ние оставаме и си говорим за всичко, което ни се е случило през деня, и всичко, което сме направили или смятаме да направим. Никога не ми е казвал, че има намерение или че е заявил да бъде донор.

— Госпожо, мъката ви е непоносима. Повярвайте ми, знам как се чувствате. Но... Вашият съпруг има шанс да продължи да живее чрез тези хора, които са на прага на смъртта. Те са загубени, ако органите на вашия съпруг не им бъдат трансплантирани. Моля ви като човек да се съгласите и да подкрепите волята на съпруга си.

— Винаги съм го подкрепяла във всичко. Но защо е необходимо аз да се съглася, след като той вече го е сторил по вашите думи?

— Госпожо, както и д-р Младенов ви каза, много е важно вашето одобрение, защото Вие сте негова съпруга. Ние, лекарите, вярваме, че когато хората са позитивно настроени за всяка медицинска манипулация, тя ще има успех. Ето защо вашата подкрепа е изключително важна за спасяването на тези хора, чиято единствена надежда се появи сега. — Д-р Халил съзнаваше, че говори на ръба на манипулирането, но трябваше да убеди жената, за да не си навлече гнева на онзи, който го държеше повече от здраво. Това беше само едната страна. Той, като лекар, беше напълно убеден, че при донорска ситуация е нужно да се помогне на всеки. А не органите, които биха дали живот, да гният в земята или да се превърнат в прах в някой екарисаж.

Д-р Младенов отиде до диспенсъра, сипа в картонена чаша студена вода и я поднесе на Кристина. Тя несъзнателно я пие и продължи да гледа в рекламната брошура за мултивитамини до вратата. Лекарят не се отказа и с жест я подкани да отпие. В първия миг си помисли, че не го е забелязала, но после жената бавно насочи чашата към устните си. Д-р Халил отиде до шкафа с лекарства и взе една таблетка. Приблужи се към младата вдовица, подаде ѝ хапчето и успокоително каза:

— Моля ви, изпийте това и веднага ще се почувствате по-добре.

— Моето „добре“ тази вечер свърши — каза като на себе си Кристина. Но все пак взе таблетката, поддържа я и след това я изпи. Телефонът иззвъня. Д-р Младенов го вдигна. Чу съобщението, каза „Благодаря“ и затвори.

— Искам да ви съобщя една радостна новина. Жената е спасена. Все още не сме установили самоличността ѝ, но важното е, че ще живее — поде д-р Младенов, обръщайки се към отнесената вдовица. В първата секунда не последва реакция. После чашата се изхлузи от ръката ѝ и водата обля краката на Кристина.

— Каква жена? — тихо, почти шепнешком запитва тя.

— Жената, която се е возила на мотора, заедно със съпруга ви — повдигна учудено очилата си лекарят.

* * *

Пианото се чуваше още от входната врата. Жената се изкачи до третия етаж и влезе в хола. Д-р Младенов свиреше. Тоновете, които излизаха изпод пръстите му, бяха тъжни. Винаги, след като се върнеше от болницата, съпругът ѝ седеше пред пианото. Висок и много слаб, той беше състрадателен и винаги готов да помогне. Но с тази работа му беше трудно понякога. Кестенявата му коса се поклащаше в такт с музиката и оголваше високото чело. Кафявите му очи винаги бяха пропити с благодат, но сега в тях имаше повече влага. Двамата им сина бяха догонили майка си и се стрелнаха покрай нея, крещейки „фииуу“. Минаха през хола като карибски ураган и влетяха в детската стая. Жената се доближи, положи ръка на рамото на съпруга си, а с другата разроши косата му. Д-р Младенов обърна лице към нея, като продължаваше да натиска клавишите. Усмихна ѝ се. Тя усети машиналността и отнесеността на мъжа си. Наведе се, докосна го с връхчетата на устните си по челото и прошепна в ухото му:

— Добре ли си, скъпи?

— Да. Мисля, че да. Просто имам нужда от малко емоционално прочистване.

— Тежко ли ти беше дежурството?

— Имал съм и други тежки дежурства. Но това... Сякаш ме натовари повече от обикновено.

Тя също беше лекар, работеше в друга болница. Много добре си даваше сметка за гигантското натоварване, на което беше подложен съпругът ѝ. Той имаше добра и нежна душа и не заслужаваше да се терзае. Тя знаеше как да го успокои и да го зареди. Отмести ръцете му от пианото, притегли го към себе си, а той я взе на коленете си. Разказа ѝ за мотоциклетиста, за донорската ситуация, за съпругата на донора. Това, че съпругата е останала крайно изненадана от другата жена, която се е возила на мотора.

— Всичко това се случва и от медицинска гледна точка е съвсем нормална ситуация. Но не мога да се отърся от усещането, че нещо не е както трябва. Има нещо, което ми убягва.

— Какво те смущава? Вероятно си разтърсен от това, че този мъж е имал съпруга и две мънички дечица, също като теб. Не можеш да приемеш, че животът може да е толкова жесток.

— И това да, но има нещо друго, което ме гложди.

— Какво е то?

— Не съм сигурен. Догадки само, но... Защо съпругата на починалия не знаеше, че той е декларирал в електронното си здравно досие съгласието си да бъде донор? Според нейните думи те всичко са си споделяли, дори и най-незначителните подробности от своето ежедневие. А това не е дреболия. И това е станало само няколко дни, преди да бъде блъснат. Как така за всичките му важни органи имаше реципиенти? Също така нещо в д-р Халил ме смущава. Имам чувството, че той знае повече, отколкото показва. Не мога да се отърся от усещането, че крие нещо. И не на последно място — защо сърцето отпътува зад граница, въпреки че тук имахме човек, който чака? Д-р Халил отсече, че така трябва и органът замина. Ами тази жена... тази жена, която е била на мотора и е оцеляла, каква е?

Жената хвана лицето му и силно го целуна, след това, все още със сплетени устни, прошепна:

— Ела да ми помогнеш с вечерята.

* * *

— Доволен съм от теб, Халил.

Гласът разцепваше черепа на доктора. Халил се беше измъкнал от ада на гражданската война в Сирия и още не беше навършил 30 години, но имаше забележителен ум. Късо подстриган, с черна коса, кръгло, голямо лице, което предразполагаше към доверие, той беше чаровник. Висок и добре сложен, Халил се беше изопнал на стола и държеше телефона с дясната ръка, а с лявата драскаше малки черни дупки по формуляр за рецепта. Обливаше го студ, когато видеше, че на дисплея звъни скрит номер. Не знаеше откъде му се обажда гласът, но знаеше, че ако не изпълнява, каквото му се нарежда, щеше отново да

се върне там. В ужаса на войната, мизерията, болката, гаврата и всичко, което съпътстваше един погром. Погром, извършван от диваци, върху обикновените човешки същества, които искаха да живеят мирно и сито.

— Благодаря ви за оценката, проф. Менгеленски!

— Кретен! Казал съм ти никога, по какъвто и да е повод, да не произнасяш името ми по телефона — гласът застърга като шмиргел по метал. След това Професора прекъсна връзката.

Д-р Халил въздъхна дълбоко. Във въздишката му имаше тъга, но наслада, макар примесена обилно с мазохизъм. Знаеше, че това е много опасно, но въпреки това се зарадва, че успя да разгневи този бандит. Докога ще издържа на тази преса? — запита се наум. Съзнаваше, че плоскостта, по която стремглаво се пързеляше, нямаше да го изведе на стабилна повърхност. Подозираше, че рано или късно всичко ще свърши и както се очертаваше — по най-идиотския и лош начин за самия него.

4.

Слепецът се подпираше на белия си бастун, който отдавна се беше износил. Държеше в ръка пластмасова чашка, която случайно беше подритнал, а после с треперещи ръце я откри. Чашката обикновено успяваше да се напълни до половината за деня. Вечерта просякът отиваше в една малка бакалия. Там добрата продавачка преброяваше стотинките и му даваше храна. Когато стотинките не достигаха, без да му казва, милостивата жена отново му даваше достатъчно, за да се нахрани.

Той отдавна беше свикнал на едnodневната дажба.

Пред него изскърцаха спирачки, от колата изхвърча лъскав и богат индивид. Личеше си, че е от ония новоизлюпените замогнали се парвенюта. Индивидът грубо хвана слепеца и с шептящ и злостен глас каза: „Какво правиш тук? Изчезвай веднага от този град! Няма хората да ми се смеят, че имам общо с прошляк“. След кратка пауза добави: „Аз лично ще те изхвърля!“. Също като непотребен плевел го запокити в едно малко село, че да не се върне пак в града. Пращаше му милостиня всеки месец, колкото да оцелее в дълбоката провинция.

* * *

Колелата на влака тракаха, а слепецът се поклащаше в техния ритъм. Той се опитваше да стигне до града. В същото време в една църква имаше много хора, заобиколили покрит с безчет цветя ковчег. В него лежеше богаташ, безскрупулен и безмилостен спрямо всеки, от когото не можеше да извлече полза.

Старецът стигна до крайната гара, слезе и след като се изгуби и обърка два автобуса, най-накрая се добра до гробището. Луташе се из гробовете и разчиташе на сърцето си да го заведе до този, който търсеше. Все пак се натъкна на гробар, който му каза, че отдавна погребението е завършило и вече няма никого. Клетникът го помоли да

го заведе до гроба, защото той беше дошъл именно при този покойник, чиято церемония за малко бе изпуснал. Обилно почерпеният гробар наведе глава и обърса зачервения от напукани капиляри нос, след това поведе възрастния човек към прясно изровената пръст.

Слепецът с едната ръка държеше олющения бастун, а с другата обгърна дървения кръст. Поблагодари на гробаря и го отпрати. После приседна до кръста, цветята и венците го обгърнаха отвсякъде. Промълви: „Сине!“.

Възрастният човек обичаше безумно своя син, който сега лежеше в този гроб. Въпреки че го беше изхвърлил преди време от мястото, на което търсеше милостинята, слепецът таеше само топли чувства в сърцето за своето дете. Неговият син го обрече на още по-скотски живот. А старецът беше направил каквото може момчето му да се изучи, да започне работа. Даде му всичко, с което разполагаше, и така се докара до просия. Но усилията му не бяха оценени и за благодарност получи единствено неприязън. Синът започна да се събира с други парвенюта, отдаде се изцяло на житейските наслади. Потопи се в съблазънта на охолството. Комбинативният му ум и находчивост бяха забелязани. Групировката, която управляваше страната, ценеше подобни кадри. Синът стана министър. Но непредвидени усложнения доведоха до неговата смърт. Все пак той си мислеше, че синът му ще се върне при него и отново ще бъдат заедно.

Сутринта го откриха с лице, заровено в прясната пръст, и с ръце, вкопчени в кръста. Не можеше да бъде погребан в това частно гробище. Такива като него заравяха в другото, общинското.

* * *

Проф. Менгеленски с наслада положи съсухреното си тяло на шезлонга, поставен току на линията, където вълните достигаха пясъчния сух предел. Изпружи кльощавите си крака с облекчение. Бялата му коса, която притежаваше забележителна гъстота, се опря във възглавничката на облегалката. Гладко избръснатото му лице, осеяно с дълбоки бръчки, изразяваше непреклонност и трудна сговорчивост. Взе чашата си от специално направената на подлакътника поставка и отпи. Обожаваше този коктейл, който си забъркваше сам. Сутрин

коктейлът съдържаше една част водка, две части газирана вода, две части портокалов сок, една част лимонов сок, много кубчета лед и обилно количество ментови листа. Следобедният коктейл съдържаше същите съставки, само че пропорциите леко се променяха. Едната част портокалов сок се заменяше с втора част водка. А вечерният коктейл, освен тази част портокалов сок и една част от газираната вода, отваряше място и за трета част водка.

Протегна ръка към малката масичка, стояща отдясно на шезлонга, и взе гравирания с малкото му име хумидор^[1]. Кутията от липово дърво беше изящна изработка, сътворена специално за него. Всяка една от десетте пури Cohiba струваше повече от минималната заплата в родината му. Отвори хумидора, доближи го до лицето си и дълбоко вдъхна прекрасния, релаксиращ аромат на тютюневите наслаждения. Внимателно избра една, още по-внимателно взе гилотината и отрязва пурата. Върна гилотината в кутията, затвори я и я върна на масичката. Приготви една кедрова треска, остави пурата до себе си на шезлонга и взе запалката. Отказа се, върна обратно и кедровата подпалка, и запалката. Взе кибрита, който имаше дълги клечки. Извади една, драсна я. Почака да изгори фосфорът, взе пурата и започна да я върти над пламъка. Щом пурата се запали равномерно, духна пламъка на клечката и я пусна в пепелника на масичката. Блажено се изтегна в шезлонга и сладострастно дръпна от пурата. Предстоеше му около час наслада с тази божествена тютюнева пръчка. Пушенето на пура го отпускаше.

Отново го връхлетяха мислите за близкото минало. За провала на грандиозния проект за медицински център. За убийството на неговите силни политически партньори. Защото министър и парламентарен шеф на комисия са сериозни мотиви за успеха на почти всяко начинание, независимо дали е почтено, или не. Но никой не можа да предвиди, че ще се стигне до физическо ликвидиране, и то очевидно не от организирана група, а от един-единствен човек. Някакъв побърканяк искаше своя си, извратена справедливост, която не влиза в плановете на силните на деня. На онзи концерт, на който бяха простреляни министърът и парламентарният шеф, трябваше да присъства и Професора. Но важни, тоест скъпоструващи дела, го бяха изпратили далеч, което в крайна сметка му спаси живота. Неговите двама партньори бяха ликвидирани с по една стрела. Бяха ги нанизали както

насекомо с карфица. Той е жив. Той успя да се оправи с разследващите органи. Те не си даваха много зор, защото политическата върхушка така им беше наредила. Но разбра, че трябва да мине в дълбока сянка и оттам да дърпа конците. Играта се променяше. Други бяха условията. Но крайната цел си оставаше — много пари и търговия с човешки органи.

Телефонът завибрира. Професорът погледна дисплея. Не обичаше да го безпокоят, докато се наслаждаваше на пурата си. Вдигна:

— Слушам те, Бухалка.

— Шефе, имаме известен напредък с казуса с убиеца на министъра и парламентарния шеф.

— Какво значи „известен напредък“?

— Шефе, свързаха се с нас от групировката „Следовници на истинската вяра“ (СИВ).

— И? — прокрадна се нотка нетърпение в гласа на Професора.

— Те твърдят, че при тях се намира мъж, който, за да спаси някаква ислямска кучка, им е казал, че е готов да работи за тях.

— Е, добре. Това в какво трябва да ме убеди?

— Те не са му повярвали. Той е продължил да настоява. Заявил, че той е убиецът на двама висши политици. Обаче...

— Какво обаче?

— Искат много пари от този, който би се заинтересувал от убиеца.

— А с жената какво става?

— Нали знаеш, шефе, че на тия копелета не може да се вярва. Естествено, че са го излъгали и нищо не ѝ е помогнало. Жената е мъртва. Чу ли за терористичния акт на летището?

— Чух, но не знам подробности.

— Никой не знае. Това, което съобщиха властите, е, че има много убити и ранени.

— Това има ли нещо общо с нашия човек?

— Откачалките от СИВ казват, че терористичната атака е извършена от същата тази жена, която е опитал да спаси този...

— Действай! Искам това копеле. Ако се окаже същият нещастник... — професорът стисна зъби. — Той разруши прекрасно

проектираната империя, която щеше да се превърне в най-мощната международна структура в този бранш.

— Благодаря ти, шефе! Знаеш, че лично съм засегнат от тоя скапаняк. Той успя да проникне там, където смятах, че сигурността е изпитана до последния детайл. Реваншът ще бъде сладък. Онзи концерт, на който убиха министъра и председателя на комисията, ми струва работата в специалните служ...

— Да, да, не ми изливай живота си, не съм ти психолог. Не забравяй, че той е мой, така че го искам непокътнат. Ясно ли е?

— Тъй вярно, шефе!

[1] Хумидор е контейнер за съхранение на пури; той осигурява определени условия, които запазват оригиналния вкус и аромат. — Бел.р. ↑

5.

Пак седеше на пейката във физкултурния салон и си цъкаше на телефона. Беше сложил слушалките и волюма на макс така, че да чува синтезатора. Носеше тениска на любимия си отбор. Беше си пуснал дълга светла коса, която връзваше на опашка. Тялото му имаше всички шансове да се развие добре, ако го тренираше. Сви юмрук и удари пейката до себе си. Ноктите му, които бяха пораснали, се впиха в дланта му. Обеща си още довечера да ги изреже до дъно.

Съучениците му играеха на волейбол и бадминтон. Вдигаха такъв невъобразим шум, че почти заглушаваха говорещата програма на телефона му. Учителката по физическо му беше предложила да си стои в класната стая и да не се разкарва дотук, но той все още продължаваше да прави някакви опити за приобщаване към своя клас. Повечето от децата бяха внимателни с него. Но сегиз-тогиз дочуваше и от учители, и от ученици думи като „сопчето“, „сопаджийчето“, „слепият“ и подобни.

СОП — специални образователни потребности — беше понятие, което широко навлезе в образователната система в последно време. Смяташе се, че и тук са налице световните тенденции за приобщаващо образование и за ликвидиране на специализираните училища. Разбира се, че не го наричаха така в лицето, но той знаеше, че лепваха такива етикети, когато приемаха, че не би ги чул. Те обаче не подозираха, че когато човек губи някакъв ресурс, инстинктивно се научава да използва в пълен капацитет останалите. Така беше и по отношение на слуха. Борис възприемаше перфектно всички налични шумове — такива, на които зрящите не обръщаха никакво внимание, защото разчитаха на зрението си и пренебрегваха второто по значимост сетиво.

Особено ненавиждаше думата „сляп“. Ето защо уважаваше учителите и съучениците си, които ползваха думи като „незрящ“, „човек със зрително увреждане“ и подобни евфемизми.

Прочете новината за някаква учителка във Фейсбук, която изложила мнение, че децата със специални потребности могат да бъдат „зверски опасни“ за околните. Там пишеше, че и самата учителка работила с деца със СОП.

Или е много задръстена, или е много в час с материята, помисли си момчето. Но ако е наясно с проблема, надали щеше да генерализира така. Всъщност естествено, че нямаше. Защото едно е дете със СОП, което има зрително увреждане, друго е такова със слухово, съвсем трето — с опорно-двигателно и четвърто — с ментално.

Учителката, която така етикетира една огромна част от децата на това общество, го бе направила по повод едно отвратително деяние. 15-годишно момче с нож убило 11-годишно момиче. Момчето имало ресурсен учител, което дало повод на въпросната учителка да се произнесе от почти последна инстанция.

Макар че младата жена не казва нищо, което в крайна сметка да не е истина — върна се към мислите си момчето. Тя пише, че децата със специални потребности могат да са зверски опасни. Да, могат, но пропуска да каже, че и другите, „нормалните“ деца пак могат да са зверски опасни. Та малко ли сведения има за злодеяния, извършени от деца, които уж са нормални, тоест не са сопаджийчета?

Момчето мина към друга новина и се зачете в резултатите на любимия си отбор, който отново минаваше през тежък период. Следеше редовно резултатите, статистиките и новините от спорта. Спортът беше средството, което му помагаше да избяга от самотността си. Защото той не изпитваше самота, а самотност — да. Всички или почти всички се опитваха да му помагат и дори да бъдат близки с него. Даже се беше влюбил в едно момиче, което повече от всички намираще време да бъде с него. Но шокът, след като разбра, беше толкова голям, че не можеше все още да го преодолее. Откри, че майка му и баща му са плащали на това момиче да бъде с него. Чувстваше се отвратително, защото все повече проумяваше, че нямаше как да бъде като останалите. Беше различен. Колкото и да се преструваха другите, че го приемат, имаше стена, която ги разделяше.

Ето и сега: той седи на пейката, а останалите играят и се забавляват. Учителката по физическо още в началото му беше казала, че няма как да участва в часовете ѝ. Тя не можеше да му отделя индивидуално внимание, защото класът е голям. Родителите му

побързаха да се съгласят с педагожката. Изпитваха ужас, че тяхното дете може да се удари някъде, да падне, да се нарани. Беше чувал, че има спортове, които са адаптирани или специализирани за хора без зрение, но не знаеше подробности.

„Децата със специални потребности могат да бъдат зверски опасни...“ — отново същият линк го жегна. Та нали и той беше със специални потребности. То е все едно да се каже, че и зрящите могат да бъдат зверски опасни, защото едн-кой си е убил някого. Сякаш така може да се стигне до извода, че всички момичета са продажни, защото едно е приело пари от родителите му, за да се сблизат.

Не бива да се говори така общо — продължаваше да разсъждава момчето. И сега какво? Ще накажат тази женица и всичко ще си е постарому. Ще продължи криворазбраната интеграция — ядосваше се наум самотното дете. А наистина има такива увреждания, които на практика правят живота навън невъзможен. За тежките ментални увреждания — нищо, а за останалите деца, независимо дали са сопаджийчета, или не, се заключава бързо, че са опасни.

Съвсем друг е въпросът, че т.нар. приобщаващо образование не е това, което би следвало да бъде. Защото, ако беше, аз сега нямаше да седя на пейката в час по физическо и да си цъкам в телефона — упорито продължаваше мисълта си момчето. Ако беше истинско приобщаващо образование, нямаше да се чудя как да си осигуря учебниците, релефни географски и исторически карти, различни релефни илюстрации, без които няма как да получа истинна представа за изучаваното. Нямам възможност да получа и ежедневни умения, без които никой човек, още по-малко такъв без зрение, може да живее. Дори не мога да си опържа сам две яйца, не мога да си изгладя един панталон, не мога да си обеля сам ябълката, нямам представа от ориентирани и мобилност с бял бастун и не мога да мръдна няколко крачки без чужда помощ, какво остава да правя други по-сложни неща? Моите родители няма да са вечно живи, за да ме обгрижват. Какво, като знам перфектно на теория как се готви — аз нямам никакви практически умения? Съществуват центрове за рехабилитация, но в някои от тях не приемат деца, а там се получават тези ежедневни умения. Има нещо сбъркано, дълбоко сбъркано. Както се казва, видяла жабата, че подковават коня, та и тя вдигнала крак. Всичко това би следвало да бъде обхванато в една система, която

адекватно да интегрира децата със специални потребности. А иначе нека пак да ми викат сопаджийче или сопче, стига да имам равен шанс като тях и да им докажа, че те всъщност струват много по-малко, щом се отнасят така с мен. Мислите му течаха с такава бързина и настървеност, че накрая се задъха, отвори уста и пое дълбоко въздух.

— Спортовете за незрящи се делят общо на два вида — адаптирани и специализирани. Кои спортове са адаптирани? Това са спортовете, които ги има и при зрящите, но с някои модификации са пригодени и за упражняването им от незрящи или хора с нарушено зрение. Такива са футбол, шахмат, стрелба с лък, лека атлетика, гребане и др. Специализираните са проектирани и създадени специално за хората с увредено зрение. Такива спортове са голбал^[1], шоудаун^[2] и още.

Ученикът слушаше с интерес думите на госта. Това посещение се провеждаше по някаква съвместна програма на Министерствата на образованието и на спорта. Тя има отношение към приобщаването на децата с увреждания към образователната и спортна система. Гостът се представи като Боби и разказа, че практикува различни видове спортове като голбал, шоудаун, стрелба с лък и шахмат. Но коронната му дисциплина е голбалът.

— Разбрах, че във вашия клас има ученик със зрително нарушение. Много бих се радвал да се представи и да сподели дали има желание да опита някой от спортовете. — Юношата в първия момент се притесни и капчици пот започнаха да набъбват по челото му. Овладея се бързо, изправи се и каза:

— Здравейте, казвам се Борис.

— Здравсти, Борисе. Ние с теб сме почти адаши — засмя се Боби. — Кажй, би ли се включил към някой от спортовете при нас?

— Да. С голямо внимание ви слушах за всички видове спорт. Много бих искал да пробвам шоудаун и голбал. Стрелбата с лък, шахматът и гребането като че ли също ме привличат.

— Страхотно! Щом имаш желание, си добре дошъл при нас, а като опиташ от различните видове спорт, сам ще усетиш кой ти пасва най-добре.

— Благодаря!

— С теб след часа ще разменим контакти и ще продължим да поддържаме връзка. А вие, ученици, ако някой желае да бъде

доброволец, много ще се радвам да идвате на нашите тренировки и състезания. Ще завърша с една покана, която споделих с г-жа Каранчева, преди да вляза в класната стая. Каня ви на приключение. Приключение на тъмно. Много е вълнуващо и интересно. Там ще се справяте с различни препятствия и ще разчитате на слух, осезание, обоняние, ум и всичко останало. Единствено няма да може да си служите с най-използваното от хората сетиво, а именно зрението.

Децата се разшумяха. Идеята им се стори много забавна и яка. Никой досега не беше се справял в живота, без да използва очите си, освен Борис, разбира се.

— Извинете — каза едно момиче — може ли да ни разкажете малко повече за това приключение?

— Ще ви разкажа, но не много. Има различни видове предизвикателства на тъмно. При някои се храните, а сервитьори са незрящи хора, които ви донасят храната и напитките. При други вие на тъмно подреждате тактилен пъзел, сами си правите кафе, чай, сипвате си по чашите, нарязвате си сладкиш. Има и разходка в непрогледно пространство, имитиращо или градска среда, или природна. Накратко казано, много е интересно, вярвайте ми!

[1] Голбал — специализиран отборен спорт за незрящи, който се играе в зала с размери на терена 9/18 м и звънтяща топка. След края на Втората световна война много хора остават с трайни увреждания. Немалка част от тях са със зрителни нарушения. Възниква необходимост от рехабилитацията и ресоциализацията им, защото колкото човек е по-възрастен, толкова по-трудно успява да се адаптира спрямо полученото увреждане. Едно от средствата за незрящите военни ветерани се явява интересният и увлекателен голбал. — Бел.а. ↑

[2] Шоудаун — индивидуален специализиран спорт, наподобяващ тенис на маса; играе се със звънтящо топче; целта е да се вкара гол в джоба на противника. — Бел.а. ↑

6.

Не знаеше колко време е минало. Помещението беше тъмно, влажно, студено, задушавашо. Знаеше, че ако някога успее да стане от този стол, ще му трябва доста време, докато възстанови кръвообращението си. От унеса го изтръгна някакъв шум. Осъзна, че това е електрошок. Помисли си, че може би е настъпил моментът. Светлината бликна в лицето му и го заслепи за доста време. След това различи човешка фигура пред него, която държи електрошокова палка. Електрошокът бъзваше продължително въздуха, спираше за кратко и после пак. Започна да се приближава. Първо човекът насочи устройството към лицето на вързания. Приклещеният мъж се отдръпна, но не можа да помръдне — нямаше никакъв шанс да се отмести даже и на милиметър. Жилещ звук премина съвсем близо до лявата му буза, а в следващия миг всичко в тялото му избухна. Когато се свести, обстановката не се беше променила. Този път електрошокът се насочваше към дясната му буза. И отново светът се залюля от болка. Не знаеше колко пъти се окопити за кратко само за да се върне обратно в тъмнината на безсъзнанието. Тези разходки не му се нравеха, но нищо не зависеше от него. Ян успя да си даде сметка, че единствената цел на разхищението на електрическия заряд е просто да го измъчват, без да искат нещо в замяна. Освен да се гърчи, разбира се.

* * *

Професора ставаше рано — още преди изгрев-слънце. Спеше едва по 4 — 5 часа в денонощието. Работохолизмът не му даваше мира. Съчетаваше работа и приятни часове, в които се потапяше в четене. Знаеше, че да бъде умен, не е достатъчно, трябваше да има полза от интелигентността си. А това се случваше, когато човек е находчив, амбициозен и непримирим. Професора притежаваше всички тези неща. В добавка безцеремонността и безскрупулността бяха основите

на неговото богатство, влияние и господство над медицинската част на международната търговия на човешки органи. Единственото слабо място беше дъщеря му. Преди да се роди тя, Професора залагаше на преподаването и професионалното си развитие като медик. В медицинския университет срещна първата си жена. Тя му помогна да се издигне, защото имаше влиятелни връзки. След това обаче в болницата се запозна с втората ключова жена в живота си. Влюби се лудо в нея. Но съдбата им беше подготвила неприятна изненада. Случи се нещо ужасно със сродната душа на Професора и дъщеря му трябваше да расте без майка. Разбира се, той не пожали сили и пари, за да даде най-доброто на детето си — образование, учители, гувернантки. Музикалността ѝ предвеща нейното развитие.

Излезе от дървената къща на самия морски бряг и се насочи към любимия си шезлонг. Беше бос, с къси панталонки на палми и тениска с надпис „Животът е хубав“. Огромният чадър стърчеше прибран. Приседна, взе звънчето и го разклати. Звукът му се смеси с морските вълни и бриз. Младото момиче, само по бански, застана отдясно на шезлонга, до масичката. Върху пухкавото, румено лице на русото миньонче, високо не повече от метър и половина, си личеше трудният живот, преди да я намери Професора. Благодарните ѝ черни очи го следяха постоянно, а плътните ѝ прасковени устни сновяха само „Да, Професоре“.

— Донеси ми кафе!

— Мляко желаете ли?

— Не, искам го чисто и силно.

— Вода или сок желаете ли?

— Вода.

— Веднага ще ви донеса! — момичето се отдалечи. Тя му беше всичко — домашна помощница, готвачка, сервитьорка, кошче за добре подбрани душевни отпадъци, любовница. Макар че последното бе оспоримо — любовните му набези все повече се изразяваха в съзерцание на свежата женска плът, отколкото в някакви действия. Бени, от своя страна, знаеше, че Професора е много опасен човек и не биваше да му дава никакъв повод да насочи гнева си към нея.

— Заповядайте! — момичето постави подноса на масичката. В него имаше каничка с кафе, две чаши, бутилка минерална вода и чинийка с бисквити, които тя беше направила. Професора гледаше

вълните, които се разбиваха току до краката му, и нищо не каза. Момичето се отдалечи, знаеше, че думи като „благодаря“ и „моля“ властният мъж не използваше. Въпреки ранния час, телефонът му извибрира.

— Слушам те, Бухалка.

— Шефе, не е Бухалката. Палката е на телефона. — Винаги говореха с прякори по телефона.

— Защо ми звъниш, и то от телефона на Бухалката?

— Извинявай, шефе, но нещо се обърка.

— Говори по-ясно — раздразнението в гласа на професора се промъкна, но все още само като намек, че е на път да се изяви.

— Тази нощ трябваше да се осъществи срещата с ония ненормалници от „Следовници на истинската вяра“. Бухалката лично ръководи операцията. От наша страна бяха Бухалката и Тоягата. От тяхна страна също бяха двама.

— Добре, де, хайде по-бързо. Какво стана?

— Нямахме видимост на самото място на срещата, такава беше договорката. Последното нещо, което Бухалката ми каза по радиостанцията, беше: „Това е копелето. Сега ще го вземем и идваме. Шефът ще остане доволен“.

— И после?

— После не се върнаха. Все едно се изпариха. Организирахме издирвателна операция, но никаква следа не се появи.

— А от ония побърканияци открихте ли нещо?

— Не. Но нямаме никакво основание да смятаме, че са ни скроили номер, тъй като половината пари все още не са им преведени.

— И си сигурен, че Бухалката ти каза, че е нашият човек — Ян, така ли?

— Тъй вярно!

* * *

— Д-р Младенов?

— Да. Аз съм. — Мъжът беше облечен с дънки и фланелка с дълъг ръкав. Не се беше бръснал от доста време. Дали искаше да пуска брада, или се беше занемарил, докторът не можеше да прецени. По

това време, в следобедните часове, болницата сякаш забавяше темпо и се отдаваше на заслужена почивка.

— Интересувам се за един пациент. Бих искал да получа информация.

— А Вие близък ли сте на пациента?

— Вече не съм сигурен — мъжът въздъхна дълбоко, а погледът му като че ли казваше: „Надали има някой по-близък от мен“. Докторът разбра, че е по-добре да не задълбава.

— Заповядайте в кабинета ми. Кажете името на пациента!

— Всъщност е пациентка. Казва се Вероника Пламенова.

— Да. Това е жената, която се е возила с мотора.

— Ще ми разкажете ли, докторе, какво е станало?

— Нямам право... — При тези думи лицето на непознатия притъмня, челюстите му се стегнаха, затвори очи и се хвана за рамката на вратата. Медикът го погледна и сърцето му прескочи поне веднъж. Докторът поддаде и му разказа, каквото знаеше. В този мъж имаше нещо, което му вдъхваше доверие.

— Къде мога да намеря вдовицата и двете сирачета? — запита тихо мъжът. Докторът се зарови в компютъра и пусна разпечатка. Подаде листа от принтера на мъжа, а той го пое бавно и без да го погледне, го сгъна и сложи в задния джоб на дънките си.

— Що се отнася до пациентката... Ще се възстанови ли?

— Не мога да се ангажирам с конкретен отговор. Правим всичко по силите си. Има фрактура на гръбначни прешлени и се надявам, че подготвената операция ще бъде успешна. След това ще се наложи адекватна рехабилитация. Тя е млада и силна. Вижда се, че тялото ѝ е поддържано, така че... Това е съществен плюс.

— Докторе, моля ви, дръжте ме в течение и всичко, от което имате нужда, ще ви го доставя. Ще намеря най-добрия рехабилитатор. За да ви представя образно, ще ви кажа, че там лежи много близко за мен същество — дъщеря ми... майка ми... сестра ми... — направи кратка пауза. — Искам да я видя. — Докторът малко се обърка, но нищо не каза. Мълчаливо пое листчето, на което странникът си беше записал телефонния номер и името.

* * *

— Няма нищо сигурно на този свят, освен... освен това, че те обичам, колкото и да звучи банално. И ти знаеш, че е така. Преминах през различни кръгове на ада и рая, но и това го знаеш. Може би се срещнахме за първи път в неподходящо време от нашето развитие. А може би, което е още по-вероятно, аз подхотих нетърпеливо. Но това вече е минало. Важното е, че това, което беше в началото при мен, остава и сега, но и това го знаеш също. Не съм наясно какво ще стане занапред, но със стопроцентова сигурност знам, че ти ще си част от мен — по-голямата, по-свежата, по-хубавата част. И да, ясно ми е, че животът е непредвидим. Дали си близо до мен, или не, обичта ми към теб е същата. С времето става все по-плътна, все по-устойчива. И... знаеш ли, ако един ден решиш да станеш майка, аз ще бъда най-щастливият човек в цялата вселена да бъда бащата на твоето дете. На нашето дете. Но и друг да избереш, обичта ми към теб ще остане все така силна и ненакърнима.

Бяха стигнали до вратата и тук трябваше да се разделят. Прегърнаха се, той я целуна леко по косата. Проследи я, докато се скриваше. Въздъхна дълбоко, обърна се и тръгна.

Като че ли беше преди цяла вечност. Сега тя лежеше тихо на леглото, а той стоеше до нея и я гледаше с коктейл от чувства — жал, обич, гняв към онези, които са ѝ причинили страдание. „Скъпа, няма да пожаля сили да се възстановиш... Ще отмъстя за теб. И накрая искам да ти кажа, че ти нищо няма да разбереш. Няма да узнаеш, че съм бил край теб, освен... Освен ако не ме потърсиш самата ти“ — прошепна той, като едва-едва се чуваха някои от думите. Наведе се, погали разпилените коси, допря устни о нейните. Сълзата се търколи при миглите ѝ, но на втората не позволи да падне.

Те бяха на едно ниво, на една вълна на осъзнаване и житейска философия. Впрочем той знаеше, че и момичето го усещаше. Беше сигурен, оставаше тя да го признае и после всичко ще си дойде на мястото, като триизмерен пъзел. За съжаление, винаги нещо му липсваше и тази синхронизация не успяваше да се осъществи. Той ли беше причината за това? Къде грешеше? Липсва само тази последна частица, нейното осмисляне, нейната решителност, нейното признание. И тогава, когато и тази последна частица хлопне на мястото си, тогава той на колене ще благодари на съдбата, която досега се

гавреше с него, без да го жали. Не ѝ се даваше, макар че битката им беше неравна.

— И ако някой те пита, скъпа, дали има истинска любов, ти му отговори, че съществува. Нещо повече, ти му признай, че познаваш мъж, когото го е споходило това щастие — да обича с неотслабваща сила много години. Още кажи, че през първите години любовта му е била разрушителна и дива, като бурно море. Впоследствие тя е продължила да бъде силна и страдна, но притихнала, осъзната и дълбока, като пълноводна река.

7.

Музиката изпълваше стаята и преливаше навън през широко отворения прозорец. Студът завземаше все повече от това късче на света. Леещата се мелодия беше в унисон със сезона. Звучеше „Есен“ от „Четиригодишните времена“ на Вивалди. Листата бяха пожълтели. Огромната част от тях валяха по земята, приканвайки отдолу останалите, заинатили се по дърветата. Едно изсъхнало листо се откъсна надолу, където щеше окончателно да приключи своя път. Есента подготвяше живата природа за зимата. Листото, вместо да падне при своите доскорошни съседи, леко кацна на перваза на прозореца, през който се изливаше вълшебната музика. Потрепери от поредния слаб порив на вятъра, който щеше за малко да го поведе отново. Накрая то притихна кротко, беше се сгушило в една цепнатина, която му осигуряваше известна безопасност от внезапния повей. Не след дълго до него се присъедини още едно пожълтяло и изсъхнало листо. Така двете другарчета бяха намерили временен заслон при прозореца, от който надничаха към музиката, омекотяваща настъпващия студ. Момичето седеше пред пианото, а великолепните ѝ дълги, тънки пръсти ритмично пробягваха по клавишите. Присвиваше замечтано очи и гледаше някъде далеч през прозореца, над върховете на дърветата. Музиката секна и отстрани се чу ръкопляскане. Мъжът харесваше да я слуша, а тя обожаваше израза на лицето му, докато той, притихнал, я наблюдаваше. Следеше пръстите ѝ и си представяше, че белите клавиши са крехки бишкоти, които тя потапя в кафения оттенък на пианото. Тази нежност, лекота и ефирност го караха да преглъща поне малко бодливия трън, застинал в гърлото му. Понякога тя свиреше часове наред, друг път само минути, но той винаги седеше в захлас и накрая аплаузите му бяха шумни.

— Аксиния, ти си невероятна! — каза той. Всеки път ѝ го казваше, а на нея никога не ѝ омръзваше да го чува отново и отново.

— Благодаря! — отрони кратко момичето. После се изправи и се обърна с гръб към него, но продължаваше съсредоточено да гледа през

прозореца, сякаш имаше нещо там, което тя търсеше.

— Матей, искам да поговорим. — Той усети, че кръвта във вените му започна да се вледенява. Нямаше нужда да пита какво ще обсъждат. Знаеше, че един ден ще дойде този миг. Готвеше се постоянно за момента и въпреки това усети, че е по-неподготвен от всякога. А може би и той я беше подтиквавал към това. Беше го правил, да. Но единствено заради нея, да бъде тя щастлива. Така щеше да бъде и след този разговор, след като тя го прокуди от живота си. Но за него нямаше значение, защото тя щеше да бъде щастлива, макар и с някой друг.

— Аксиния, мисля, че няма нужда да говорим. Трябваше да дойде този миг, Аксиния. И ето, той е тук. Разбирам всичко. Ти знаеш, че за мен ти и само ти си важната, ценната и незаобиколимата.

— Няма ли да ми дадеш и аз да кажа нещо? — все така с гръб към него, запита тихо момичето. Меката ѝ черна коса стигаше до под кръста. Тя се приближи към слънчевото петно в стаята и огънят в косите ѝ избуя в различни нюанси червено. Дългата изящна шия гордо се изпъна над облите ѝ голи рамене. Тъмночервените устни леко се притвориха, изразявайки мека твърдост. Зелените ѝ очи широко се открянаха — бяха като бездънни планински езера, в които можеше да се удави всеки, ако тя реши.

Той я гледаше втренчено. Ефирната ѝ рокля падаше свободно, а голият ѝ гръб беше толкова изящен, толкова нежен, толкова красив, че Матей премрежи леко очи.

— Да, да. Разбира се, че каквото искаш, ще кажеш, Аксиния. Това трябваше да се случи, така е според великия съдник, наречен живот. Но преди да ми го кажеш, мога ли да се насладя отново на твоята музика и на красивите ти пръсти? После, обещавам ти, да не досаждам повече. Няма да ме видиш, ако не го пожелаеш. Но ти ще бъдеш щастлива с него, сигурен съм. Сигурен съм, защото ти си добра, умна и нежна, тези три неща не се срещат често, Аксиния.

— Матей! Моля те! — Момичето тръсна глава, а дългата ѝ коса се разстла по гърба ѝ и почти изцяло го скри.

— Не, Аксиния, първо, моля те, посвири, а после ще дойде моментът, когато ще го чуя. Хайде, моля те!

— Но, Матей, искам да ти кажа, че съм влюбена. Влюбена съм до полуда.

— Да, разбрах, радвам се, че дойде и това. Е, не знам дали точно радост може да се нарече чувството, което в момента ме изпълва, но след като ти си щастлива, значи това ми стига. Но хайде, посвири още малко само за мен.

Момичето, без да каже повече нищо, отиде до пианото, седна и засвири „Лунната соната“ на Бетовен. Матей се изправи, отиде до масата, взе бутилката „Траминер“ отвори я и наля в общата им чаша. Той се движеше внимателно, но твърдо. Беше нисък, но с впечатляващо телосложение и излъчваше безопасност. Зорките му пръстри очи улавяха и най-малките детайли. Вече се подстригваше много късо, защото част от косата му го изоставяше.

Приблужи се зад гърба на Аксиния, прегърна я леко с една ръка. Целуна я нежно по косата, погали я с треперещи пръстри по грациозната шия, после плахо докосна едната ѝ буза и поднесе чашата с вино към притворените ѝ, заоблени устни. Тя леко ги допря до ръба на чашата и отпи. После и той глътна течността жадно от същото място. Загледа се през прозореца. Видя двете пожълтели изсъхнали листа и се замисли, че листопадният и човешкият живот имат твърде общо. Аксиния продължаваше да свири, а Матей попиваше вълшебството на музиката ѝ и съзерцаваше двете листа. Тя спря и се изправи. Застана до него, проследи погледа му и също се втренчи натам.

— Знаеш ли, тези листа вече са в края на своя житейски път — провлачи бавно тя. Той само кимна и нежно я докосна по ръката.

— Но те могат да сторят нещо красиво, въпреки че за някои са вече ненужен боклук — продължи Аксиния. Той мълчеше, но тя отиде до бюрото си, взе лепило и лист хартия. После се приближи до перваза, внимателно взе двете листенца и ги положи на хартията. После взе вече празната чаша от Матей и стри двете пожълтели листа. След това внимателно нанесе лепило върху чашата и накрая поръси с листния прах така, че върху чашата се оформиха вяло два символа. Матей я гледаше и не разбираше, беше свикнал с нейните странности и ги обожаваше. Тя изчака да засъхне лепилото и отново наля вино в чашата. Застанаха пред отворения прозорец и вдъхнаха от обгръщащата ги есен. Държаха се за ръце. Тя вдигна произведението си със свободната ръка и тогава той разбра. От едната страна на чашата се различаваше „А“, от другата — „М“.

— Наздраве! — възтържествува Аксиния ѝ поднесе чашата към устните на Матей със страната, върху която беше изписана нейната буква. Той отпи и малки капки потекоха по брадата му. Тя също надигна чашата и облиза мокрите си устни.

— Аксиния!

— Моля те! Замълчи! Ти си оставаш все такъв голям наивник и не си се променил от онзи ден, когато се срещнахме за първи път. Да, зная, че си ми говорил многократно как ще срещна свой връстник и хубавец, с когото ще се чувствам добре и ще бъда щастлива. Всичко това го знам. И знаеш ли, хайде да не ми го говориш и тази вечер, става ли? Преди да те срещна, имах музиката, за мен тя беше моето щастие. След като те срещнах, имам музиката и теб. Ти, който не се уморяваш с часове наред да ме слушаш. Аз не искам нищо повече. Аз съм щастлива. Разбираш ли, аз съм щастлива!

— Но... Аксиния, аз реших, че е настъпил мигът, когато...

— Матей, в това ти е основната трудност, че навиваш нещо и си мислиш, че е достоверно. А аз само исках да ти кажа, че съм влюбена, неопишимо влюбена. И то не в младеж, за когото ти ме насърчаваш. Не съм влюбена в абстракция. Влюбена съм в този, в чието присъствие се чувствам спокойна, сигурна и възвишена. Има само един човек и това си ти, Матей. Обичам живота си такъв, какъвто е. Обичам музиката и теб. Това ми стига.

Мъжът вдигна чашата, докосна внимателно „А“ и каза:

— Аксиния, ти си разкошна! Тези листа бяха пожълтели и изсъхнали, а ти им вдъхна отново смисъл и живот. Знаеш ли, човек преди да заспи, трябва да си мисли за хубави неща, за да има след това хубави сънища. Защото те, както и мечтите, понякога се сбъдват. А има ли нещо по-прекрасно от осъществен блян? За всеки случай се ощипвам, защото неведнъж съм изпитвал разочарование, че сънят отлита, като се събудя. Но ето, най-накрая е реалност, истина. Колкото и да се щипя, това се случва. Не мога да намеря нито думи, нито емоции да изразя щастието си. Не ми остава друго, освен да се гмурна целия в него и да се облея с радостта от изпълнилия се блян. — Приблужи лицето си до нейното и вдъхна дълбоко аромата му.

Есенната тишина отстъпи. На нейно място зазвуча „Малка нощна музика“ на Моцарт.

8.

Ян намери рехабилитатор, който се славеше с умения и опит. Нае го безсрочно. Рехабилитаторът идваше сутрин и следобед при Вероника. Работеше усърдно с нея. Първоначално момичето не оказваше съдействие, но рехабилитаторът беше комуникативен, забавен и винаги усмихнат, така че малко по малко Вероника започна да чака с нетърпение неговото идване.

Минаваха дни, седмици, а нейното възстановяване вървеше бавно, но все пак напредък имаше. Операцията се оказа успешна и лекарите даваха оптимистична прогноза за нейното пълно съвземане. Преместиха я в санаториум, където рехабилитаторът продължи да идва. Никой не осведоми момичето, че и санаториумът, и рехабилитацията бяха осигурени от някого, а не от здравната каса, както Вероника си мислеше.

Беше слънчев ден. Рехабилитаторът буташе инвалидната количка. Момичето с полупритворени очи и отпусната назад глава се наслаждаваше на светлите, топли мигове. Стигнаха до една пейка. Рехабилитаторът ѝ помогна, тя се изправи. На момчето му се стори, че тя прекалено интимно се облегна на него, и се усмихна. Прихвана я през кръста и започнаха да се разхождат с бавни крачки. Тя стъпваше сравнително уверено, макар че се беше облегнала на рехабилитатора, чиято ръка здраво я подпираше. Стигнаха до пейка. Дали не виждам призраци там, където ги няма? — запита се наум мъжът. В следващия миг чуденката му се разсея. Рехабилитаторът нежно хвана момичето, гушна го, допря устни о нейните, а след това внимателно я сложи да седне на пейката.

На Вероника ѝ притъмня, спомни си за едно друго време.

Стояха на не повече от педя един срещу друг. Вероника се взираше в очите му и каза:

— Нали искаше шанс? Продължаваш ли да го искаш?

Мъжът се стъписа. Не очакваше подобен въпрос, но това продължи не повече от секунда. Отговори бързо:

— Да!

Момичето, което вече гледаше встрани, продължи:

— Давам ти шанс!

— Наистина ли? — смотолеви невярващо той. Вратата на рая широко зееше пред него, отворена от тази, която боготвореше.

Да, тогава той беше щастлив, осъзнато щастлив.

Той живееше в щастието си, къпеше се в него, радваше му се и искаше то да зарази всички хора, защото няма нищо по-важно от това човек да бъде радостен. Бяха толкова хубави дни, седмици и месеци, той беше убеден, че това ще продължи ако не вечно, то минимум до края на живота му. В него все едно се беше отворил неизчерпаем гейзер от любов, а обектът на тези богатства беше до него. Тя най-накрая му беше дала шанс да докаже, че той именно е Мъжът. Той знаеше, че няма никаква опасност да пропилее тази възможност, защото я обичаше буквално повече от всичко. Сложи от едната страна на житейската везна постиженията си, дипломите, колата, апартамента, приятелите и семейството си — всичко, а от другата Нея. Разбира се, тя надделя, защото му доказа, че любовта не е само в книгите, че любовта е реална и този, който я срещне, е късметлия. Та той я срещна и наистина стана щастливец. Усмивваше се на контрольора в трамвая, на продавачката в бакалията, даже и на шефката си. За първи път чувстваше, че животът има смисъл, защото беше срещнал сродната си душа. Интуицията му го казваше. Не, тя му крещеше. Обичта му към нея не само, че не угасваше, а беше постоянна, като слънцето и луната.

„Давам ти шанс!“ — отново иззвъняха като тропет нейните думи.

Време на щастие, истинско щастие, поне той така го чувстваше. То щеше да продължи много години. И тя го знаеше, усещаше неговата обич. Обич, която на моменти беше твърде припряна, но тя я обуздаваше бързо. Той намаляваше оборотите на чувствата си, за да не ѝ причинява дискомфорт.

Постоянно ѝ пишеше, чуваха се по телефона всеки ден или през ден. Срещите им бяха редки, едва веднъж-дваж седмично. Това го влудяваше, но той остави изцяло тя да диктува правилата на връзката им, въпреки че протестираше и искаше по-често да я прегръща, да я целува, но тя решаваше и точка. Веднъж, когато се бяха срещнали, той я запита защо не му отговаря на съобщенията, които ѝ пишеше всеки

ден, а момичето отговори: „Виж, аз не си падам по нежностите. Просто не съм такъв човек“. Но докато казваше тези думи, го помилва по ръката. Той щеше да помни винаги тази ласка. Отговори й, че щом така стоят нещата, няма проблем, защото неговата нежност е толкова голяма, че да стига и за двамата. Все пак той продължаваше да живее в своето блаженство, което дължеше на нея, и щеше да й остави време, колкото й бе нужно. Осъзнаваше, че тя има необходимост от този ресурс, за да разбере себе си, за да достигне напълно и до него. Той многократно й беше казвал, че тя е единственото живо същество, пред което се беше разкрил съвсем изцяло. Така и не разбра дали това й допадаше, или тя нямаше потребност да го познае в пълнота.

Всичко, което правеше, се мотивираше от безпределната обич, която изпитваше към нея. Всичко извираше директно от душата му, и то от най-дълбокото й местенце.

Беше я обожавал години, преди тя да каже вълшебните думички „Давам ти шанс!“. Той пръв й разкри чувствата си. Интерес, който премина в страст, а тя — в обич. Той неведнъж й казваше, че времето доказва всичко. И наистина, то показа, че той я обича. Но очевидно не бе достатъчно, за да бъде едно момиче щастливо. И то именно това момиче.

Един ден тя му каза, че всичко свършва. Той не можеше да осъзнае защо стана така. Какво беше объркал? Та той я обичаше и правеше всичко само и само тя да се чувства добре. И въпреки това тя му каза, че шансът е изчерпан. А той през цялото време беше убеден, че когато обичаш безрезервно, когато обичаш безусловно, не е възможен провал. Да, обаче на практика се получи друго. Момичето беше прекалено възпитано, а можеше и да не искаше да го огорчава, като му каже да си навре обичта някъде. Успокои го, че го обича, но като приятел. Това го довърши. Ако просто го беше ударила с тухла по главата, щеше да го понесе по-добре. Нямаше да остане безмълвен с буца в гърлото.

В неговото съзнание онзи пролетен ден остана като датата, в която едно момиче го направи най-щастливия, но и най-нещастния жив човек. Той знаеше, че един ден ще бъдат отново заедно, независимо дали на този, или на другия свят. Не вярваше много, но беше сигурен, че заради нея другият свят трябва да съществува.

— Но, скъпа, така и не мога да разбера, как пропилях шанса, който ми даде?

Или... Или:

— Скъпа, дали наистина ми даде шанс? Какво обърках? Но, скъпа, знам... поне в едно съм сигурен — никой, абсолютно никой на този, даже и на друг свят, няма да те обича повече от мен, няма да те обича по-чисто от мен.

Така си повтаряше той, а беше изтекла много вода оттогава. Лека-полека осъзна, че онази врата, която му отвори тя, не водеше към рая, а към чистилището, откъдето се хързулна директно в ада. А винаги си е мислил, че от чистилището водят поне две порти — Райската и Адовата. Но за него нямаше избор. Или просто не успя да намери тази, пазена от свети Петър.

Имаше нещо положително в това, че сърцето му беше разбито на безброй късчета. В крайна сметка, никой повече не можеше да го нарани. Както една стросена чаша не може да се възстанови, така и едно сърце си остава разбито. Вярно е, че може да се слепят някои късчета, но никога няма да бъде както преди. Любовта изтича от пропуканото сърце и не може да се задържи в него. Така че след известно време безразличието му беше станало верен другар.

Затвори тази врата, но сега я заключи и хвърли ключа в най-тъмната част на душевното си благо. Ян се обърна и си тръгна... Завинаги. Остави Вероника в миналото.

В съзнанието хората си създават множество клетки. Едни изпълняват ролята на ровове, в които се погребват нежеланите за възкръсване чувства, емоции и спомени. Те биват заравяни и изгниват там, докато процесът по разлагане не приключи, а мястото стане годно за нов мъртъв момент.

Други места изпълняват функциите на мавзолеи. В тях внимателно се поставят красиви и ценни отминалости. Те стоят там, добре съхранени и здраво запечатани, а при нужда биват възродени и получават доза жизнена енергия. Примесени с отлежалост, започват нов, изпълнен с енергичност танц. Има и такива, в които светлината постоянно показва избрания път. И колкото повече човек напредва по този друм, светлинките или се увеличават, или една по една започват да бледнеят. Зависи от това дали, вървейки по него, човекът намира смисъл.

Основните потребности са: вода, храна, дрехи, подслон, уют, знание. Останалото е стремеж към фалшив блясък, властолюбие, лакомия.

Ян беше осъзнал, че е прозрачен. В момента, когато си даде сметка, че е така, му олекна. Кое е по-добре? Едно стъкло да бъде прозрачно и да виждаш през него какво има от другата страна или да бъде зацапано и погледът ти да блуждае, без да проникне? Егоистично е, да, но той беше удовлетворен, че е именно прозрачен, а не замърсен. Така всички, които надникнат у него, виждат това, което е. Е, да, някои си мислят, че е уловка, защото са свикнали на подмолност, но не можеше да им помогне. Нямаше вина, че и интуицията не им работи. Той изпитваше задоволство, макар да не е добродетелно. Но беше радостен от себе си и оценяваше потенциала си, спря да се подценява. Но и съжаляваше за едно. Тъжно му беше, че няма да му стигне времето да прочете всичките хубави четива, написани от човешкия ум и талант.

Ян знаеше, че нямаше какво и кого да пита. На някои въпроси най-изчерпателните отговори се дават с мълчание.

9.

Срещнаха се близо до едно кафе с външни масички. Тя му се усмихна, Ян също. Тръгна към нея и се вцепени. Не се бяха виждали много време, но за него това нямаше значение, а може би имаше, и той не беше сигурен. Повече от всичко желаше тя да е добре, да е щастлива. На метър-два от нея се спря и я гледаше глуповато. Тя беше различна, тя беше променена. Сякаш му трябваша векове да преодолее тези един-два метра. Тя продължаваше да се усмихва, но в устните ѝ сякаш имаше някакво напрежение, може би се страхуваше как ще реагира той. Приблужи се, докосна я по рамото, прегърна я.

Положи ръка на подутия ѝ корем и дълбоко въздъхна:

— Значи... — не можа да продължи.

— Да. Трябваше да ти кажа, но... — и нейните думи липсваха.

Все пак тя първа се окопити:

— Нека да прием по чай и кафе и да ядем принцеси, искаш ли?

— Да, да, разбира се — след известна пауза каза той. Седнаха на кръглата пластмасова маса, той гледаше с блуждаещ поглед в нея, а тя, все едно че нищо не забелязваше, каза:

— Отивам да взема кафе, чай и принцеси, нали?

Ян кимна. Тя влезе в кафенето, а той се облакът на масата и хвана главата си с ръце. Моника забеляза, че има промяна, но все още не можеше да я определи. Очите му някак бяха посивели, но имаха същата топлота и плам. Лицето му беше някак изпито, но все така хубаво. Чупливата тъмна коса някак се беше изправила, но беше все така гъста и буйна. Вълните на устните му се бяха опънали в една линия, но бяха все така меки и съблазнителни. Как беше възможно хем да е той, хем да не прилича съвсем на себе си?

Главата много му тежеше. Този път вероятно нямаше да издържи и накрая щеше да свърши всичко. Това означаваше липса на болка, липса на каквато и да е тежест. На съседната маса седеше най-вероятно кварталният пияница.

— Братле, не се шашкай! Девойчето си го бива. Хубавелка е, така че ти си късметлия. Е, може да си направил белята, но в крайна сметка това е животът. Не унивай, брат! Ти ако знаеш аз... — пияницата преглътна потока от думи, защото жената излезе от заведението, като носеше две стиропорени чаши и две принцеси върху хартиени чинийки.

— Заповядай! — каза жената и сложи пред него кафето и принцесата. Настани се и лакомо се зае със своята, вдигаща още пара. Той я гледаше, никога не беше яла с такъв апетит, но сега си имаше съвсем тривиално обяснение. Преряза го нещо вътре, присви се на стола. Тя изяде своята принцеса, а той още не беше я дори помирисал. Като в мъгла се пресегна и ѝ подаде и своята. Тя го погледна внимателно:

— Не си ли гладен?

— Бих се зарадвал, ако ти я изядеш. Знаеш, че ми харесва да те гледам, докато се храниш, пиеш, усмихваш, дишаш. Толкова години съм го правил, нека и сега да го сторя.

Тя мълчаливо пое хартиената чинийка от ръката му и се зае със съдържанието.

— Пий тогава кафе!

Той машинално протегна ръка и взе чашката. Отпи, кафето беше горчиво, такова го обичаше, но сега не усети изобщо вкуса му. Пияницата все така си седеше на другата маса, но сегиз-тогиз им хвърляше по някой разнежен поглед.

— Хубаво ли е кафето? — попита тя, за да разчупи тягостната тишина.

— Да. Да, разбира се. Много е хубаво — като насън отговори той. После стана, доближи се до нея, тя тъкмо беше приключила и с втората принцеса. Прегърна я с едната си ръка така, както си седеше на стола, а другата положи върху корема ѝ. Беше пораснал, той го погали с благоговение. Очите му се насълзиха, но той положи усилия да преглътне тази слабост. Отново го преряза нещо вътре.

Тръсна глава, обърна лице към нейното, усети, че и тя не е спокойна. Нещо в изражението му, в поведението му я притесняваше.

— Моника, нали знаеш, че за мен е най-важно ти да си щастлива. Аз не можах да ти дам щастието, от което имаше необходимост, но... — не можа да продължи.

— Знам, че ме обичаш, Ян. Да, казах ти, че не искам да имам повече деца, но ето, сега ще имам. Сам виждаш, че бременността ми е напреднала и остава малко време. Майка ще дойде, за да ми помага за бебето. Тя достатъчно през годините помагаше на брат ми, сега ще дойде при мен.

Той отново усети прорязването вътре и тежестта се увеличи още повече. Мъжът се наведе, целуна бившата си съпруга по бузата и каза:

— Надявам се, че младежът си го бива. Защото в противен случай...

— О, моля те! Не се превземай. Той е много добър и внимателен, а откакто разбра, че ще става татко, така се трогна, че направо полудя от щастие.

— Каза ли на Габриела?

— Все още не. Не съм сигурна как да ѝ съобщя. Малко се притеснявам, честно казано. Струва ми се, че може още да не е преглътнала раздялата ни.

— Габриела е невероятно момиче, така че просто ѝ се довери и ѝ кажи новината. Тя ще се зарадва, като разбере, че си щастлива и бременна.

— Добре. Може би си прав. Нали не забравяш, че аз съм нейна майка, така че нищо по-естествено от това да е невероятно, умна и съобразителна — каза Моника, смеейки се.

— Да, но аз съм неин баща и нищо чудно да се нацупи, че вече няма да е единственото дете? — повдигна закачливо вежда Ян.

— Мха-ха — почти се задави с принцесата си Моника. — А ти? — преглътна сухо. — Ти как я караш? Виждам, пуснал си брада. Ще си спестя мнението.

— Карам я някак си, както се пее в една песен. Няма кой знае какви новости около мен. Пуснах брада, малко да разнообразя. — А наум си каза: Моника, ако знаеш в какви лайна съм заседнал, косите ти ще се изправят като бамбукови пръчки.

— Щастлив ли си?

Той помълча няколко секунди.

— Питаш ме дали съм щастлив. Ще ти отговоря. И отговорът е много лесен. Да, щастлив съм. Щастлив съм тогава, когато хората, които обичам, са щастливи. Това ми стига, дори това е повече от

всичко, което мога да си пожелаая. От друго нямам нужда — Ян прочисти гърлото си, знаейки, че казаното не е съвсем истина.

— Как са Амира и майка й? Как се казваше, забравих.

— Отдавна не съм ги виждал. Искан ми се да са добре. Лейла се казваше. — Моника не обърна внимание на миналото време.

— Но вие...

— Нека да говорим за теб. При мен няма нищо интересно. А и знаеш, че кажи-речи съм като монах. Абе, почти светец — засмя се мъжът.

— Да, да. Ако не те познавах, можеше и да ти повярвам. Имаш ли нужда от нещо?

— Не, благодаря ти. Молбата ми е, ти ако имаш нужда, веднага да ме потърсиш. — Той й подаде листче и се изправи. — Щастливец е този... Ъъъъ... Как се казваше. Нещо кучешко имаше. — Моника му хвърли строг поглед. — Добре, де, не се ядосвай. Шегувам се. Кажи на Съни, че го поздравявам за избора му на жена. А и също го поздравявам, че е успял да направи дете. — Моника втвърди погледа си. — Ох, извинявай пак. Но още ми е трудно да свикна с новото положение. Майтапя се, но му кажи съвсем сериозно, че е лесно да се направи дете, трудно е след това да се изгради личност. — Подаде й ръка. Тя я пое и се изправи.

Ян се насочи към отрупаното с листи бюро. Пожарът от залеза гореше върху една от белите страници. Вдигна я и зачете:

През 980 г. Владимир I Велики, князът на Киевска Рус, създава пантеон на славянските божества. Поемайки властта, Владимир Велики е бил ревностен привърженик на езичеството и славянските вярвания.

Гърлото му запари. Пожарът се пренесе от листа надолу към гърдите му. Отломки от спомени западаха в съзнанието му. Двамата със Стайко често спореха на тази тема. И ето, той държеше в ръцете си доклада на приятеля си. Специално му подари своето изследване, за да го дразни и да му докаже, че е прав:

Има сведения, че още преди V век славяните са посещавали Балканския полуостров. Но през V и особено през VI век те все по често минавали р. Дунав и плячкосвали от снагата на Византия. Спокойно може да се каже, че през VII век колонизацията на Балканите от страна на славяните до голяма степен е финализирана.

Религиозният им пантеон е бил доста богат. Те са имали политеистични вярвания. Вярвали в множество божества, духове, демони, в магии... В славянската митология има немалко бели петна. Това дава възможност на редица автори да правят различни тълкувания, които се базират на повече от косвени устои. При много трудове, в зависимост какви източници използват техните автори, боговете дублират своите функции. А могат и коренно да се отличават. Тоест един и същи бог да има различни задължения, приписвани му от различните автори. Темата за славянския пантеон е многопластова, широкомащабна и изключително оскъдна откъм източници:

Перун — върховният славянски бог. Повелител на гръмотевиците и светкавиците. Покровител на войните.

Сварог — върховен бог преди Перун и негов баща, богът на небесния огън, слънцето.

Лада — богиня на любовта, радостта, красотата, брака.

Велес или Волос — бог на мъдростта, благоденствието и на стадата.

Морена — богиня на страданието и смъртта.

...

Стопан — добър домашен дух.

Хала — лош въздушен дух.

Самодивите, самовилите — горски духове с образ на красиви...

И тук листът свършваше. Ян се разтършува. Изрови всичко от бюрото. Един лист се беше заклепил, смачкан зад стари курсови

работи. Дръпна го и хартията се скъса. Разгъна го със зачервено лице и погледна раздраната част:

Симаргал, Симаргл — божество, което пази посевите, свещеното крилато куче. Представлява куче с крила и се отъждествява с въоръженото добро.

„Крилатото куче, пазител на посевите. Това е божеството, което се бори срещу злото в полза на доброто. Въоръженото добро“ — повтори на глас Ян и усети как вече му пари и стомахът.

Докладът, изнесен на научна конференция „Митове и вярвания на славяните“, носеше провокативното заглавие „Българите изпреварват руснаците по пътя на цивилизационния избор“. Разработката беше добре мотивирана, можеше да мине като сериозно научно доказателство, че българите не са били винаги, както сега — обезверени и апатични. „Трудно се преглъща, че, от една страна, България е най-старата държава в Европа, а, от друга, половината от съществуването си е била под чуждо господство“ — Ян си спомняше думите на приятеля си. Мислите му препускаха, гонеха се, удряха се в главата му. Започна да чете отначало доклада. Изнамери и последния лист, обърна го и видя надписа:

Няма значение колко лоши примери за българи има сега, по-важното е да помним добрите примери в миналото и да се опитаме да запазим настоящите и за бъдещето.

Стайко

Пожарът на мислите обгърна цялото му тяло. Ян усети крайниците си като въглени, след което се разтопи в тъмнината на дивана си.

10.

Децата си играеха тихо на пода. Валери се занимаваше със смяна на батериите на количката си, а двегодишната Нели драскаше по лист с моливи. Стаята представляваше трапезария и всекидневна. В едната страна беше кухнята, следваха висока маса и столове, а в другия край ъглов диван със стъклена ниска масичка отпред, на която Нели пошляпваше с ръце и моливи. До всекидневната имаше тераса, на която също имаше маса със столове. Кристина обаче не седеше, а права пушеше до парапета. Правеше го тайно, за да не виждат децата. Откакто узна за смъртта на съпруга си, започна да припалва. Последните събития разпиляха живота на семейството ѝ, а тя с наслада очакваше бъзването на запалката и мириса на тютюн. Не и излизаше от ума защо Стайко не беше споменал, че иска да бъде донор в случай на смърт. И каква беше тази жена, която е била на мотора при него по време на инцидента. Това бяха неизвестни за нея. Но едно беше сигурно — че тя остана сама, а децата ѝ — без баща. Стайко беше добър, отговорен и отдаден съпруг и родител. Трудно можеше да се намери такъв човек... Но сега го загуби... Завинаги. Сълзите и отново намокриха бледите бузи и се стекоха по тънката шия. „Защо, Господи?“ — прошепна в тишината Кристина. Но абсолютът мълчеше.

— Мами? — Като чуеше това гласче, всичко останало минаваше по-назад. Момиченцето стоеше на прага на вратата. С едното краче беше стъпило на терасата, а другото все още опираше ламината в хола.

— Да, мами! Играеш ли си, Нели?

— Даа. Мами, зъни.

— Кой звъни, мами?

— Там — детето посочи към вътрешността на апартамента. Зад Нели се показва и Валери.

— Мамо, звъни се. Да отворя ли? — попита я синът ѝ, като я гледаше внимателно. Той отгатна, че майка му отново е плакала, както често напоследък, особено когато приближаваше вечерта. Въпреки че тя

всячески се стараеше да не я виждат децата, нямаше как те да не усетят мокрия и врат, когато ги прегръщаше.

— Идвам, Валери. Аз ще отворя. Нали помниш, че никога и по никакъв повод не бива да отваряш входната врата, когато звъни непознат?

— Помня, мамо. Но аз не съм питал кой е. Може и да е познат.

— Хайде да проверим кой звъни — каза Кристина и се насочи към вратата. Нели продължаваше да стои неподвижно в очакване. Майка ѝ я погали по главичката и се опита да мине покрай нея, но момиченцето се обърна и се затича към входната врата. Отдалечеността на терасата, дългият коридор и работещият телевизор в хола не бяха позволили на жената да чуе звънеца. Кристина си спомни как Стайко обмисляше поставянето на звънеца в по-централна зона на апартамента, за да се чува отвсякъде. Но после като че ли тази идея мина по-встрани. Сега вече няма кой да я осъществи — помисли си жената, хващайки капачето на шпионката. Може би трябва изцяло да го изключи. За какво ми е този звънец?

Погледна през дупчицата на вратата. Не видя много, но достатъчно. Отвори леко, без да маха веригата. Не беше страхлива, но сега цялата отговорност за децата тегнеше върху нея.

— Здравейте, Кристина.

Той знае името ми, мина ѝ през ума и стисна устни.

Лицето му, твърдо и застинало като лава, не можеше да направи онези резки движения, наречени „усмивка“. Под гъстата четина около устата му се криеха белези. Един от тях издайнически се подаваше изпод лявата страна на мустака. Косата му беше подстригана първи номер. Носът му, счупен при мъченията, беше зараснал накриво, но това въобще не го интересуваше. Гъстите тъмни вежди сякаш всеки момент щяха да се сборичкат — само дълбоката, изопната бръчка между тях ги укротяваше като рефер. Очите му бяха толкова тъмни, че човек не можеше вече да каже какъв цвят са. Въпреки това, ако човек се вгледа по-внимателно, ще открие в зениците блясъка и топлотата от погледа на Ян.

Мъжът стоеше спокойно, дори отпуснато. В лявата си ръка държеше хартиена торба, а дясната, леко пъхната в джоба на дънките, очевидно си почиваше. Фланелката с българския герб му стоеше доста

добре, но не можеше да скрие силния гръден кош и рамене. На каква ли възраст беше? Както можеше да е на 35, така можеше и да е на 45.

— С какво мога да съм ви полезна? — Попита Кристина, като се опита да прикрие напрежението, което я беше обзело. Дали беше поредният полицай или друг, интересуващ се от катастрофата? — запита се наум жената. Мислеше си, че всички, които можеха, бяха минали и бяха я разпитвали многократно. Всеки подобен разговор беше като сесия от инквизицията — трябваше ѝ много време след това, за да си върне психическото равновесие. Време, което никой не ѝ даваше, защото Нели и Валери не можеха да чакат нито секунда. Те вече нямаха баща и тя трябваше да бъде и двамата родители.

— Не съм от никоя институция — каза мъжът, сякаш прочел мислите ѝ — но моето идване е свързано със съпруга ви. Извинявайте, че отново ви връщам към тази трагедия — допълни той, след като видя, че жената леко пребледня.

— Да ме връщате към трагедията — каза като на себе си Кристина. — Не може да ме върне никой към нещо, от което не съм излязла.

— Простете, но аз познавах Стайко, не сме се виждали от много години — преглътна тежко и започна да мачка дясната си ръка. — Стайко е убит — знаеше, че това е грубо, но беше единственият вариант да стигне до съзнанието на жената.

— Това аз най-добре го знам — продума Кристина — надали е нужно да ми го напомняте. Един ненормалник с камион остави мен и децата без любимия ни човек.

— Не, нямам предвид това. Неговото убийство е планирано, а този кретен е само най-обикновен извършител на престъплението. Но... Това не е разговор, който да го водим пред вратата ви. Ако ме погледнете и усетите, че няма опасност от мен, моля ви да ме пуснете и да поговорим по темата, въпреки болката, която изпитвате.

— Болка... Какво знаете Вие за болката? Вие знаете ли, че Стайко беше всичко за нас? — Тя осъзна, че сълзите щяха да я победят отново, и тръсна глава. — Извинявайте!

— Няма нищо. Това е нормално. Имам предвид, че е нормално да страдаме и да изпитваме болка за любимите си хора. Що се отнася дали съм изпитвал болка... — Мъжът направи пауза, след която каза: — Уверявам ви, че съм изпитвал неистова болка, която продължава и

досега, която ще продължи, докато съм жив. Вие сте загубила съпруг, аз съм загубил син. Син, който беше убит от същата тъмна сила, която ви причини тази мъка.

— Кой сте вие?

— Наричайте ме Симаргал. Мисля, че това е достатъчно засега.

— Симаргал, повтори тя наум. Беше ѝ познато, кошмарно познато, но откъде, не можеше да си спомни.

— Ще ми разрешите ли да дам по нещичко на децата? Донесох им скромни подаръчета. — Децата любопитно наблюдаваха госта. След секундно колебание, тя беше махнала веригата от вратата и беззвучно го покани.

— Нямам нищо против. Да предложи вода, кафе, чай или друго, ако желаете?

— Кафе, ако не ви затруднявам прекалено. Благодаря! — Вдигна хартиената торба, която беше оставил до дивана, и бръкна в нея.

— Валери, тъй като Нели е дама и е по-малка, нали си съгласен най-напред тя да получи подаръчето си? — Валери не очакваше да го заговорят и леко се смути, но се съвзе и каза:

— Да. Съгласен съм.

Мъжът бръкна в торбата и извади друга, по-малка хартиена торба, която подаде на малкото момиченце:

— Заповядай, Нели! Това е за теб. Дано да не съм объркал нещо и да ти хареса. — Той се усмихваше през цялото време, докато чакаше момиченцето да набере кураж и да се приближи. То погледна към майка си, после към батко си и като видя, че няма предупреждение от тях, пристъпи към мъжа. Пое торбичката и бързо се затича към другия край на стаята, където седна на пода и започна да рови в нея. Мъжът бръкна още веднъж в плика:

— Заповядай, Валери! А това е за теб. Когато бях малък, това ми беше любимата приключенска история. Чел съм я и съм я гледал безброй пъти. Надявам се и на теб да ти хареса.

— Заповядайте! — каза Кристина, поставяйки чашата с кафе пред него. — Мляко, сметана, захар?

— Благодаря Ви! Пия го чисто.

Децата бяха се преборили с торбичките си и любопитно разглеждаха подаръците, донесени от непознатия. Нели изпадна в неконтролируема радост, защото подаръкът ѝ се състоеше от десетки

най-различни части — кухненско, холово и спално оборудване. Имаше и кукличка, за която беше предназначено всичко това. Валери, погълнат от книгата и илюстрациите в нея, издаваше „ууу“, „аааа“, „уооо“ „уаау“. Книгата, придружена и с филм, разказваше историята на Робинзон Крузо.

— Много странно име имате. Бегло ми е познато... — каза Кристина, след като отпи първата си глътка от кафето. Мъжът я погледна, усмихна се и каза:

— Знаете ли, че някои историци смятат, че думата „българи“/ „булгар“ означава „бунтовник“, „борец“?

— Ако е така, значи малко хора сега могат да се нарекат българи. А тези, които наистина заслужават това звание, биват прегазени буквално, като съпру... — Кристина усети влагата по врата си отпреди малко и я забърса с ръка.

— Едва ли бих могъл да споря с вас за това. Аз обаче бих искал да остана борец, доколкото е възможно. Симаргал е славянски бог, пазител на доброто и гонител на злото. Славяните са вярвали, че той защитава реколтата им и изобщо плода на техните усилия, като противодейства на мракобесните сили. След асимилирането на славяните от прабългарите, славянският пантеон и вярвания са изтласкани встрани и...

— Използването на името на това божество не ви прави борец — прекъсна го вдовицата и се облегна назад.

— Така е... — понечи да противоречи, но разбра, че жени като Кристина човек може да убеди само с действия. — Имам нещо и за вас, ако ми позволите — бръкна в полупразната хартиена торба и извади книга.

— Заповядайте! Тази книга е за вас. Ако я прочетете, ще видите, че болката, нещастията и трагедията са спътници и на други хора. Но също ще видите, че винаги има надежда. Винаги може да се продължи напред и да се живее.

— Това да не е някаква книга за усъвършенстването, за управление на емоциите, за себеконтрол и прочее дивотии?

— Не, не се притеснявайте. Това е роман. Роман, написан от неизвестен автор.

Тя прочете на глас:

— „Феникс“ от Иван Янев. Да, неизвестен ми е този автор.

Зачете се в анотацията.

— Изглежда, че е интересна тази история. Мисля, че ще я прочета. Макар че не виждам какво общо би могло да се намери между тази жена, която е мюсюлманка, нейното дете и онзи мъж, който очевидно е християнин.

— За исляма, християнството и прочее не знам. Но с търговията на органи...

— Какво искате да кажете? И всъщност няма ли най-последно да ми обясните вашето посещение и вашите намеци?

— На някои въпроси най-изчерпателните отговори се дават с мълчание.

11.

Конгресът на международната федерация се провеждаше в лъскав хотел. Едва ли трябваше така да се харчат пари, които можеха да послужат за развитието на спорта, но част от управляващите се интересуваха единствено от своя личен комфорт, а не от каузата, на която уж служеха. Участваха 78 държави от общо 148 членуваци. Много от държавите не бяха изпратили представители именно заради високата цена на хотела. Сумата ставаше непосилна за значителна част от страните членки в международната федерация, когато към нея се прибавеха и транспортните разходи. Но не само скъпотията беше причина за отсъствие на една част от националните федерации. Бяха се появили две международни федерации и всяка претендираше за автентичност. Една част от националните посещаваше конгресите и на двете враждуващи международни федерации и по този начин отборите им присъстваха в спортните календари и на двете организации. Тази, спретнала скъпия прием, очевидно имаше и финансовите, и политическите възможности. А чрез участието си в такава авторитетна международна федерация лъскаше своя социален имидж, който имаше нужда от почистване.

Правеше впечатление, че управляващият борд се състоеше основно от хора в напреднала възраст. Конгресът беше избран, така че можеше да настъпят и някои промени. Но те бяха възможни само в мислите на незапознатите с тънкостите за съставяне на ръководството. Отдавна ръководството беше сформирано, постовете — раздадени на подходящите кандидати. Конгресът щеше единствено да потвърди конфигурацията, конструирана по-рано в скъпия ресторант на хотела.

— Уважаеми госпожи и господа — каза на микрофона председателят — добре сте дошли на конгреса на международната спортна федерация. Това е най-висшата структура, която работи за развитието на спорта, а оттам и за доброто здраве на нашите спортисти. Днес ще отчетем резултатите за последния мандат, ще направим някои промени в нашата конституция, ще приемем и

концепция за следващия мандат, която новото ръководство, което днес ще изберете, да следва и да изпълни за предстоящите четири години. Ние вярваме, че не само сме на прав път, а успешно го разширяваме. Убедени сме, че с вашата подкрепа, с подкрепата на всяка национална федерация, спортът все повече ще намира последователи. Вие сте се запознали с доклада, така че да пристъпим към разисквания по него. — След вяло дискутиране, отчетът за свършеното през мандата беше приет с пълно мнозинство.

По втората точка, в която се предлагаха промени в устава, също нямаше кой знае какви разисквания. Правеше впечатление, че председателят и бордът получаваха широки правомощия, които досега минаваха предварително през различни комисии. Оттук насетне важните въпроси ще се решават или еднолично от председателя, или от борда, в който той имаше решаващият глас.

По трета точка, която предвиждаше приемане на концепция, също нямаше сериозни дискусии, освен в медицинската част. Там се предлагаше коренно ново нещо. От момента на приемането на тази точка, всеки спортист трябваше да има пълни здравни изследвания, за да може да бъде национален състезател и въобще да може да се състезава в съревнования под шапката на международната федерация. Лекарите — членове на комисията, аргументирано и спокойно защитиха тезата, че това е от изключително значение за сигурността на всеки състезател и че досега спортистите са подлагани на риск поради обстоятелството, че не са имали задължителни медицински прегледи, които да са част от техните досиета в международната федерация. По досегашния маниер, всяка национална федерация е отговаряла за здравето на своите национални състезатели, което не било достатъчно, тъй като винаги е възможно да се получат измами и в състезанията да участват спортисти, които не са клинично здрави. Националните федерации, или една част от тях, скочиха и яростно се противопоставиха на тази точка, но с подкрепата на ръководството, медицинската комисия, оглавявана от възрастен лекар, успяха да се наложат и с крехко мнозинство прокараха дискусияния текст.

Д-р Халил прочете доклада, изпратен му по електронната поща от председателя на медицинската комисия в международната федерация. Там се казваше, че конгресът на международната федерация единодушно е приел промени в медицинските изисквания

за спортистите. Вече, освен офталмологична класификация бе въведен и общ медицински преглед за всеки спортист, включващ пълни изследвания. Без да има пълен здравен статус, никоя национална федерация нямаше да може да лицензира съответния състезател за първенство, администрирано от международната федерация.

— Ало.

— Привет, Готска. Д-р Готска — поправи се д-р Халил.

— Привет.

— Прочетох доклада. Добра работа си свършила. Браво! Шефът ще остане доволен.

— Радвам се, че така смятате. Няма да крия, че първоначално беше много сложно и имаше реален риск да не се прокара изискването за цялостен медицински преглед. Но...

— Но си намерила начин, както виждам.

— Да, наложи се да направя някои компромиси със себе си. Не исках да разочаровам шефа.

И добре си направила, че ако знаеш какво те чакаше в противен случай — каза си наум Халил.

— Предполагам, че комплицираността е свързана с онзи лекар, който изначално е бил против?

— Така е. Но мъжете са доста елементарни. — Готска засмука леко бузи така, че да изпъкнат скулите ѝ.

— Е, и аз съм мъж, докторке.

— Извинявайте, д-р Халил. Казвам азбучна истина и нищо не слагам от себе си. Успях да убедя само за една нощ лекаря, който се противеше. След това се превърна в отявнен апологет на моята идея.

— Разбирам — каза Халил, усмихвайки се. — Ние, от наша страна, сме направили каквото е необходимо, така че колелото се завъртя и ще внимаваме скоростта му да се увеличава с всеки следващ оборот. Когато имаме нужда, пак ще те потърсим.

12.

В залата, както обикновено по това време и в този ден, момчетата тренираха голбал. Предстоеше голямото първенство, за което си мечтаеха от година. Трябваше да се подготвят добре, за да осъществят лелеяния от години международен пробив. Регионални успехи имаха много, но искаха нещо по-голямо, по-запомнящо се. Голбалът се играеше на волейболно игрище с размери 9 на 18 м.

— Хайде, девойки, готови ли сте? — Провикна се треньорът Зехтим. — Единият отбор е в състав Боби — център, Борис — десен бек, Светулката — ляв бек. От другата страна: Йовко — център, Веспи — десен бек, а Славун — ляв.

— Че той си е ляв и без да го казваш — провикна се Веспи, слагайки си налакътниците. Последва мълниеносна атака от Славун, завършила в ребрата на Веспи, който изкрещя все едно го деряха.

— Тренер, а пък Славун ме контузи — започна да се оплаква гръмко Веспи.

— Айде, тоя започна да се оправдава още преди да сме почнали мача — присмя му се Йовко.

Момчетата се разпределиха и всеки дооправяше екипировката си. Един си нагласяше наколенките, друг — непрозрачната маска за очите, трети — протектора за слабини. Боби отиде до центъра на вратата, широка 9 метра, хвана се за сглобката на горната греда и направи няколко маха с краката. Първо левия, а после десния. Вратата беше с височина 130 см. Сложи си непрозрачната маска, нищо че съвсем не виждаше. Това беше задължително за всеки, за да няма шмекерии и някой, който има остатъчно зрение, да го използва. На тренировка можеше и да не спазват това правило, но те слагаха маски, за да свикват с тях и да не изпитват дискомфорт, когато дойдат официалните мачове. Боби пробяга до 6-ия метър и се върна обратно. Всички бяха автоматизирали движенията си и телата помнеха колко крачки бяха до 3-тия и колко до 6-ия метър. Зоните бяха тактилни. Маркировката представляваше канап 3 мм, залепен с тиксо. При

засилката, когато нанасяха удар, топката трябваше да тръгне до 6-ия метър. На практика отборите разполагаха с този правоъгълник, започващ от голлинията и завършващ с 6-ия метър. Отборите можеха да пазят, както преценят в тази зона. Националният отбор тренираше подредба, при която центърът заемаше позиция на около половин метър в средата пред 3-ия метър, а двата бека съответно малко зад 3-ия метър, образувайки нещо като триъгълник. Идеята беше да скъсат максимално ъглите на атакуващия отбор и в същото време да не се сблъскат помежду си.

— Искаш ли малко да загрееш, Боби? — попита го Зехтим.

— Да, искам. Подай топката, тренер.

Боби се наведе и посрещна звънтящата голбална топка, тежаща кило и четвърт. Взе я в двете си ръце и ласкаво я помилва. Както правеше винаги. Опипа 8-те дупки на топката, през които излизаше шумът от звънчетата, намиращи се в нея. Когато някоя топка се спускаше, те я доскъсваха и вадеха звънчетата. В топката имаше 3 звънчета, но рядко оцеляваха всичките. Обикновено се чупеха на малки късчета, но все пак понякога имаха късмет и някое звънче беше оцеляло от блъскането. Боби стисна топката с две ръце, после я удари силно в пода. Тя издрънча, подскочи и спортистът отново я хвана. Топката беше направена от твърда гума и — за разлика от другите топки за футбол, волейбол, баскетбол и други — не беше под въздушно налягане.

— Ще ви смачкаме, принцески! — дочу гласа на Веспи, който правеше няколко сухи плонжа, за да загрее и подготви дългото си тяло.

— Кой, бе? Такива безобидни мишлета като вас въобще не ги забелязвам, камо ли да се притеснявам. — Провикна се Боби в отговор. После добави, обръщайки се към двете млади момчета: — Готови ли сте, пичове, да ги смачкаме тези хвалипръцковци?

— Да. Готови сме — отговориха бодро и двамата.

— Не искам въобще да се притеснявате. Дори и да получим гол или два, в крайна сметка, побеждава този, който не се панира, който е търпелив и който играе до последния съдийски сигнал. Запомнете, имаме 2 полувремена от по 12 минути чисто време. Играе се до последната секунда на макс. Борис, ти ще биеш първи от нашия отбор.

— Добре. Ще се постарая ударът ми да е силен и точен.

— В началото се целиш в късия диагонал, между Йовко и Славун. Ако там не потръгнат нещата, започваш в средния диагонал, демек между Йовко и Веспи. Далечния диагонал, в ъгъла на Веспи, също да го имаш предвид. Ще ти дам знак кога да биеш по правата. Понякога Славун влиза доста към центъра и забравя да си пази ъгъла. Щом усетя, че има подобен момент, ще ти кажа да биеш по правата. Светулка, това се отнася и за теб, чу ли?

— Да, всичко е ясно, шефе.

— Тук не съм никакъв шеф. Тук сме отбор. В голбала центърът ръководи играта, тъй като се намира в средата и има най-добрата гледна... Тоест слухова точка. Хайде сега да се съберем и да поздравим момиченцата от другия отбор. — Прегърнаха се, образувайки триъгълник и изкрещяха: „1, 2, 3, да смачкаме с душа момиченцата!“. Отсреща започнаха да дюдюкат.

* * *

— Копеленца, стягайте си задниците, че тепърва ще ви се пържат. Досега беше чик-чирик, ама сега ще видите, вашата мама. — След като каза това, Боби захихика.

— Ти пък какво, откачи ли бе? — озъби се Веспи.

— Мани го, пак се е напушил — заприглася му Йовко.

— Трева ли има някой? — изведнъж запита Славун, не разбрал за какво иде реч.

Светулката и Борис мълчаливо смъкваха прогизналите оръдия на голбала и чакаха. Винаги беше интересно, когато започнеха тези престрелки. Те още бяха твърде млади, за да участват на равна нога. Следваха поговорката „Където атовете се ритат, магаретата не се месят“. След като младите надежди на отбора си тръгнаха, изпотените като коне голбалисти се преобличаха в съблекалнята и се отпуснаха още повече в своя спортен жаргон. Думите, които използваха, бяха изчервили и най-закоравелия мръсник, да не говорим за някоя дама. Някои се пазеха за пред по-малките, други изобщо не си поплюваха, техният принцип гласеше: „Каквото искам, това ще си говоря, а на когото не му харесва, да се изнася със скоростта на минимум сто диви прасета“.

— О, педалчета, още ли не са готови момиченцата ми? — каза влизаният в съблекалнята треньор Зехтим. — Ама хайде, бе, скъпи мои!

— Готова съм, ма! — отговори Веспи. — Ей ся ще те плющя, щом толкова настояваш.

— Ти ли, бе? С капкомери не се занимавам. Не забравяй, че съм треньор, така че търся най-доброто, ок?

— Олигофренчета — повиши глас Боби. — Вашите мъжелюбни ласки изобщо не ме интересуват. Има нещо важно, което трябва да ви кажа.

— Шшшшшшт. Шефът ще говори, така че, ако обичате, малко по-сериозно, разбрахме ли се? — смени тона Веспи.

— Да, да дадем думата на шефа — обади се и Йовко.

— Уф, сега ще започне неговото мрънкане и ще ни отнеме от времето за бира — отново се обади Веспи.

— Абе ей, чукундур, много си смотан. Щом има сериозни работи, ще слушаш и ще внимаваш, ясно ли е?

— Да, шефе! Слушам и изпълнявам. Слушал съм и друг път, не е нищо особено. Ама вий що така ме обиждате? Не ви отива на положението.

Боби се усмихна, до болка беше свикнал с палячовщините на Веспи, а и на останалите.

— Така, красавици потресаващи — каза Боби — знаете, че бях на конгреса на Международната федерация.

— Коя федерация? — попита Веспи. Някой се изхили. — Така де, нали са две — невинно подхвърли дангалакът, понякога му казваха така заради ръста.

— Ще мълчиш, когато говоря, чу ли, бе? — викна Боби.

— Чух. Ама недей да викаш, шефе, че ме стресиращ и така ми се повишават левкоцитите.

— Ще ти повиша аз на тебе... Кретен.

— Ама ето, пак ме обиждате, гос'ин шефе. Чувствувам се накърнен, опорочен и обезчестен.

— Млъквай! Само още една дума и ще ти запуша устата с калците.

Останалите видимо се забавляваха, но не се обаждаха, за да не прекъснат драмата, която се повтаряше кажи-речи при всяка

тренировка.

— Та така, на конгреса на алтернативната международна федерация, разбра ли, Веспи? Мълчи и не ми отговаряй.

— Хем ме пита, хем да не му отговарям. Тоя шеф съвсем се е смахнал — промърмори уж обидено Веспи. Боби не му обърна внимание и продължи:

— Знаете, че се готвим за световната лига, на която администратор е именно тази федерация. Взе се решение, освен офталмологична класификация, всички спортисти да минат на пълни медицински изследвания. Нямаме никакво време, така че имайте готовност, щом уредим прегледите, да сте на линия.

— Ебаси и идиотите — каза Йовко.

— Ама тия са много смотани, бе. Може ли такава простотия? — възмути се не на шега Веспи.

— Нищо не може да се направи. Решението е взето. Ние сме потвърдили участие, платили сме си разходите за хотел и храна, транспортът е платен, така че трябва да изпълним и това условие. Неприятното в цялата история е, че и нашата класификаторка е привърженик на тези медицински прегледи. А даже по мое мнение тя може би беше сред инициаторите. Такова усещане имах през цялото време.

13.

Хубавото време напомни и за водното си лице. Но топлият дъжд е една наслада за онзи, който не бърза заникъде. Вгълбен в себе си, човек разсъждава върху въпросите на живота, в които не един философ се е препънал, но които всяка епоха я вълнуват. Жаждата за разбиране на неразбираемото винаги е разтърсвала тези, които искат да пипнат, да видят и изживеят невидимото.

— Искаш ли да се подслоним някъде? Очевидно небесата нямат намерение да затворят кранчето. Струва ми се, че се готви да вали дълго и напоително.

— И аз мисля така. Но времето е разкошно, така че нямаме основание да се сърдим на дъжда — каза жената, след като вдигна лицето си нагоре, а дъждът побърза да го облее. Тя се взря във висините, после тръсна глава и отново се пъкна под чадъра, който той държеше.

Продължиха да крачат под шума на трополящите природни сълзи, които удряха крехкия им заслон, разбиваха се и бързешком се стрелкаха по него, за да тупнат на вече мократа земя.

— Одеве каза нещо, което ми направи впечатление.

— Щом съм успял да те впечатля с нещо, Ина, да ме прости Създателят, но се чувствам горд — усмихна се мъжът. Ина му върна усмивката. След кратка пауза, той каза: — Чудя се само от всичките глупости, които изрекох, коя ли е онази, която те е впечатлила.

— Не ми минавай на мен с тия скромничения. Не забравяй, че...

— О, да, извинявай. Ти, читателко на човешките души — прекъсна я той със смях.

— Впечатли ме, когато каза, че не разбираш онези умни, интелигентни жени, които си избират половинка, дето няма нищо общо с техните умствени възможности, нали така?

— Да, трябва да призная, че винаги съм се учудвал от подобни житейски съюзи. Вероятно Всевишният така намира баланс в човешкото си царство.

— Остави сега Всевишния на мира. Знаеш, че не се радва на моята симпатия.

— Извинявай! Просто се шегувам. Макар и нескопосано.

— Няма защо да се извиняваш. Но да се върнем на твоето прозрение. Между другото, има и подобни мъже, така че не са само жените. Макар че при жените сякаш е по-трудно обяснимо. При мъжете отколе властва оная догма, че жените трябва да домакинстват и да служат за разплод. Не, не ме прекъсвай! Това е така, въпреки че съвременето и цивилизоваността са вече в доста напреднал стадий и по всичко личи, че ако продължават тенденциите, все някога може и да има някаква условна равнопоставеност.

— Ох, да. Но виждаме и малко криворазбрано равенство. За някои дами тъпченето на някой глупав представител на така наречения силен пол е равенство, а горкият глупак се гъне като върбова клонка по Цветница.

— Глупаци винаги е имало и ще има. Нека да говорим за другите, които смятам, че са мнозинство. Или поне така ми се иска да бъде — въздъхна дълбоко Ина. Свиха от централната алея на парка в странична по-малка и продължиха своя парков круиз. Клоните, натезали от вкопчилите се в тях дъждовни капки, все повече се приближаваха към земята. Понякога трябваше да се навеждат, промъквайки се под кланящите им се дървесни пипала, за да не получат солидна порция водна маса.

— И все пак се налага да ти кажа, че бъркаш. Много бъркаш.

— Не се притеснявай. Нито си първата, а и надали ще бъдеш последната представителка на нежния пол, която ми казва, че бъркам — усмихна се отново той. Ина не обърна внимание на неговата вметка и продължи: — Има разлика между само умен и интелигентен. Умният човек има способност да възприема информация и познания, после да ги прилага в своята работа и развитие. Докато интелигентният човек, освен всичко това, може да създава интелектуален продукт, може да осмисля и развива придобитите знания и сам той да създава познание. Да, знам, че е сложно, а може и объркано да е за някого, но едно е да си само умен, а друго — интелигентен.

Отново кривнаха по произволно избрана алея, дъждът продължаваше да трополи по парчето плат, покриващо главите им. Този спокоен и равномерен дъжд сякаш беше добре дошъл и

стимулираше размисли от типа: човекът е изключително елементарно и в същото време сложно творение.

— Мисля, че си права — каза той след известно време. — И не само, че го мисля, а съм сигурен. Така е. Умен и интелигентен са различни по значение. Но какво искаш да ми кажеш след това разделение и дефиниране на тези две думи?

— Ти нали се чудеше как умни, интелигентни жени се обвързват с мъже, които са много под тяхното равнище?

— Да, точно такава ми беше чуденката.

— Сега вече установихме, че умен и интелигентен са различни неща, нали така?

— Да, след твоето любезно обяснение, напълно приемам това съждение.

— Ето, стигаме и до квинтесенцията.

— Продължавам да съм в тръпнещо очакване.

— Тези, които си избират мъже, неотговарящи на техните ментални възможности, са умни жени. Те са умни, да, но те имат вкоренен комплекс, който ще го наречем „господарски“. Те се чувстват добре, когато има над кого да властват, да господарстват, да държат в подчинение. На тях това им стига. Те искат ежедневно, чрез своята половинка, да си доказват, че са умните, че са способните, че онзи без тях е нищо, което е напълно вярно.

— И това са умните жени, така ли?

— Да. Част от умните жени. Тези, в които е наличен господарският комплекс.

— А интелигентните жени?

— Интелигентната жена никога не би си избрала глупав мъж. Интелигентната жена има потребност от себеподобен партньор. Интелигентната жена би останала сама, но никога не би била с някого, който не отговаря на нейната интелектуалност. Интелигентната жена желае интелигентен мъж.

— Да, Ина, вярвам ти. Нещо повече, сигурен съм в твоята правота. Но вероятно ще признаеш, че животът доста често поднася безвкусни шеги.

— Съгласна съм. Но недей да се разочароваш от жените само заради това, че някоя или няколко са те огорчили. Ти си добър човек и

оттам се получават твоите житейски трудности. И въпреки всичко, остани си добър човек.

— Това не ми причинява никакви усилия. Това е моят начин на живот. Може би трябва да ти благодаря, че си го забелязала... Шегувам се, естествено, Ина.

— А не обвиняваш ли жените за страданията, които са ти причинили?

— Когато те ужили пчела, ти всички ли пчели обвиняваш?

— Не. Разбира се, че не.

— Е, така е и при мен. Дори не обвинявам и тази, която ме е ужилила. Жените са вече само едната страна на медала. Житейското богатство, разбирай, безбройните грешки, дадоха достатъчна широта на моя мироглед. Достатъчно жизнен опит натрупах — теория и практика. Вече не приемам отправените ми дуели. Не, не ги искам. Те са загуба на време, енергия, емоции. Те са суета. Все пак, ако някой от противниците е прекалено настоятелен, му давам удовлетворение, но само толкова, колкото да се отрезви. Нито го побеждавам, нито го унижавам. Достатъчно е да осъзнае безсмислието на противопоставянето между две човешки същества.

— Така ми е приятно да си говорим, а толкова рядко се срещаме. Ян, обеща ми, че това ще се промени.

— Иска ми се да се промени и се надявам, че така ще стане. Но няма да ти обеща, защото не искам да те излъжа, ако нещо се обърка.

Тя го прегърна и нежно го целуна.

14.

— Не мога точно да ти опиша как се чувствам. Дори не знам дали искам да го сторя. И въпреки това, ще ти кажа. Чувствам се изтощена — емоционално, духовно и енергийно. Сама съм си съвсем достатъчна, нямам необходимост от друг. Сигурно искаш да чуеш, че ще опитам да намеря някакъв път към теб. И ще ти кажа, че нито искам, нито ще опитвам. Още повече че допреди съвсем малко те смятах за жител на онзи свят. Изведнъж се появяваш и хоп — трябва веднага да се отзова на повикването ти. И не трябва да ти казвам Ян, а как беше?... А да, Симаргал — младата жена говореше спокойно и без никакво вълнение. Той се почуди дали тя не е на успокоителни. Тя знаеше, а и той повече от всеки друг чувстваше, че тази жена е онази, с която можеше да изживее тънкостите на живота. Но на нея нещо ѝ пречеше — дали инатът, дали предразсъдъците, човек можеше само да предполага. Беше се възстановила напълно след катастрофата.

— Вероника, скъпа, ти знаеш какво си за мен, така че нито ще ти го казвам за пореден път, нито ще ти досаждам с това.

— Да, да. Знам. За теб съм твоята сродна душа. За теб съм оная, в която си влюбен. За теб съм оная греда в живота ти, която ще го осмисли и ще го поддържа стабилен. Но запита ли се, какво си ти за мен?

— Позволи ми, скъпа, да ти кажа, че аз не съм влюбен в теб — това отдавна отмина. За мен си всичко онова, което бих искал от живота — да, сродна душа, защо не и носеща греда на нашия живот? Какво съм аз за теб? Вероятно от нищото появил се глупак, който ти показва, че има любеща и искрена същност. Защото, ако той не обича жената, с която иска да остарее, то тогава надали е истински мъж.

— От твоята гледна точка, сигурно е просто, но от моята никак не е. Знам, че за теб съм нещо специално. Признавам, че се обърках първоначално, когато ти казах, че ще ти мине. Но не искам от мен да ти съдействам. Няма да получиш подкрепа от мен.

— Както кажеш, скъпа, за мен твоите желания са най-важното и винаги съм се съобразявал с тях. Разбира се, няма как да спра да те обичам, а и ти едва ли би поискала това от мен, нали, скъпа? — мъжът обгърна с две ръце голото, топло тяло на жената, зарови пръсти в косите ѝ, помилва ги нежно и блажено отпусна лице върху гърдите на любимата. Съзнаваше, че тя, въпреки че не го показваше, беше шокирана от неговата поява. Спомни си как тръгна към нея, а тя го зяпаше невярващо. Хвана я за ръката и я поведе към стоянката, таксито ги докара пред нейната квартира. Ян, или Симаргал, не искаше да си спомня, че уж винаги беше оставил Вероника в миналото. Оказа се, че за пореден път е сбъркал и се върна при нея. Но дали щеше да е за кратко, или не, нямаше представа в този момент.

* * *

— Тези ръце не са създадени за работа — каза ѝ, приближавайки отзад. Хвана я внимателно за китката с едната си ръка, а с другата нежно разтвори изящните пръсти, които стискаха дръжката на полупълната кофа.

— Не съм кифла. И не се дръж към мен като с такава — каза тя и скръсти ръце. Той вече беше направил няколко крачки, а при нейната реплика остана с единия крак във въздуха, но така и не направи следваща стъпка. Преднамерено с усилие се наведе и остави кофата на земята. Обърна се. Приблужи се. Хвана я с една ръка през кръста и я притисна към себе си. С другата я погали по бузата, а след това по косата.

— Зная, че не си кифла, Вероника. Не се нервирай. Ти си тирамису. Неустоймо. В началото твърдо, но после сладко, омекотено и както е значението му на италиански — извисяващо. Само като си помисля за теб и кръвната ми захар се повишава неколkokратно. А като те докосна, нивата ѝ скачат още повече. А като те целуна, изпадам директно в хипергликемия^[1] и се нуждая от твоята спешна помощ.

С мъка се отдели от нея на крачка и се загледаха мълчаливо. И двамата знаеха, че я желае. И въпреки това не посегна да я прегърне, нито да ѝ каже, че блузата ѝ е страхотна, но би била още по-прекрасна, захвърлена далеч от тялото ѝ. А дънките биха изглеждали също

красиво в компанията на блуза. Отдавна беше минал този етап, когато със своето нетърпение и всепоглъщащо желание почти я пропъди от себе си. Не, сега беше различно. Той щеше да чака толкова, колкото е необходимо, ако се наложи и цял живот, а дори и повече. Радваше се, че бяха заедно, че попиваше всяка нейна дума, че тембърът на нейния глас галеше слуха му.

Ето това е. Това е, от което има нужда човек като мен — да е близо до нея, да я слуша, дори когато мълчи, помисли си Ян, докато момичето правеше сутрешното кафе.

Вероника усещаше, че имаше промяна. Вече не напираше като самец, а му стигаше и едно докосване, за да види сиянието, което пламваше у него. В началото си помисли, че той е изстинал към нея и сякаш се натъжи. Но разбра, че я обича все така силно, както преди. Разликата се състоеше в това, че обичта помежду им се намираще в онзи възвишен стадий, в който най-важното е другият да бъде добре. Щом разбра, че са преминали етапа на тийнейджърската любов, означаваше, че освен минало, тяхната връзка има бъдеще, стига и двамата да го пожелаят. По-скоро аз да го пожелая, защото той винаги е искал да бъдем заедно, помисли си момичето и постави чашата с току-що направено кафе пред него с думите:

— Заповядай! Все още ли го пиеш чисто?

— Обикновено да, но бих го пил всякакво, след като ти си го приготвила.

— Все такъв непоправим ласкател си оставаш.

— Просто съм искрен — сви рамене той, — знаеш, че винаги съм именно такъв с теб, което, ако не се лъжа, доста главоболия ми е донесло.

— Какво имаш предвид? — невинно запита момичето, усмихвайки се.

— Един психолог разправяше, че колкото повече се обясняваш на една жена в любов, толкова повече я отдалечаваш от себе си. Изглежда, това правило поне при нас сработи стопроцентово, за моя жалост.

— Ти затова ли спря да ми се обясняваш?

Мъжът замълча. След малка пауза момичето продължи:

— Не знам, а и не искам да коментирам този психолог, но ще ти кажа, че на една жена винаги ѝ е приятно, когато към нея са насочени

романтични послания. Особено когато идват от мъж, който не ѝ е безразличен.

— Благодаря ти, Създателю! — каза той и театрално вдигна лице и ръце нагоре.

— За какво му благодариш?

— Ако не се лъжа, ти току-що заяви, че не съм ти безразличен. Колко години трябваше да минат, за да го чуя от тези прекрасни устни.

— Не се надувай чак толкова. Никоя жена не е застрахована понякога да говори и глупости — Вероника му се усмихна широко, а Ян се пресегна и погали отпуснатата върху масата нежна ръка.

Много време мина от онази вълшебна нощ. Той и тя се връщаха в мислите си постоянно към нея, но въпреки това бяха разделени. Тя му каза, че не бива да си подхранва илюзиите, нямало смисъл. Мачът е свирен и тя има друг в живота си.

— Ало, здрасти! — каза в слушалката. — Как си? Какво правиш?

— Здрасти. Нищо. Добре съм — лаконично отвърна Вероника.

— Болна ли си?

— Да — още по-кратко му отговори.

— Защо? — още докато произнасяше това, си каза, че е голям дървенияк. Биваше го да задава тъпи въпроси, които него го изнервяха, а за момичето... не смееше и да си представи.

Все съм такъв, когато говоря с нея. А колко години минаха и не съумявам да се държа непринудено, така както го правя с всички останали — а на глас Симаргал каза:

— Трябва да се лекуваш.

Няма такъв смотаняк, честно, продължи да констатира наум своето поведение, което в съзнанието му изглеждаше от дебилно по-дебилно.

— Нямам време. Имам толкова много работа. А сега започвам и нов проект, така че просто не обръщам внимание и то ще отmine.

— Дано да си права! — А наум си каза — Сега започни да ѝ нареждаш как да се лекува, дай ѝ някой и друг бабин илач, кажи ѝ, че е много важно здравето и още куп дивотии. — Хайде да се видим!

— Нямам време. А и мисля, че всичко сме си казали.

— Добре, може би по-нататък.

— Може би — отговори Вероника и затвори телефона.

Той те обича, защото ти си онова, което съчетава детето и жената в едно. Знаеш, че това го подлудява, че заради това той е готов на всичко, включително и на престъпление като отвличане, с което те е заплашвал толкова пъти. А защо да ме е заплашвал? Та аз май го искам, май искам вече да зарежа всички скапани предразсъдъци. Знаем, че никога няма да срещна друг, който да ме обича така, но аз дали мога да отговоря на любовта му? Този въпрос дали вече не е остарял? Дали вече не съм направила своя избор? Мамка му, като че ли жребият е хвърлен. И няма значение дали се казва Ян, Симаргал или нещо друго, важното е, че е Той.

Искаше да я види. Само за миг, за да се увери, че е добре наистина. Не знаеше как ще постъпи, но реши да отиде в един бар, който знаеше, че тя харесва. Първо щеше да се подкрепи с водка-две, а после ще види нататък.

Влизайки в бара, той разбра, че с него е свършено. Момичето беше там. Тя беше сред компания, а до нея седеше младеж. Нещо в сърцето го жегна. Но се овладя и се насочи с не особено прилежния си вид към свободна маса. Поръча си водка и се загледа в своята любов. На пръв поглед тя изглеждаше весела, но той я познаваше. Тя все пак не беше от ония празноглави кифли, които се смеят на всичко и всеки мъж може да забърше навсякъде. Виждаше, че момичето не беше щастливо. Но въпреки това не му се сториха приятни жестовете на младежа, който седеше до нея. Той постоянно я приканваше да правят наздраве и уж неволно я докосваше по бедрото. Покани я на танц, а тя като че ли в началото се поколеба, но после танцува с тоя шибаняк. Симаргал не понасяше вече тоя мухльо.

Добави лед във водката си, след което взе едно голямо парче и го сложи в устата си. Защо да реагирам негативно, та нали, ако тя е щастлива, това е достатъчно за мен. Та нали заради нейното щастие съм готов на всичко. Та нали я обичам истински. Но си признавам, че изпитвам тежест, като я виждам и не ѝ давам аз радостта, а някой друг. Не, тъпанарино, просто тя е излязла малко да се разсее — кръц! зъбите по кристалното парче лед. Тя ще те обича или вече те обича, защото преди се чудеше, но сега вече тя ти повярва и разбра, че ти си оня, на когото може спокойно да се обрече — мислите му се трошаха също както замразеното блокче в устата му. Но заслужавам ли я? — един от резците му изтръпна по-скоро от този въпрос, отколкото от

полепналите ледени трохи. Да, скапаняк, продължавай да се хвърляш от крайност в крайност и да се измъчваш. Ето вече спряха да танцуват, онзи я държи приятелски за ръката, а по време на танца я притискаше повече от приличното — зъбите му застинаха и усети небцето си студено. Ще му откъсна топките, само да разбере, че на нея не ѝ е приятно — изведнъж започна да дъвче учестено и усети остра болка в челюстта, но не спря. Ще го проследя и ще му ги откъсна, а после ще му ги поднеса да си ги изяде, даже без сол, мамка му скапана, нещастно копеленце — преглътна тежко останалите едри парченца лед и отпи обилно от водката. А къде е рехабилитаторът? Дали го е разкарала, или ги върти по няколко — облиза жадно устните си Симаргал.

Вероника стана да си ходи, а мухльото веднага скочи да я изпраща. Той побърза да си плати и ги последва. Тя вървеше, а оня се опитваше да държи нейното темпо, даже искаше да я хване за ръка, но Вероника категорично си я отдръпна — Симаргал се усмихна при гледката. Чуваше как мухльото приглушено ѝ говори, но не можеше да разбере думите. Момичето видя такси и се насочи към него, отвори вратата и се качи. Нещастникът понечи да я последва, но тя затвори вратата и таксито тръгна. Оня остана като напикан на тротоара. Симаргал се приближи към него и му каза:

— Ей, приятел, какво стана, отсвири ли те?

— Да го духа, кучка тъ...!

Още не беше довършил изречението и се намери на земята. Удари го по-злобно, отколкото възнамеряваше. Започна да го ритам и да му обяснява, че тези думи не са подходящи за една дама.

— Виж, приятелче, така няма как да се отнасяш с порядъчните момичета. Само с ония леките, макар че и те трудно биха обърнали внимание на скапаняци като теб. Схващаш ли, копеле? Това е дама от най-чиста проба, разбираш ли, леке долно?

— Да, моля те, не исках да кажа нищо такова, просто не знам какво ми стана.

Мухльото се гърчеше на настилката, а той продължаваше умереното си възпитание на това нищожество. Ритна го за последно и му каза:

— Скъпи свалячо, повече никога, ама никога не се доближавай до това момиче, защото ще ти откъсна топките и ще ти ги дам да си ги

изядеш. И това не е всичко, ще ти ги поднеса сурови и без подправки, разбра ли?

— Да, да. Господине, всичко разбрах, никога повече няма да се доближа до тази... ъъъъъъ... дама — изрече внимателно клетникът.

— А така, това е дама, дама от най-висша класа и ако случайно забравиш, ще се върна и тогава...

[1] Хипергликемия — състояние в спешната медицина, при което нивото на захарта (глюкозата) в кръвта е над нормалните граници. — Бел.р. ↑

15.

— Ще ни разкажеш ли приказка? — попита Валери.

— Разбира се — отговори Симаргал. — Измихте ли си зъбките с Нели?

— Измихме ги. Тази паста малко ми люти. Взех и от тази на Нели. Много е сладка и хубава.

— Ще ти взема друга, която няма да ти люти, за да не взимаш от тази на Нели. Хайде, скачайте в пижамките, че приказката започва. Трябва да узнаеш значението на няколко думи, Валери. Нели е мъничка, но ти вече си голям и е хубаво да си обогатяваш речника.

След смъртта на Стайко, Кристина беше изпаднала в дълбока психоемоционална дупка. Но сякаш напоследък започваше малко да се измъква. След първото посещение на Симаргал, тя дълго не го потърси. Но един ден му писа, че иска да се срещнат. Тя все повече му се доверяваше и му разказваше за Стайко и живота им преди смъртта му. Разказа му и за дългата Голгота, на която го подложила, преди да ѝ вземе сърцето.

Кристина изглеждаше щастлива. Дори неописуемо щастлива. Мъжът до нея правеше същото впечатление, даже и повече. Около тях тичаха и вдигаха врява множество деца, които бяха доведени в парка да си покрецят няколко весели думи, да опрашат обувките и да обелят коленете на новите дънки, за да могат да спят непробудно както те, така и родителите им. Успешната мисия по изразходването на детската енергия е причина за гордост, тъй като сутрин къщата остава спокойна поне за още половин час.

Подутината под блузката на младата жена ясно показваше, че у нея се е зародил нов живот. Тя гледаше детския хаос и се чудеше как успяват родителите да го понесат с такъв стоицизъм, какъвто демонстрираха — пиейки си бирата и похапвайки картофки. Жената неспокойно се размърда. Сякаш усети, че някой я наблюдава. Обърна се и застина. Той стоеше и ѝ се любуваше.

* * *

— Не ми се пие шампанско — каза момичето и побутна настрани чашата.

— Но, скъпа, това е „Дом Периньон“. Купих го именно за тази вечер, която е много специална за мен, а надявам се и за теб.

— Че какво толкова ѝ е специално на вечерта? — почти намусено запита тя.

— Наздраве, любима! Убеден съм, че след като изпиеш тази чаша, ще разбереш — той чукна чашата си о нейната и я поднесе към устните си, но не отпиваше, а чакаше момичето. Тя след миг колебание взе чашата си и безизразно я поднесе към своите устни. Първо го подуши, все едно беше опитен сомелиер. След това предпазливо отпи. По лицето ѝ се разля доволство. Мъжът си отдъхна, за миг си помисли, че се е издънил, но нещата придобиваха желаниа от него развой. Беше сипал съвсем малко в чашите — глътка-две от скъпото шампанско, но не защото му се свидеше, а защото не искаше да протака тържествения момент. Момичето се закашля и сълзи изскочиха от хубавите ѝ очи. Мъжът се стресна и скочи. Тупна я по гърба и я подкрепи, за да не удари главата си в масата. Кристина изплю нещо. Той си помисли — май пак нещо обърках работата. Пръстенът лежеше на масата мокър, сякаш изпотен от вълнение. Момичето се ококори, взе го и прободде с пръст камъка, сякаш за да види дали реже. Мъжът почти незабележимо ѝ показва за кой пръст беше предназначен. Без да изчака неговата помощ, тя си го сложи сама. Пасна ѝ, все едно лично си го бе избирала.

Вторият пръстен ѝ поднесе в торта, като този път внимаваше да не вземе пак да се задави. Положи усилия при разрязването на тортата бижутото да се озове в нейното парче. Тя отново го постави пред изпитание, като му заяви, че именно от този ден е на диета. Много усилия му костваше да я убеди да започне диетата от следващия ден, защото специално за нея беше взел тази торта, направена по поръчка. Момичето отново склони. Но на него вече му се струваше, че го преследва постоянната липса на късмет. Все не можеше да уцели момента и очевидно му липсваше и правилният подход. Този път тя не се задави, а овреме видя нанизания на вилицата ѝ пръстен.

— О, колко мило! — каза Кристина. — Страхотен е! Дори е похубав от първия — момичето го облиза. Той отново безмълвно показа пръста, за който беше предназначено бижутото. И си помисли: Какво трябва да направя сега? Та не вижда ли, че това е пръстен? И то втори, повече от ясно е, че искам да се ожения за нея, а тя се прави, че нищо не разбира — продължи да я съзерцава мълчаливо. А тя с весело изражение разглеждаше подаръка.

— Криси! — почти заекна мъжът.

— Много е хубав, Стайко, благодаря ти!

— Но... Аз за втори път ти давам пръстен.

— Много мило от твоя страна. Все по-романтичен ставаш.

Третия път нямаше шампанско, нито торта. Той падна пред нея на едно коляно и с ясен глас, който беше упражнявал дни наред, заяви:

— Любима Кристина, искам да се ожения за теб — протегна ръка, а момичето се остави да ѝ постави третия пръстен, който беше най-голям и най-хубав от всичките три.

— Благодаря ти, Стайко, за този пръстен! Но още съм малка за женене. Искам да си поживея, а като му дойде времето, ще го мисля.

— Но, скъпа, аз няма да ти преча да живееш. Ще живеем двамата и ще бъдем щастливи. Повече от всичко желая да бъдем заедно и да ми родиш дете.

— Съжалявам, но още съм много малка. Мисля, че ми е рано за деца.

— Та това има ли значение, щом се обичаме и сме щастливи?

Момичето не отговори, но тишината сякаш проби тъпанчетата му. Три пъти беше поискал да се ожени за нея, а тя и трите пъти се отметна. Отказа му, защото, първо, била малка, второ, рано ѝ било за деца и, трето, съмняваше се дали ще може да издържа семейство с неговата преподавателска заплата. Не след дълго обаче забременя, тя усети някаква лекота, трепет, щастие. Тогава Стайко само я прегърна и ѝ каза:

— Криси, обичам те и не ме интересува дали ти ще се омъжиш за мен. Само те информирам, че аз се оженвам за теб.

Кристина му разказа историята на любовта си със Стайко, а Симаргал не откъсваше поглед от очите ѝ. И така започна да се гради доверие помежду им, за да се стигне до тази вечер, когато Кристина за първи път остави децата при него, а тя излезе с приятелки. Той се

зарадва, че жената направи стъпка за излизане от дълбоката дупка, в която се озова след смъртта на съпруга си.

Симаргал се намести до леглото на децата и прочисти гърло, като вдигна театрално ръка нагоре:

— И така, да започваме приказката. Ту-тут-тууу — изимитира тромпет той. — Песимист е човек, който все мисли, че ще се случват лоши неща, а оптимист е обратното — човек, който мисли, че все ще се случват хубави неща. Реалист е човек, който мисли това, което наистина се случва.

— Значи ти си хем оптимист, хем реалист, така ли? — попита Валери, гледайки го право в очите.

— Да, може би да. Мушкай се под завивката и слушай!

Това се случило някога, толкова някога, че никой не помни кога точно, но историята се предавала от уста на уста. Историята живеела, защото служела еднакво добре както за песимисти, така и за оптимисти. Е, и за реалисти също била подходяща.

В една гора живеели сърничка и мечок. Имало, разбира се, и много други животни, но тук думата е за тях. Сърничката била мъничка, а мечокът — голям и тронав. Първоначално той не забелязвал сърничката, защото тя била съвсем малка. Но после пораснала и станала хубавица, а също и умница. Мечокът, както безгрижно си обикалял гората, събирал мед, боровинки и други горски плодове. Но не щеш ли, веднъж се натъкнал на една пътека, на която срещнал сърничката. Поогледал я и нещо в мечешкото му сърце трепнало. Хъмम्म! Тази сърничка е много хубава, помислил си мечокът.

— Здравей, сърничке! — поздравил я той.

— Здравсти! — отговорила тя.

— Искаш ли да те почерпя малко мед и да ти дам горски плодове? Сам съм ги събирал и са много хубави.

— Добре, благодаря ти!

Хъмम्म! И възпитана е тази сърничка, помислил си мечокът. Започнали да похапват и да си говорят за различни горски неща. Колкото повече я слушал, толкова повече мечокът се прехласвал по сърничката. Хъмम्म! И умна е тази сърничка, отбелязал си наум той.

Така минавали ден след ден, а от ума на мечока не излизала игривата и жизнерадостна сърничка, която по цял ден скачала между дърветата и по горските поляни и се радвала на живота. Той пък се радвал на нея и така си живеели. Но веднъж мечокът си казал, че повече не може да спотайва в себе си това, което толкова много напирало. Усещането се превърнало в увереност. Той поканил сърничката в своята хралупа и ѝ поднесъл най-хубавите горски плодове и най-хубавия мед. Той паднал на мечешките си колене пред сърничката и казал, че е влюбен в нея. И не само е влюбен, а я обича повече от всичко. Също ѝ казал, че му е била нужна смелост, за да признае и да разкрие мечешкото си сърце, защото на никого дотогава не се бил изповядал. Сърничката обаче му отговорила, че няма как да се получи. Тя била млада, жизнена и се наслаждавала на живота, а той вече не бил чак толкова млад, а бил тромав и не можел да я следва в дългите ѝ горски игри.

— Чичко Симгал, мога да дам на Мечу от моите витамини за енегия — каза развълнувано Валери, като завали няколко „р“-та.

— Няма да има нужда, слушайте — прошепна тайнствено Симаргал.

Мечокът отговорил, че е поостарял и тромав, но с нея се чувства като младо мече и стига да поиска, ще я следва навсякъде в гората, а даже и по-далеч. Готов е да отиде до края на света, стига тя да е с него и той с нея.

— Виж, Мечо, аз много те обичам, но няма как да се получи. Нека да си останем приятели и така — казала накрая сърничката.

— Приятели? Но аз те обичам, мила сърничке!

— Нищо, Мечо, ще ти мине. На всички минава, ще мине и на теб.

— Не, сърничке, няма да ми мине, защото за първи път ми се случва такова нещо и знам, че ще те обичам вечно. А даже, мила сърничке, дори и повече от това.

Сърничката продължавала да се радва на живота всеки ден, а мечокът залинял, вече нямал желание да събира горски плодове или хубав мед, да проправя пътеки през най-гъстите части на гората, за да могат по-малките животни да минават. Той гледал за сърничката и по цял ден се щурал безцелно с едничката надежда, че ще я зърне. И я виждал от време на време. Дори понякога тя идвала при него,

прегръщала го и му казвала, че всичко ще бъде наред. Той искал да ѝ вярва, но виждал, че времето си минава, а сърничката все така безгрижно обикаляла полянките и пътеките в гората и не се интересувала от неговите мечешки чувства. Тогавя решил да спи дълъг зимен сън. Така минавало по-лесно времето, но пък сънувал сърничката. Бълнувал, че са заедно и че тя е щастлива с него, защото за мечока най-важното било тя да е здрава и радостна. А толкова мечтаел да може той да ѝ даде това... Така поне насън бил щастлив и не искал да се пробужда, защото неговата сърничка щяла да изчезне. Понякога се сепвал и я съзирал как подскача от полянка на полянка, въздъхвал тежко и отново се унасял. Минавали месеци, години, а мечокът спял ли, спял.

Усетил трепване, отворил око и... видял сърничката.

— Пак сънувам теб, мила сърничке. Ти си постоянно в мислите ми, в сънищата ми.

— Не сънуваш, глупчо. Това съм аз. Наистина съм тук, пред теб — и тя го тупнала с краче по мечата глава. Той се ококорил.

— Ти си тук? Ти дойде! Наистина това си ти. Дай да те прегърна, мила сърничке — и като скочил чевръсто, я обгърнал с мечите си лапи, а тя не се отдръпнала.

— Ох, ще ме счупиш, мечок такъв! — уж запротестирала сърничката, но сияела в пълния си блясък, защото била щастлива и не го криела. За първи път се чувствала на сигурно място и нямала нужда да се преструва. Сгушила се в Мечо и въздъхнала дълбоко с облекчение.

— Още не мога да повярвам, че си тук. Та нали... — сърничката сложила копитце върху муцуната му.

— Нека да оставим миналото, то не ни интересува. Нека просто да живеем тук и сега.

— Съгласен! — отговорил ухилен до мечите си уши той.

Те заживели щастливо. Мечокът се преобразил, нямал нищо общо с онзи ленивец, в който се бил превърнал. Сърничката и тя сякаш разцъфнала и започнала истински да се радва на живота чак сега, защото разбрала, че няма нищо по-ценно от искрената обич, па била тя и мечешка. Но един ден, както мечокът си подреждал плодове, за да ги суши за зимата, сърничката доприпкала тревожно:

— Бързо! Бързо да спасим зайчето, защото е само и е в беда.

— Добре, но къде е?

Тя го завела в най-големия гъсталак, където зайчето било заклещено в тръните. То било новородено. Мечокът внимателно разчистил храсталака и спасил зайчето, но то нямало къде да отиде, а било и много отслабнало. Без думи, се разбрали. Взел го в мечешката си прегръдка и го завел в тяхната хралупа. Там сърничката се погрижила — нахранила го, направила му постеля и го приспала. След известно време спасили и едно малко таралежче. То също нямало къде да отиде и сърничката и мечокът го прибрали в хралупата при зайчето, което вече се чувствало добре и радостно. Започнали да се грижат за малките животинки, постепенно те заякнали и започнали да възприемат обучението, което сърничката им преподавала. Различавали опасността от безопасността, сами си търсели храна, въпреки че мечокът събирал в хралупата запаси от вкусни горски плодове и пчелен мед.

Той най-обичал вечер, когато сърничката и малките вече спели, да ги гледа, да им се любува. Така решил да напише тази история за всички, които нямат надежда, за всички, които имат надежда, за всички, чиито надежди са вече реалност, защото това чувство е нужно на всяко живо същество. И в крайна сметка, надеждите биха могли да се реализират, но за целта трябва да ги има. Ако липсват, няма какво да се борим да осъществим. Обичта е другата важна потребност. След като героите ни вече я имали, можели да гребат от нея с пълни шепи и да наваксат пропуснатите години — колкото повече си я давали взаимно, толкова повече тя извирала.

„Но сега трябва да измисля края на историята“, написал най-отдолу мечокът. После решил да си легне и да го остави за следващия ден. Свил се до сърничката, гушал я в мечата си прегръдка и блажено заспал.

Сутринта се събудил, отворил очи и видял, че сърничката била надвесена над историята, която той не бил довършил. Видял как тя задраскала, а после пишела друго. Той станал и се приближил до нея. Прегърнал сърничката и прочел как е променила последното му изречение:

„Те заживели щастливо. Уютът, блаженството и щастието не се разказват, те се живеят.“

После те се прегърнали, седнали на един кютук, а горската история спира дотук.

Децата отдавна спяха. Спокойните им и хубави личица сияеха от доброта.

16.

Вероника продължаваше борбата с вятърните мелници, отказвайки да се признае за победена. А и това ѝ даваше шанс да избяга от себе си. От своята същност, която сега беше опустошена повече от всякога. Въпреки че тя имаше не един мъж след Ян в живота си, така и не срещна повече сродна душа. Инстинктивно сравняваше всеки с него и все повече се убеждаваше, че след като не пожела да се потопи в изпепеляващата вечна любов, която я връхлетя, сега вече беше късно. А освен че отблъсна тази неземна обич, тя фактически го изпрати в небитието. Осъзна, че е загубила навеки нещо, което нямаше как да има втори път. Защото истинската любов веднъж навестява човека.

Не си спомняше откога не беше спала или яла като нормален човек. Опитваше се да се държи както обикновено, но беше очевидно, че не ѝ се получава.

Не можеше да обясни нито мъката, нито болката, нито вината, с които живееше и с които се саморазрушаваше. Само поредната доза истеричен смях, после сълзи и накрая тишина. Така или иначе от известно време непрекъснато редуваше тези емоционални състояния. Но момичето всячески се опитваше да не дава външен белег на бурята, бушуваща вътре в нея. Вече беше започнала така да задобрява в ролята, че този път, като отиде да повръща, никой не разбра.

Излезе и чистият въздух разсея буцата, но онези неспирни сълзи отново заромоляха по бузите ѝ.

Казвали са ѝ, че е силна...

Да бе, да, беше силна! Вече почти приличаше на ходеща развалина.

Тръгна си. С всеки метър сърцето ѝ все повече се свиваше. В последно време сълзите ѝ караха хората вероятно да я мислят за луда, но не ѝ пукаше, надяваше се скоро да спре... Почти стигна... Червените страни на лицето ѝ все така бяха влажни. Четеше поредното писмо, а заоблените ѝ скули лъщяха на нощните светлини.

Овладя се. Гледаше някъде напред и нагоре. Изправи тялото си до парапета като гепард, който точи ноктите си на сухо дърво. От стойката ѝ се излъчваше женственост и енергичност. Леко, почти незабележимо се наведе напред. Той протегна дясната си ръка и обгърна нежния ѝ кръст. Не разбра дали я притегли, или тя го привлече като магнит. Хубаво им беше и на двамата да стоят притиснати до входните стълби на улицата.

Нейните ръце бяха отпуснати, а главата ѝ вече беше леко наведена, полузатворените ѝ мигли процеждаха умния поглед, който все така продължаваше да е вторачен в него. Лявата му ръка се вдигна и леко докосна нейната коса. Погали я с трепереща ръка, не можеше, а и не искаше да крие страстта си. Ръката му започна да се спуска надолу. Погали меката шия, в която жадуваше да потопи устни и да отхапе като сладолед на клечка парче от нея. Момичето все така стоеше.

Озоваха се в малка тъмна стая и тя се излегна върху него, сякаш тялото ѝ беше създадено за това. Лявата му ръка продължи надолу. Разкопча копчето на блузата. Бръкна по-надълбоко. Гърдите ѝ плавно се повдигаха и отпускаха. Той разбра, че иска да тактува заедно със сърцето ѝ цяла вечност. Отмести надолу сутиена и загреба плътно гърдата ѝ. Започна да я гали и все по-удобно се разположи върху постелята на своето щастие. Момичето се изпъна и повдигна малко главата си, все едно искаше да види какво има отвъд хоризонта. Той отмести и другата презрамка, вече галеше и двете гърди. Косъмчетата му се наелектризираха до корена си. Играеше си със зърната, а те му се отблагодаряваха, порастваха като сладки ягоди през юни. Не можеше да им се насити, а те набъбваха още и още. Спусна лявата си ръка от кръста ѝ по-напред. Повдигна блузата и я положи върху гладкия ѝ корем. Обходи пъпчето ѝ и се спусна надолу. Вероника не му попречи. Той се престраши. Беше стигнал до копчето на дънките, преодоля го и ръката му легна удобно. Продължи бавно, много бавно, милиметър по милиметър да се приплъзва надолу. Стигна до бедрата, притиснати едно в друго. Погали с навлажнените си пръсти меката им част и...

— Клиент номер 89, заповядайте — в кабинет 3 на етаж 2!

Тя се сепна. Изведнъж стреснато се огледа. Осъзна, че тя беше именно този клиент. Стана от меката мебел в чакалнята и пое по коридора към стълбите. Изкачи се до втория етаж и застана пред

кабинет 3. Ако някой я наблюдаваше внимателно, може би щеше да си помисли, че е изправена пред гилотина. Преглътна и почука плахо. Завъртя топката и бутна вратата. Влезе и внимателно затвори. В кабинета нямаше много мебели, но очите ѝ се стрелнаха веднага към паравана.

— Добър ден! — достигна до нея приятен мъжки глас. След секунда, тя фокусира младо момче, за което не знаеше дали е лекар, или стажант. Момичето каза:

— Добър ден! Предполагам, че не е необходимо да обяснявам надълго и нашироко.

— Разбира се, сега ще проверя Вие за какво сте. — Младежът взе мишката и защрака на клавиатурата. След секунди вдигна обърканото си лице: — Вероятно има някаква грешка.

— Каква грешка? — остро запита момичето.

— Вие ли сте Вероника?

— Да — отговори момичето.

— Тук пише, че клиент номер 89 е за аборт.

— Не е грешка — каза тихо момичето.

— Но... Сигурна ли сте? Бременността ви е първа. Един аборт може да доведе до трайна увреда на вашата репродуктивност. Не вярвам, че го искате. Тоест... — запъна се младият лекар. — Мисля, че не сте съвсем наясно за евентуалните последици. Искате ли, преди да решите окончателно, да ви дам няколко брошур... — докторът не можа да довърши.

— Дошла съм при вас за тази манипулация и очаквам от вас да не говорите излишно — Вероника изпаднаше в полуистерично състояние. Лекарят разбра, че му предстои сложен казус.

Бедрата започнаха да се раздалечат. Нежните, но напористи пръсти си проправяха път в нея. Във всяко негово движение тя усещаше безграничната му нежност и страст. Ръката му вече милваше входа до меките ѝ устни. Тя повече нито можеше, нито искаше да се съдържа. Дясната му ръка все така безотказно галеше гърдите ѝ и караше пъпките им да сочат право напред.

— Питаш ме дали съм щастлив. Ще ти отговоря. И отговорът е много лесен. Да, щастлив съм. Щастлив съм тогава, когато хората, които обичам са щастливи. Това ми стига, дори това е повече от

всичко, което мога да си пожелая. Щастлив съм, Вероника, когато знам, че се усмихваш. От друго нямам нужда.

Момичето се пробуди. Лежеше на болнично легло. Нищо не помнеше, но се чувстваше добре. Инстинктивно плъзна ръка към корема си. Няма ли го вече? Всичко ли беше приключило толкова бързо, че тя не помнеше? Дълго гледаше и галеше корема си, докато не осъзна, че все още тупти живот в него. Младият лекар влезе. Тя го погледна. Медикът не можа да разбере дали Вероника е обърквана, или гневна. Вчера той разбра, че тя не беше в състояние да мисли трезво, ето защо истеричният ѝ пристъп улесни ситуацията. Бяха ѝ сложили инжекция с успокоително и вечерта момичето прекара в болницата.

17.

— Хванах я и я тръшнах с цялата сила и страст, които изкопчих от изтерзаните си душа и тяло. Нанесох ѝ бърз и силен удар. Тя подскочи и се изтъркала, отдалечавайки се от мен. Сграбчих я и отново я хвърлих мощно. Съпротивата ѝ ме настърви още повече.

Започнах да ѝ нанасям удар след удар. Първоначално потреперваше при всеки замах. После замря неподвижно. Безцеремонно я обърнах и продължих да я налагам безжалостно. Тя вече не се съпротивляваше, но това не ме умилостиви. Спрях да я удрям, здраво я вдигнах с две ръце и я хвърлих. Издаде силен писък. Не ѝ обърнах внимание. Цвиленето премина в глухо скимтене. Бях удовлетворен, но донякъде.

Извадих си охладена бира и с наслада отпих. Държах студеното стъкло и изпитвах доволство. Най-после се бях справил с нея. Но не бях приключил напълно. Ароматът ѝ ме подлудяваше. Не можех да се владеея. Бирата ме утешаваше, но нямаше нейната сила. Тя беше по-силна от мен и бирата, взети заедно. Мозъкът ми потъна в замая. Скочих с нож в ръка. Прободох я, вдигнах я и отново я стоварих със сила. Тя пак изпищя в началото, а после примиренчески продължи да издава тихи стонове. Тя беше осъзнала съдбата си и с нетърпение чакаше агонията да свърши. Това ми подежда успокоително. Но спокойствието продължи кратко. Бирата ме охлаждаше, а страстта ми все повече се сгорещяваше. Усещах, че не е далеч моментът, когато щях да изгубя контрол над себе си. Този момент настъпваше, а аз не можех да му противодействам. А може би и не исках. Знаех, че съдбовността тук някъде щеше да сложи своя отпечатък.

Изригнах, хванах здраво ножа с едната ръка, а нея я хванах с другата, приклечих я. Повече не можех да издържам, не можех, не можех, не исках и трябваше да сложа точката. Трябваше да свърши всичко. Ароматът ѝ все така настойчиво ме омайваше до лудост, но това нямаше да я спаси. Вадеше от равновесие. Започнах бързо и методично да я мушкам, да я режа късче по късче. Съзнавах, че тя не е

виновна. Не, виновна е, че предизвика моето първично аз. Този нож не беше достатъчно остър. Хвърлих го и взех друг, по-голям и по-остър. Продължих безжалостно да я режа. Направих я на късчета, за което не съжалявам. Тя е виновна, че събуди у мен дивака. Но това беше краят. Нямахше повече да ме провокира, да ме кара да полудявам. Да бъда звяр. Най-после всичко свърши.

Отворих си още една охладена бира и отпих дълбока глътка. Започнах кротко да си похапвам от сочната пържола.

— Хе-хе, много си оригинален бе, шефе! — подхвърли Веспи, след като Боби приключи разказа си. Седяха в заведението и пиеха бира. Йовко, който беше на тоник, каза:

— Добре ги редиш, да не вземеш да станеш писател, а? — Борис и Светулката, които също пиеха безалкохолни, се подсмиваха, но историята, която чуха, ги впечатли. Славун отпи дълбока глътка, закашля се и отсече:

— Йовко е прав, да почнеш да пишеш, може да ти се отдаде по-добре от голбала. — Последва колективен смях.

— Абе, ей, момченце, ще търкаш резервната скамейка — озъби му се Боби. — Сори, шефе!

Умълчаха се и Боби се възползва от тая пауза:

— Отрепки, да ви кажа, че прегледите ще се извършат в Първа частна болница.

— Че защо там? — безпричинно запита Веспи.

— Защото те ни пратиха предложение за безплатно медицинско обслужване на нашите спортисти. А ние и без това нямаме останали пари от бюджета, за да си платим прегледи, изследвания и подобни дивотии. Сега разбра ли защо?

— Да, благодаря, шефе! — присмехулно отговори Веспи.

— Травеститче си ти, травеститче.

— Е защо така, шефе? Аз съм любезен с теб, опа... Исках да кажа с вас, разбира се.

18.

Ралица се дръпна до стената, но след като Йоан протегна ръце към нея, тя го блъсна и с ловка маневра се изплъзна, изхвърча през вратата, като я тресна. Секретарката я погледна изненадано.

— Съжалявам — смотолеви Ралица — сигурно има някакво течение — и почти притича, за да се озове в коридора, но въздухът все още не ѝ достигаше. Трябваше час по-скоро да излезе навън и да запали една цигара, защото денят едва започваше.

— Ще те сринат! Благодарение на мен си на тази позиция! — крещеше като обезумяла съпругата на проф. Менгеленски.

— Както искаш. Не мога да сторя нищо, за да те разубедя — отговори външно спокойно той, макар че от време на време гласът му трепваше във високите тонове.

* * *

— Здравей, трябва да те видя бързо, Магдалина! — каза запъхтяно в слушалката.

— Какво става, Ралица? Случило ли се е нещо?

— Не. Нищо не се е случило. Или по-скоро нищо, което да не потърпи до довечера например.

— Но... — заекна Магдалина.

— Моля те, Магдалина, ти си ми сестра и си единствената, на която мога да се доверя.

— Добре, ще отложат срещата си.

— Благодаря! Ще те чакам в бар „Тангра“ в 19:00 часа.

Жената затвори телефона си, прибра го, облакът се на бюрото и се опита да се замисли. Но нищо не се получаваше. Имаше толкова много работа, а съзнанието ѝ хвърчеше и мислите ѝ не можеха да се спрат на нищо за повече от секунда-две. Служебният ѝ телефон

иззвъня. Тя подскочи от стола си, но бързо се окопоти и с официален глас вдигна слушалката:

— Ралица Георгиева, добър ден!

— Здравей, Ралица, обажда се секретарката на проф. Менгеленски. Шефът те вика веднага при себе си за онзи доклад, който му трябва за утрешната среща с медиите.

Ралица преглътна, но осъзна, че устата ѝ беше пресъхнала, посегна към бутилката с минерална вода и понечи да отпие, но проклетата капачка не се отместваше. Ръцете ѝ се бяха изпотили. Имаше буйна червена коса, стигаща до под раменете. Малките устни и нос, както и големите ѝ зелени очи бяха така разположени, че тя приличаше на хитра сърничка. По-скоро ниска, Ралица предпочиташе да се слива с околните, а не да изпъква.

— Ралица, чуваш ли ме? — дочу в слушалката гласа на секретарката.

— Да. Да, чувам те, Стефче. Просто работех по друга тема и се опитвам да се концентрирам по въпроса, за който ми звъниш. Извинявай!

Най-после глупавата капачка се развъртя, а Ралица лакомо отпи голяма глътка. Задави се, закашля се и ѝ излязоха сълзи, които представляваха реална заплаха за грима ѝ.

— Добре ли си? — отново до съзнанието ѝ достигна гласът на секретарката.

— Да. Да, добре съм, благодаря ти! Веднага тръгвам.

Затвори телефона и не помръдна. Мислите ѝ се блъскаха в главата, но не можеше да издърпа тази, която ѝ вършеше работа в момента. Тя стана от стола, оправи блузата, погледна се в малкото огледало, което винаги държеше на бюрото си, и тръгна към шефа. Почука на вратата, влезе и застана сковано. Секретарката я погледна подозрително.

— Сигурна ли си, че си добре, Ралица? Изглеждаш някак си притеснена.

— Да, добре съм, честна дума, Стефче.

— Щом казваш. Директорът не обича неадекватни хора. Очаква те, заповядай!

Ралица възможно най-бавно прекоси кабинета на секретарката и почука. Отвори вратата и пристъпи в просторното помещение, от което

беше избягала само преди час. Той седеше зад огромното си бюро, прилягащо на шеф на голяма болница. Четеше някакви документи. Ралица чакаше. Но той продължи да чете. Не я поглеждаше и демонстрираше завиден интерес към хартиите в ръцете си. После ги остави, рязко стана, заобиколи бюрото, отиде до тапицираната врата и я заключи. Жената не помръдваше, въпреки че, като мина до нея, я докосна леко с ръкава на ризата си. Мъжът се доближи, хвана я за вдървената ръка. Поддържа я за минута, пристъпи с една-две крачки. Наклони главата си към челюстта ѝ така, че бозавите косъмчета под скулата и затрептяха от дъха му. Рязко я притегли към себе си и силно я прегърна. Жената реагира и понечи да се отскубне, но той не и позволи. След като разбра, че е безполезно, тя се отпусна в обятията му. Той я притискаше и милваше косите и.

* * *

— Ралица, ти луда ли си? — крещеше другата жена, от една страна, да надвика шума в бара, а, от друга, не можеше да повярва на разказа на сестра си.

— Да, сигурно съм луда, Магдалина — махна към сервитьора и си поръча още един джин.

— Ти искаш ли? — обърна се към почти разтрепераната си сестра.

— Да, по дяволите, искам и аз. Но не искам като теб да се напия, а искам да се успокоя.

— Магдалина, повярвай ми, че и аз същото искам.

— Да, но пиеш вече трети джин. А можеш да ми вярваш, че алкохолът носи само временна забрава. Ситуацията си остава и след като изтрезнееш, схващаш ли?

— Да, схващам.

— Ралица, ти си на 27 години. Тоест искам да кажа, че вече си истинска жена, а не някоя сополанка, която не може да владее чувствата и емоциите си.

— Така е. Или доскоро мислех, че е така. Но той направи нещо с мен.

— Добре, сигурно е интелигентен, хубав и прочее глупости. Но първо, той ти е шеф. Второ, той има млада и хубава жена. Трето, тази негова жена е от заможна фамилия, която го направи учен, професор, който управлява най-скъпата болница в държавата. И четвърто, ще кажеш ли нещо по предните три, мамка му! Посочи ми поне един аргумент, който да е в твой или негов плюс. Вие просто нямате бъдеще, не го ли разбираш?

— Магдалина, наистина като сестра се опитваш да ми дадеш голям кураж, няма що — иронично отбеляза вече леко пийналата Ралица. — Забравяш, че може би любовта наистина съществува. И знаеш ли, няма нищо по-ценно от любовта, която след това става обич, а тя е завинаги.

— Любов! Обич! Какви са тия глупости, Ралица. Все едно слушам някоя пуберка. Любовта минава през това, което можеш да усвоиш като дивиденди. Няма я оная любов от булевардните книжлета. Не че не искам да я има, но стигнах от опит до този извод. Плюс това той иска да се позабавлява с теб. Как можа да ти хрумне, че може да зареже жена си, чрез която е постигнал всичко в шибания си живот.

— Задължително ли е това, че след като ти на 34 години не си я срещнала, аз на 27 да не мога да я имам? И също така, нека да ти кажа, че той е искрен с мен. И ще ти кажа защо. Той иска деца, а съпругата му не може да има.

— Аха, значи за разплод те търси, така ли? — Усети се, че е прекалено груба и смекчи тона, виждайки, че Ралица почти ще се разплаче. — Не е изключено да е любовта, но наистина ли смяташ, че именно твоят шеф, професорът, е сродната ти душа? Помисли реално, жена му е млада, хубава, с позиции. Не забравяй, че той е доста по-голям, а по-възрастните мъже обичат да си играят с малки куклички.

— Не знам.

— Какво не знаеш?

— Не знам докога ще продължи това. И не ме интересува.

— Виж, утре е събота. Предлагам ти сега да те прибера у вас, да си легнеш и хубаво да се напиш. Ще се видим пак по-нататък.

* * *

— Ралица Георгиева, добър ден!
— Здравей, Ралица, шефът те вика спешно.
Тя потръпна:
— Идвам веднага.

Стоеше отново като скована, а той мина покрай нея и заключи тапицираната врата. После я хвана отзад за врата и я притегли към челото си. Стояха така с прилепени глави сигурно около 5 минути, преди тя да приплъзне лице по неговото — спря дъха си на устните му, а ръцете ѝ се озоваха на колана му.

* * *

— Е, размисли ли, Ралица? Вярвам, че житейският ти опит, който все пак не е малък, те е навел на правилното решение.

— Кое решение е правилно, Магдалина?

— Правилното решение е изобщо да не се занимаваш с този мъж. Той си има жена, кариера, която изглежда тепърва ще търпи невероятно развитие.

— Да, лесно ти е на теб.

— Стига глупости! Ти не си някоя хлапачка! Ти си вече жена.

Отново седяха в бара двете сестри, но ситуацията на Ралица беше коренно променена. Тя изглеждаше вече далеч по-уверена и знаеше, че се е отдала на чувствата си без въпросителни, без притеснения.

— Аз го обичам, той мен също. Това не е ли достатъчно за двама души?

— Но той е женен. Ти ще му бъдеш наложница ли? А може би си мечтаеш да го разведеш и да му станеш жена?

— Защо си толкова безмилостна? Не, не искам да го развеждам, но искам да се радваме на любовта си. Също не смятам да се омъжвам... засега. И да, толкова ли е лошо да бъда любовница на мъжа, когото обичам?

— Ти наистина си се повредила.

— И знаеш ли какво? — продължи Ралица, без да обърне внимание на сестринското възклицание. — Той дължи тази си позиция на малката си хубава жена. Тя още от университета се е забъркала с

политически истории и е навлязла дълбоко, благодарение на младостта си, хубостта си, а вероятно и на акъла си в партията, която помогна на Йоан Менгеленски да стане директор на тази болница. И въпреки това той рискува всичко заради мен, защото ме обича.

— Рискувал всичко! Ма това са пълни глупости, сестра ми! Ще се забавлява с теб, докато не му омръзнеш, а после ще ти бие дузпата. Тогава ще бъдеш принудена да си търсиш и нова работа. Сега разбирам защо те повиши този кретен. Той е имал подмолни намерения към теб.

— Първо, не е кретен. Второ, Йоан е почтен човек. Трето, мисля, че моето повишение си е съвсем навреме.

— Почтен човек! Моля? Ти чуваш ли се какво говориш? Ако беше почтен, нямаше да се гаври със своя служителка, въпреки че има млада жена.

— Знаеш ли, Магдалина, той снощи ѝ е казал.

— Какво и на кого е казал?

— Казал е на жена си, че обича друга. Тя пак е започнала да му натяква, че всичко дължи на нея, че ако не са нейните политически контакти, той няма как да е шеф и прочее. Просто не е издържал и е разкрил, че има жена, която го обича заради самия него. Също така е заявил, че аз нямам никакви намерения да градя кариера на негов гръб. След като и е казал, тя е обезумяла и му е заявила, че ще го срине. Да, сигурно е глупаво от негова страна да си признае по такъв донкихотовски маниер, но може би и заради това го обикнах.

— А той? — с променен тон запита сестра ѝ.

— Той и е отговорил, че е свободна да прави каквото иска.

— И сега какво?

— Днес сутринта е пусила молба за развод. Не знам, Магдалина, хем го обичам, хем виждам, че заради това той вероятно ще загуби всичко.

— Ралица, ти си противоречиш — меко каза сестра ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — пискливо изрече по-малката от двете.

— Нали ти самата твърдеше, че любовта, обичта са най-важните неща в живота. Тоест той дори и да загуби позиции и там каквото има, не е ли по-важно, че вие се обичате?

— Магдалина, но ти нали ме осъждаше и непримиримо ми обясняваше, че това са глупости?

— Да, така е — тежко въздъхна Магдалина, — но след като един мъж залага всичко заради една жена, това означава, че той наистина я обича. Че той е с нея не само да се позабавлява, а иска да остарее с нея. Така че, Ралица, твоят човек държи на теб, но ситуацията е меко казано неприятна.

— О, Магдалина, моля те, в момента не мисля нито за омъжване, нито за деца, макар че... — направи пауза Ралица. — Той много иска деца.

— Добре, добре. Не се ядосвай, но все пак той има своите обременености, които ще трябва да преодолеете и с прагматизъм, не само с романтика.

* * *

— Ралица, толкова съм щастлив, че сме заедно!

— Да, но...

— Никакво „но“! Ние се обичаме и все още сме млади, нали така? — Професора говореше спокойно. — Ти си млада и за двама ни.

— Да, така е. Но съпругата ти...

— Не се притеснявай. Всичко върви по план. Да, тя се оказва изключително отмъстителна. Както някой беше казал, разбираш истинския характер на жената, когато се срещнете в съдебната зала. А една колежка ми спомена, че няма нищо по-страшно от озлобена жена. Много е права. Няма значение, че ще се разклатят позициите ми в болницата, въпреки че притежавам контролния пакет. Важното е, че ти си до мен.

Жената го прегърна и целуна по гърдите:

— Вярвам, че нашата любов ще продължи дълго. Ще бъда с теб, но нека не насилваме нещата и ще бъдем неизмеримо щастливи. Всеки има право на втори шанс. А твърде често именно той е истинският.

* * *

Професора седеше на любимия си шезлонг, наслаждаваше се на изгрева и на шума на вълните. Отдавна си беше дал сметка, че истински обичаше Ралица. За съжаление, в живота често се получава като във филмите — само че не като тези, в които очите сияят, а в другите, където погледът е кървясал от болка.

Менгеленски успя да се разведе, от което не загуби позициите си в болницата, а даже увеличи влиянието си, тъй като беше оценен от политическата клика като благонадежден. Бившата му съпруга се опита да го срине, но не постигна нищо. Ралица така и не пожела да се омъжи, но винаги беше до него. Бързо си промени мнението за децата и като забременя, истински се разхубави. Чакаха си рожбата с нетърпение и брояха дните до появата ѝ.

Често се връщаше към онзи най-щастлив период в своя живот. Тогава беше осъзнато щастлив. Заради ангелското лице и държание на Ралица никой не подлагаше под съмнение професионалната му етичност. След смъртта ѝ всичко тръгна в друга посока. Старият учен въздъхна:

— Мамка му, защо? Можеше да бъде различно. Можеше да бъдем заедно. А сега... Сега съм на ръба, често отвъд ръба на законността и работя постоянно, за да не мисля за нея, за моето пъстро цвете.

Като му съобщиха за катастрофата, той се занимаваше с друг тежък случай. В началото не направи никаква връзка, но много покъсно осъзна ситуацията. Спасиха плода, но майката — не. Вероятността бебето да оцелее, не беше голяма. Осмачетата нерядко губеха състезанието с живота. Но Аксиния оцеля. Той ѝ се посвети изцяло. Цялата любов, която изпитваше към майка ѝ, се пренесе върху дъщеря им. Беше готов на всичко, за да осигури нейния живот и щастие. За него най-важна беше и си остана тя, тяхното дете. И въпреки че вече рядко виждаше Аксиния, държеше дистанционен контрол и знаеше всичко, което се случва с нея. Винаги посещаваше концертите на дъщеря си. Колкото и работа да имаше, така подреждаше програмата си, че да бъде лично на нейните изяви. Притесняваше го някаква мъглява информация, че около нея е започнал да се навърта някой, но така и не можеше още да узнае подробности. Мислеше си за Бухалката. Той щеше да свърши работата, но от него нямаше следа — едва ли го беше предал.

— За много неща трябва да мисля, а така искам просто да си седя и да се наслаждавам на живота — каза си полугласно Йоан Менгеленски. Протегна се към масичката, върху която имаше недовършена шахматна партия. Погали с показалец царицата — дали да се потопи отново в света на шаха, или... Взе телефона, започна да търси в указателя, спря и бавно изключи дисплея. После рязко пак го включи и натисна върху името.

— Здравей, Магдалина — почака десетина сигнала, преди отсреща да чуе отговор, наподобяващ клокочещ вулкан.

— Какво искаш?

— Защо винаги реагираш така негативно? — въздъхна професорът. — Аз изпитвам добри чувства към теб. Все пак си сестра на жената, която обичах.

— И която уби — достигна до него студения дъх на презрението. Това обвинение постоянно го следваше. Магдалина не пропускаше случай да му го напомни.

— Знаеш, че не съм искал смъртта ѝ. Знаеш, че я обичах повече от каквото и да е на този шибан свят.

— Да бе, да. Затова ония, на които служеше, те хванаха със смъкнати гащи. — Не можеше да му прости, че заради него сестра ѝ вече не беше между живите.

— Отмъстих за нея — каза тихо той.

— Да, отмъсти, но само за да заемеш тяхното място. Вече ти си на върха на уродливата им пирамида.

— Аз съм, а ти трябва да изпълняваш, каквото ти наредя — изрева Йоан. — И не ми се прави на ненапита вода. Знаем отлично каква курва си. Или пак да ти пратя онези снимки, на които се любувам редовно.

— Нещастник! — избухна жената. Беше наредил да я следят и да я хванат в крачка. Заплаши я, че разполага с горили, които ще и причинят много по-брутални щети и белези от камшиците и белезниците на снимките ѝ.

— Ти си психопат! Ти си социопат! Ти си изрод! Щастлива съм, че Аксиния се е метнала на майка си, а не на такъв изверг като теб.

— Казал съм ти да не споменаващ Аксиния, когато говорим по работа. По същество. Получавах поздравления за свършеното на конгреса на оная алтернативна международна спортна федерация.

Много ни помогна, ето защо поемам ангажимент да унищожа оная снимка, на която се кълчиш с голо дупе.

— Имаш ли нещо друго да ми казваш? — с едва сдържано напрежение в гласа попита д-р Магдалина Готска.

— Не. Освен ако не искаш да се видим и да полеем твоята добра работа. А после можем и да се позабавляваме. Какво ще кажеш тази прекрасна идея да се случи довечера? — Професора дочу нещо от слушалката, а после осъзна, че Магдалина е прекъснала връзката.

— Кучка! — каза и върна телефона на масата. Замисли се. На практика управляваше огромна корпорация, но по същество си оставаше един стар самотник. Едничката му радост беше Аксилия, на която не искаше, а и не смееше да досажда. Всичко й осигури — от бебешкото столче, през образование и възпитание, за да се стигне до избуяването на нейния музикален талант. Но и с нея никога не са били близки.

— Само ти, Раличке, ме разбираше и ме прие такъв, какъвто съм.

Но му я бяха отнели онези, на чието място сега стоеше. Те, за негова радост, вече бяха на оня свят.

— Нещастници! — изплю се върху пясъка Професора и погледна нагоре към сламения чадър, зад който мъждукаше слънцето. Присви призрачносините си очи и изкашля едно присмехулно „мхм“, чисто бялата му коса се поклати като гребена на петел, оглеждащ се за натрапник. — Ей, малката, къде ми е кафето?

И председателят на здравната комисия, и министърът на здравеопазването бяха убити на онзи голям концерт, на който той не можа да отиде, защото трябваше да се срещне с партньорите от чужбина. Това може би му спаси живота, а може би не е бил набелязан. Така и не се разбра кой е убиецът. Но разбра кой му съсипа бижутото, което трябваше да е неговата гордост — центърът по евтаназия. Този човек трябваше да бъде ликвидиран. Прекрасно заблуди всичките, че е умрял, даже и погребение си устрои. Но Професора все не вярваше, че Ян, виновникът за грандиозния скандал, който го изхвърли изпод прожекторите, е умрял така лесно. Щеше да е хубаво, ако беше вярно, но трябваше да е сигурен. Когато разкопаха гроба, намериха ковчег, пълен с парцали и камъни. От този момент насетне Професора нямаше мира. Хвърли целия си ресурс да открие Ян. И тъкмо го стори, този кретен пак му се изплъзна, заедно с най-добрия му копой. Прехвърли

мислите си върху новото си начинание, свързано с търговията на органи. Тази идея изглеждаше съвсем сносна. Спортистите имат тренирани тела, което е плюс за органите им, така че добре щяха да му дойдат.

Чуха се стъпки в пясъка.

— А вода донесе ли ми? — знаещ вече отговора, попита Професора.

— Не, съжالياва... — едва изхленчи момичето и той я прекъсна:

— Е, какво чакаш? — Менгеленски се загледа отново в шахматната дъска, усмихна се на царя и премести пешка напред.

19.

Фоайето, добре осветено, предлагаше на своите гости уют и спокойствие. Освен главния вход, имаше още няколко врати, водещи към различни помещения, в които посетителите преживяваха емоции, различни от досегашните. На едната врата пишеше „Парк на тъмно“, на друга — „Бар на тъмно“, на трета — „Град на тъмно“, на четвърта — „Работилница на тъмно“, на пета — „Игри на тъмно“.

— Уважаеми госпожи и господа, добре дошли в социално предприятие „Чудеса на тъмно“ — жената, към четиресетгодишна, държеше белия си бастун, стоеше по средата на фоайето и говореше на заобиколилите я хора. — За нас е удоволствие и чест да ви посрещнем тук. Вие, лекарите и медицинския персонал на Първа частна болница, вярвам, ще преживеете незабравими мигове на тъмно. Приключенията, които предлагаме тук, са насочени към хората, които нямат проблеми със зрението. Целта е, от една страна, те да усетят какво е човек да не вижда, а, от друга, да разберат, че зрението не е даденост, а за него трябва да се полагат грижи и да се пази. Аз се казвам Ангела, а моите колеги — хората, които ще ви помагат и които се наричат още фасилитатори, ви чакат вътре. След това, разбира се, ще имате възможност да се срещнете с тях и на светло. Обикновено формираме групи от по двама-трима души за придвижването в парка и в града. В работилниците групите могат да бъдат и по-многобройни. Всички мобилни телефони, часовници и други евентуални източници на светлина моля да оставите тук — и жената посочи стената с шкафове, на които бяха закачени ключове с дълги връзки. — Заклучвате си вещите и си взимате ключето, като го слагате на врата си. Сега моята колежка Ина ще ви раздаде по един бял бастун и след това един по един ще влизате в избраната от вас среда. Накрая предлагам всички да се съберем в бара и да пийнем по напитка за емоциите, които ще преживеем заедно. Обикновено хората, посетили нашето социално предприятие, стават много по-емпатични и забелязват повече детайли за хората и света наоколо.

Д-р Халил изпитваше известна нервност. Огледа се. Колегите му различно възприемаха тази инициатива, която дойде по покана на спортната федерация на незрящите в отговор на тяхното предложение Първа частна болница напълно безплатно да извърши цялостните прегледи и изследвания на спортистите с нарушено зрение. И пак Първа частна болница щеше да заплати на социалното предприятие за проведения тимбилдинг, защото така реши д-р Халил, който беше подкрепен и от колегите си. Програмата предвиждаше най-напред медиците да се разходят в парка и из града. Които искаха, щяха да влязат и да поиграят на тъмно. В игралната зала можеше да се играе шоудаун, брайлов шахмат, да потичат на бягаща пътека, да покарат велоергометър и други занимания. Следваше работилница на тъмно, в която щяха да работят в екип — редене на триизмерен пъзел, на кула и др. Накрая всички щяха да се съберат в бара, където сами щяха да си правят кафе или чай, да си нарежат и сервират сладкиши. Финалната част предвиждаше сесия на светло, в която щяха да се запознаят със своите фасилитатори и да говорят с психолога на социалното предприятие.

— Разбира се, във всеки един момент, ако усетите дискомфорт, не се колебайте да споделите това с вашия водач — продължи с указанията Ангела. — Днес сме повикали и допълнително фасилитатори, като целта е да нямаме повече от двама в група. Така решихме, че ще имате по-пълна възможност да усетите палитрата от емоции, която ви е подготвил нашият екип. Сега ще ви покажа как се използва белият бастун.

В този момент във фоайето нахлу костюмиран господин, който разпалено говореше по телефона:

— Ама моля ви, канализацията пропуска и създава предпоставка за сериозно компрометиране на целия ремонт. В крайна сметка, Вие ремонтирахте тази канализация, така че въобще не ме интересува, а идвайте веднага да я поправите, че моят шеф г-н Витринчев ще ме мъмри яко заради вас — господинът говореше по телефона, като бясно ръкомахаше.

— Това е г-н Златев — каза Ангела на присъстващите. — Той е шефът на градската организация на съюза на незрящите. И много ни помага за всичко. Помага както на нас в „Чудеса на тъмно“, така и на

спортната федерация. Благодарение на него направихме чудесния ремонт тук, за да може да функционира нашето социално предприятие.

— Здравейте, приятели! — поздрави г-н Златев, който тъкмо беше приключил напрегнатия телефонен разговор. — Радвам се, че сте тук. Сигурен съм, че моите колеги от „Чудеса на тъмно“ ще ви представят едно незабравимо изживяване. Аз имам много главоболия с разни майстори, които не са си свършили работата, както трябва, така че ще ме извините, но друг път ще се радвам да се видим за по-дълго. Оставям ви в ръцете на Ангела да ви обясни какво правим и се надявам, че Вие ще ни подкрепяте, за да може незрящите хора да са пълноценни членове на нашето общество. Бързам за среща с г-н Витринчев, шефа на всичките незрящи — като каза тези думи, г-н Златев припряно излезе, телефонът му истерично подскачаше в джоба, а той не успяваше да го улови.

— Г-н Златев е такъв, винаги забързан и занимаващ се поне с хиляда неща — каза Ангела и продължи: — Да се съсредоточим върху обучението за ползване на бял бастун, за да пристъпим и към нашето приключение. Той се размахва в строго определена последователност, а не като палката на откачен барабанист. Първо проверявате пред левия крак, после пред десния. Тоест, когато бастунът е пред десния крак, Вие с левия правите крачка, когато ви е пред левия, крачката правите с десния, където преди това вече е бил белият бастун. Лесно е. Въпрос на свикване и координация. Е, хайде! Да започваме нашето приключение на тъмно! — плесна с ръце жената и Ина, психоложката, започна да раздава бели бастуни. Заедно с Ангела пуснаха един по един медиците през различните врати — на парка, на града, на игралната зала. Вътре ги посрещаха водачите или екскурзоводите, които бяха незрящи. Халил изчака всичките си колеги да влязат и се насочи към една от вратите. Видя, че д-р Готска все още се суети и не знае накъде да поеме.

— Магдалина, ако искаш, ела с мен — каза Халил.

— Благодаря! — отговори жената тихо. — Чувствам се несигурна. — Разклати белия бастун, сякаш беше колче с домати и се чудеше къде да го забие. Най-накрая го изпусна, бастунът изтрополи на плочките, тя бързо се наведе и го взе. — Съжалявам! — смутено избъбри и решително последва Халил. Влязоха през вратата, на която пишеше „Парк на тъмно“. Напред непрогледният мрак им се стори

толкова гъст, че инстинктивно протегнаха белите си бастуни да го пробият. В следващия миг светлината отзад секна, вратата се затвори. Минаха през една завеса, после през втора, през третата чуха едно звънче над тях да се обажда тихо. Бяха го активирали с преминаването си през последната завеса. Ако можеха да видят, щяха да разберат, че са минали през тунел, изграден от черен плат, за да няма и минимална опасност да проникне каквато и да е светлина. Подобен мрак не мислеха, че съществува. Беше по-тъмно даже от цвета айгенграу^[1], почти доближаващ се до абсолютното черно. При преминаването на поредната завеса, отново звънче издрънча над главите им.

— Здравейте! — обади се един глас пред тях.

— Ох! — извика Магдалина Готска.

— Спокойно! — стискайки я за ръката, каза Халил.

— Не се притеснявайте, аз съм вашият екскурзовод. Моето име е Борис. — По гласа и двамата се ориентираха, че техният човек е доста млад. Това се потвърди от следващите му думи: — Отскоро съм част от екипа на „Чудеса на тъмно“ и винаги, когато не съм на училище или на тренировки, с удоволствие идвам тук.

— Вие сте още ученик? — попита д-р Готска, на която не ѝ се нравеше, че младеж трябваше да се грижи за нейната безопасност в тази тъма.

— Все още, но това няма значение за днешната ни разходка, нали? — смеейки се, отговори Борис. — А Вие как се казвате?

— Аз съм д-р Готска — отговори първоначално, но после разбра, че е далеч по-уместно да си служи с малкото име. — Наричай ме Магдалина.

— А аз съм Халил.

— Чудесно, благодаря! Добре дошли, Магдалина и Халил, в „Парка на тъмно“. Сега ще процедираме като аз вървя напред, а вие с белите си бастуни ме следвате.

През цялото време ще поддържаме гласов контакт. Аз ще ви разказвам покрай какво минаваме, а вие ще опипвате с бастуните си и с ръцете си. Вече чувате шумовете на парка, нали? — И наистина, птичките чуруликаха, чуваше се и ветрец, разклащащ клони, някъде по-нататък ромолеше вода.

— Да — отговориха и двамата едновременно.

— Отпуснете се и се наслаждавайте на нашата разходка. Ще минем по пътека, покрита с трева, ще има дървета от двете ни страни, ще стигнем до една полянка, където ще си отпочинем. След това ще минем през мостче, което ще ни заведе до едни статуи, ще ги докоснем и ще ми разкажете какви форми сте почувствали. Готови ли сте?

— Да — едновременният отговор, макар и с различна увереност, прозвуча отново. Напред вървеше Борис, следван от Магдалина, а ариергарда пое Халил. Той усети колебливостта на колежката си и сам изостана, за да бъде зад нея.

— Сега минаваме по пътека, която и от двете страни има иглолистна дървесина. Можете да протегнете ръка вляво или вдясно и ще усетите дърветата.

— О, да. Напипах нещо. Мисля, че е клонче с иглички. — Женският глас имаше по-уверена нотка. Халил нищо не каза, продължаваше да размахва белия бастун пред себе си и внимаваше да не се спъне в нещо. Имаше декоративни клони, пресичащи пътеката, направени от мека и безопасна материя, но достатъчни, за да изтръпне човек, който за първи път не използва основното си сетиво — зрението. Магдалина пропусна с бастуна си едно препятствие, спъна се и залитна. Но Борис, подготвен за такъв сценарий, умело подхвана жената и тя възстанови равновесието си.

— Благодаря! — задъхано и на пресекулки каза д-р Готска.

— Не се притеснявайте. Важното е добре да опипвате с бастуните си пред себе си и да не бързате. След малко излизаме на полянката, на която ще отдъхнем за малко. — Продължиха по пътеката, която криволичеше, а птичките сякаш се увеличаваха и създаваха истинска реалност. Стигнаха до полянката, на която имаше пейка. Борис ги остави сами да я намерят, като пестеливо им подсказваше как да използват бастуните си. И двамата се отпуснаха, изпотени от напрежение. Чуха реката.

— Това какво е? — запита Магдалина.

— Реката. Страхотна е. Мостчето, по което ще минем, от едната страна има парапет, а по средата, където е и най-високата му точка, има пейчица. Много е хубаво там, човек да приседне и да слуша реката. Но трябва да се внимава, защото от другата страна, в случая отляво, мостчето няма парапет — трябва да се придържаме плътно вдясно.

— Как няма парапет? Нали може да стане някоя беля — обезпокоено се обади отново жената.

Халил мълчеше. В такава безпомощна ситуация не беше изпадал досега. Осъзна колко е важно зрението за човек. Припомни си една лекция, на която преподавателят им обясняваше, че човек възприема околния свят чрез зрението си 87%, чрез слуха си 9% и с останалите си сетива 4%.

— Така е — промърмори си Халил.

— Казахте ли нещо? — попита Борис.

— А не, не. И аз като колежката се чудех защо няма парапет и от двете страни.

— Заради адреналина. Така посетителите изпитват по-силна емоция, като знаят, че мостчето е тясно и че отляво няма парапет.

— Ама то и тясно ли е? Мисля, че аз няма да мина по него. Предпочитам да се върна обратно. — Личеше си, че Магдалина е далеч от зоната си на комфорт.

— Страхувам се, че не можете да го направите — произнесе спокойно Момчето.

— Защо да не мога? Нали ти ще ми помогнеш.

— Защото оттам, откъдето дойдохме, не можем да се върнем. Трябва да минем през парка и да излезем от другата врата. Онази, през която влязохте, веднага се заключва и връщане през нея няма. Целта е да изживеем всички емоции.

— Не знам за д-р Халил, но аз не съм изпитала още хубавите от „всички емоции“. Мислех, че ще е забавно, а не че ще падам през парапети на мостове. Имам липса на витамин D, младежо, и не мога да се надявам, че ако падна, едно дете ще ме хване. Искам вече да изляза!

— Остава ни мостчето, след това отсреща е полянката със статуите и там можем да скъсим маршрута, ще тръгнем по друга, пряка пътека — изрече с равен тон Борис.

— А не можем ли веднага да тръгнем по тази пряка пътека? — раздразнено попита Магдалина.

— Съжалявам, Магдалина, но пряката пътека започва след статуите, които се намират на другия бряг.

— Д-р Готска, не се притеснявай, всичко ще бъде наред. Как ще процедираме сега? — обърна се Халил към екскурзовода.

— Тъй като разбрахте за моста и предизвикателствата, които крие, налага се един по един да ви превода, най-напред до средата, а после и от другата страна. Както казах, на най-високата точка на моста има пейчица. Сега ще заведе единия, след като го оставя на пейката, ще се върна за другия. И така, кой е пръв?

— Хайде, Магдалина, мисля, че ти искаш по-бързо да се разкараш оттук.

— Да, Халил, тръгвам.

— Дайте ми ръка за всеки случай — каза Борис. Жената се вкопчи в ръката му толкова здраво, че момчето положи усилия да не изохка.

След няколко минути Халил дочу:

— Ето ме, върнах се и за вас. Дамата си почива на върха на моста и се наслаждава на шума на реката, надявам се. Вие готов ли сте?

— Разбира се — изправяйки гръб, каза Халил. И той прие предложената му ръка. Пристъпваха бавно. Стигнаха до моста и почти се спъна, но здраво се улови за парапета и така запази равновесие. Бученето на реката рязко се усили. Трудно можеше да чува своя екскурзовод, ако въобще последният щеше да му казва нещо. Мостът се изкачваше нагоре, а с всяка крачка бученето се усилваше и пръски обливаха изпотените му ръце, които отчаяно стискаха парапета и белия бастун. Идваше му да захвърли бастуна и с две ръце да сграбчи перилото, но се овладя. Изведнъж бялата пръчка пропадна от ръба на моста. Мъжът изтръпна, представяйки си бездната, рязко дръпна бастуна и плътно се долепи до парапета. Започна да пристъпва едва-едва. Момчето го стискаше за китката на ръката, с която Халил държеше бастуна, но Борис даже не трепна при пропадането. Мостът се разклати. Халил от ужас си пое пискливо дъх, но после започна да кашля, за да замаже. Стократно съжали, че е приел да дойде. Изведнъж изкачването свърши.

— Ето, стигнахме до билото на моста. Тук ни чака и нашата дама — бодро заговори момчето. Като че ли бученето понамаля. — Заповядайте! Седнете тук на пейката, докато ние с Магдалина преодолеем останалата част на моста и достигнем до полянката със статуите. — Халил опипом се ориентира за пейката и с облекчение се отпусна върху дървото. — Доскоро! — дочу отдалечаващия се уверен глас на Борис.

Само ако знаеха, че мостът тръгваше от повърхността на пода и се издигаше в най-високата си точка на не повече от 40 см, а там, където нямаше парапет, почти догоре имаше широк и дебел дунапрен... Но страхът рисуваше в съзнанието им страховити картини на мост над дълбока бездна, в която тече бясно дълбока река. Музикалната уредба беше толкова добре инсталирана, че звуците симулираха бърза планинска река, която ще убие всеки, който е невнимателен и се подхлъзне от моста. Вибрационната система, монтирана под дъските, даваше усещането, че мостът е нестабилен и всеки момент може да рухне в подивялата вода. Халил се отпусна за момент, но ревът на потока отново се засили. Земята потрепери и той понечи да скочи, но проумя, че на крачка пред него е пропастта. Единственото защитено място бяха пейката и парапетът. Вкопчи се с една ръка за него, а с другата се опита да хване някоя дъска. Бастунът се хързулна, след пот, хриптене и удар в лакътя, Халил успя да хване студената пластмаса. Притисна силно в двете си длани като меч бялата пръчка и гордо го опипа, сякаш току-що бе измъкнал Ескалибур.

— Гу-гу-гууу... — Халил яростно се завъртя и отново удари лакътя в рамката на пейката.

— Проклетата птица. Тук е отвратително, мамка му! — Той никога не псуваше, но сега пот и ужас го бяха облели. Мостът се разлюля. Халил изкрещя и още по-силно се хвана за парапета. Изведнъж бученето се отдалечи. Не можеше да разбере накъде, но не беше непосредствено около него.

— Докторе, здрасти — Халил отново подскочи. Гласът идваше отзад парапета, а нещо го докосна по рамото. — Съветвам те да не крещиш и да запазиш разсъдъка си бистър. От теб зависи да свършим бързо.

— Кой си ти? — с див страх попита Халил. — И къде е младежът, който ни придружава.

— Остави го младежа, че твоята колежка доста ядове му създава. То бива страх, ама вашето е голямо шубе. Нямам време, а от теб зависи дали ще се измъкнеш жив и здрав от мрежата, в която си се оплел. — Халил усети нещо студено да минава по врата му. Потръпна. Замахна в тъмното с белия си меч. Нищо. Който и да е, не знаеше дали блъфтира, или би го заклал като жертвена кокошчица. Мостът се замята като въже

в дабъл дъч^[2]. Бученето се върна. В ухото си чу дрезгавия глас на стоящия от другата страна на парапета:

— Не играй на рицар. Нямах шанс, докторе. От теб зависи дали ще излезеш жив оттук. Ако остана удовлетворен от информацията, може пак да видиш светлината на този свят, а ако ли не... Директно те пращам да се грееш край огньовете в ада.

[1] Айгенграу (от нем. Eigengrau) — мозъчно сиво, или цветът, който виждаме, когато затворим плътно очи, доближава се до абсолютното черно. — Бел.р. ↑

[2] Дабъл дъч — игра на въже, когато две въжета се въртят едновременно в срещуположни посоки. — Бел.р. ↑

20.

Вероника го видя. Пристъпваше, без да бърза към ръба. Изглеждаше добре, ако се съдеше по стойката му. Склони глава и се усмихна — защо го мъча и в същото време ми харесва? Мъжът стигна до стълбата и бавно започна да се спуска в басейна. С всяка нова стъпка, долавяше топлината. Докосна водата и потръпна. Тя беше приятна и яркият контраст с хладината върху ѝ даваше още по-силно усещане.

Тази минерална вода помагаше на опорно-двигателния апарат и на травми, които имаха нужда от облекчаване. Той се зарадва, че след катастрофата, операциите и рехабилитацията момичето правеше минерални бани. Водата му стигна до гърдите. През цялото време гледаше към нея, тя седеше в другия край на басейна, на сепаре под водата. Той виждаше от нея само светлокестенявата и коса, която беше като вълнеста, блестяща захарна пяна върху овалното и капучиново лице. Тръгна с широки крачки към нея. Тя се изправи, вдигна поглед от водата и лъскавите ѝ очи, като залети с мед боровинки, се търкулнаха към него. Сякаш басейнът закипя и всеки момент щеше да изригне гейзер между тях. Той се усмихна, а тя захапа меката вътрешна част на долната си устна. И двамата усетиха течение и косъмчетата на лицата им потръпнаха. Мъжът застана пред струята, пропускаща свежа минерална вода. Зъбите на Вероника леко отпуснаха влажната, хлъзгава издутина на устната ѝ. Той въздъхна дълбоко, протегна ръка и леко зарови пръсти в пухкавите ѝ вълни, усети как бълбукат между пръстите му малки балончета млечна пяна. Пук-пук и кристалчета захар се търкулваха по китките му. Обхвана раменете ѝ и ги обля с вода, сякаш за да отмие посипаните гъделичкащи сладки кубчета. Наведе се и леко докосна с устни косите на момичето — да, все още ухаеше на лакомства. Седна до нея, като леко я придържаше в прегръдка. Усети по кожата си положителния заряд. Винаги беше така.

— Здравсти! — прошепна в ухото ѝ.

— Здравсти — отговори тя.

Тишината отново се настани над басейна. И двамата бяха свикнали да си мълчат. Нямаше нужда от много думи, за да знае всеки какви чувства го вълнуват. Той ѝ наблюдаваше гърба и се наслаждаваше, че са заедно. Тя се радваше също, защото знаеше, че в безопасност. Онзи фитнес маниак днес нямаше да я притеснява — познаваше го, само с поглед щеше мъжът до нея да го отпрати.

— Радвам се, че съм тук. Радвам се, че ми даде знак. Отдавна не сме се срещали. Впрочем, от онази прекрасна вечер — започна той.

— Искях да се видим, защото трябва да ти кажа някои неща. — Като чу тези думи, той усети пробождането, което винаги се появяваше, когато тя имаше да му съобщава неприятни новини. Не бързаше да казва каквото и да е. Чакаше.

— Мисля, че трябва да го знаеш. Мисля, че заслужаваш почтено отношение — тя продължи да говори, но не го гледаше — извърна глава. Той леко се надигна, нежно я хвана и я завъртя към себе си. Очите им почти се допряха.

— Слушам те. И щом ще ми казваш нещо важно, искам да ме гледаш. Разбрахме ли се, Вероника?

— Бременна съм — изстреля в упор тя. Въпреки топлата вода, потрепери видимо. — Не е от теб. Искях да го разбереш от мен, а не от някой друг. Искам да знаеш, че ще те помня винаги. И също искам да знаеш, че сега ще се посветя на детето си, така че... — тя не можа да продължи. Гласът ѝ избледня, когато видя как Ян увяхва. Той се изхлузи от нея и се строполи на сепарето под водата. Това беше поредният удар, който се стоварваше отгоре му. Знаеше, че е по-добре тя да има свой, далеч от него живот, обаче това го вкамени от болка.

— А той? — попита тихо мъжът.

— Радва се, че ще имаме дете.

— Значи ще става баща. Смотаняк.

— Моля те!

— Да, да. Извинявай! Не исках да го кажа, просто ми се хързулна — тежестта, която го натискаше, беше огромна. Сякаш някаква котва го свлече още по-надолу и той падна на колене, обгърна я през кръста. Положи глава на коленете ѝ. Така, потопен целия във водата, се отпусна. Повдигна глава, допря лице до корема ѝ, чиято закръгленост издайнически показваше, че вътре е посят нов живот. Целуна го и каза наум: „Здравей, приятелче! Създателят ми е свидетел, че исках аз да

бъда твоят баща, но майка ти избра друго“. Сълзите му се смесиха с минералната вода. Очите му залютяха не от хлора, а от парещата болка. Усещаше, че въздухът му свършва, но не искаше да излезе. Не искаше Вероника да види, че е проявил слабост.

„Извинявай! Знам, че ти е тежко. Знам, че ти причиних много болка, но тази е последната... И най-тежката, за която ти няма да узнаеш никога... Че нося твоето дете“, прошепна Вероника, докато Ян беше под водата. Сега младата жена изпитваше благодарност към младия лекар, който попречи на аборта и я предупреди. Тя претърпя крайно психоемоционално изтощение и полежа известно време в болницата, което ѝ даде още време да размисли.

Започна да разбира, че вече се задушава, когато две нежни ръце го погалиха по главата и започнаха да го вдигат нагоре. Пое си въздух и тръсна глава.

— Прости ми! — промълви тя, без да го гледа.

— Любима, знаеш, че аз съм щастлив, когато ти си щастлива, така че... Ти ще бъдеш прекрасна майка. Убеден съм в това — тихият му глас не ѝ даде възможност да разкрие колко много го боли.

— Тази вечер зает ли си?

— Не. Нямам какво да правя. — А наум Симаргал добави: — Може би ще поляя поредната болка. Даже и скалата, която е подложена на постоянни удари, в някакъв момент се пропуква.

— Запазила съм стая в хотела... Бих се радвала да бъдем заедно тази нощ.

* * *

— Ало?

— Ина, здравей. Тази вечер имаш ли работа? Не, всъщност не ми отговаряй. Само искам да ти кажа, че взимам вино и идвам при теб. — Младата жена не успя нищо повече да каже. Знаеше, че ще последва интересна сценка. Когато се звънна на вратата, тя беше все още само по халат. Беше оставила Краси да се наслаждава на палавите балончета в банята. Харесваше голия мъж във ваната си, но знаеше, че няма да реагира много добре, когато се появи Ян. Отвори и се стъписа. Симаргал носеше три бутилки вино, а видът му плашеше.

— Здравсти, случило ли се е нещо?

— Здравсти, Ина. Постоянно се случва нещо, не мислиш ли? — каза разсеяно той.

— Ина, къде си? — гласът на Краси ги стресна и двамата.

— Не си ли сама?

— Не. Поисках да ти кажа, но ти много бързо прекъсна връзката. Тук е един... приятел.

— Така и така съм дошъл, ще го видя дали става за нещо — влизайки, промърмори новодошлият. Ина имаше особеното усещане, че може да се получат някои неприятности между двамата, но сякаш нямаше никакъв контрол.

— Ти пък кой си, бе? — възкликна изненадано добре окосменият Краси, върху чиито гърди имаше мокри масурчета и парченца пяна. Симаргал го изгледа и продължи към трапезарията, без да каже нищо. Голият мъж ококори още повече очи и ручейчетата вода от полувъзбуденото му тяло започнаха да образуват малки лимани по пътя на натрапника.

— Краси... — каза Ина и го спря.

— Какъв е тоя, който нахлува и се държи все едно си е у дома.

— Това е мой приятел, така че може да се държи, както си иска, ако аз нямам нищо против, нали разбираш?

— И ти нямаш нищо против някакъв дръвник да идва и да си прави, каквото си иска, така ли? — гласът му се изтъни от яд, очите му пронизваха младата жена и разкрачи заплашително крака.

Симаргал остави бутилките на масата и се върна обратно в коридора, където разправията набираше сила. Без да го забележи голият мъж, Ян го хвана за мокрия врат, рязко го обърна към себе си и с тих глас му съобщи:

— Ако не млъкнеш веднага, ще ти начупя ръчичките, краченцата и ребърцата на стотици парченца, разбра ли ме, скапаняко? Накрая може да ти откъсна пикалото и да го дам на Амиго да си го подмята като мишчица. — Амиго беше с много благодушен нрав, но умираше да забодне понякога ноктите си на нечия кожа. Той представляваше огромен десеткилограмов черен представител на котешкия свят и беше стопанинът на апартамента на Ина. Когато чу последното, се появи на прага на спалнята — любимото му място, защото беше негово

задължение да гледа Ина, докато спи, или докато не спи с някой в леглото.

— Ина, това е краят. Краят, който отдавна е край, но аз все отказвах да повярвам и все си мислех, че е поредно стъпало към... Еба ли му майката към какво. — Пиеха втората бутилка вино, седейки край масата.

Амиго, разположил се на един стол, дремеше, като чат-пат ги поглеждаше ту с едното, ту с другото око. Краси, след като Симаргал му каза две приказки, разбра, че е по-добре да млъкне. Запъти се към спалнята и леко се подхлъзна на своята сапунена локвичка, мъжеството му се сви още повече от уплах, когато видя концентрирания поглед на Амиго. След като се подсуши и облече, лекичко се примъкна в трапезарията и седна в единия край на масата. Ина му сипа чаша вино и я плъзна към него. Вече облеченият Краси слушаше, пиеше и не се обаждаше.

— Ина, има изключително проклети жени. — Продължи да говори Симаргал. — Няма лошо, че ги има, но защо трябваше и аз да попадам на тях? Ще взема от тези жени да стана гей. Пич, съгласен ли си да станем една гей двойка? — обърна се Ян към Краси, като последният почти изпусна чашата при това предложение. — Споко, не съм педераст, не се притеснявай. Но ако ме ядосаш пак... Може и да злоупотребя с тебе. Е, Ина, аз ще тръгвам. Благодаря ти, че ме изслуша! Имах нужда от това.

— Е, ти може и да имаш нужда да чукаш, пак ли ще дойдеш при нея? — промърмори Краси. Ина леко се напрегна.

Симаргал стана, заобиколи масата и се наведе над Краси, който се сниши на мястото си:

— Като ми се чука, ще ходя, където си искам, ясно ли е? Ако искам и при теб ще дойда и ще те оправя. Искаш ли да пробваме?

Ина се засмя. Краси мълчеше и не знаеше какво да каже. Според него той беше напълно изперкал.

— Хайде, денди, сега си тръгвам, но внимавай, че може и пак да се видим, а тогава, ако пак си гол... Не отговарям за дупето ти.

— Благодаря ти още веднъж, Ина! — Стояха на стълбищната площадка. Тя все още беше по халат. — Много си готина. Дендите е късметлия.

— Съжалявам, че се сблъскахте. Можеше да имаме по-вълнуваща вечер, но не знаех, че ще дойдеш.

— Не се притеснявай. Вълнуваща беше вечерта, особено за дендите — засмя се той. Протегна ръка към Ина, а тя разтвори халата. Погали ѝ гърдите, зърната ѝ го поздравиха бодро.

21.

Отборът, добре подготвен, идваше да покаже наученото и натренираното, в което бяха инвестирани много усилия, време, енергия, нерви, постоянство. Само така можеха да достигнат до оная удовлетвореност, към която се стремяха. Особено по-опитните в отбора. Те именно се радваха на по-малките. Знаеха, че дългогодишният им труд няма да отиде на вятъра. Знаеха, че несподобите са си стрували, след като има кой да поеме щафетата. Щеше да е жалко и несправедливо, ако с тях и спортът затихне. Но и Борис, и Светулката даваха сериозни индикации, че са мъжки момчета. В Йовко и Славун имаше още много хляб. И двамата все още не бяха достигнали своя спортен апогей, в чийто връх се събираха физически данни, психическа устойчивост, спортен опит, баланс. Веспи продължаваше да се мери с по-малките и не им се даваше. Но и той знаеше, че тялото си има свой предел. Боби отдавна не се съревноваваше с никого. Играеше за удоволствие и се раздаваше докрай, без да се щади.

Мачът трябваше да се спечели, за да може отборът да се класира напред. Треньорът внимаваше и се съобразяваше с индивидуалните възможности — физически и психически — на всеки. Искаше да запази всеки от състезателите си за цялото времетраене на турнира. Стартира с Веспи, като опитен на дясното крило, лев — Светулката, а център — Борис. Така или иначе, младите трябваше да трупат опит и самочувствие. Жребият се оказа благосклонен — топката се падна на тях. С първия удар Веспи откри резултата. Успяха да го задържат през първите три минути, когато съдиите видяха дузпа. Борис, в старанието си да върне бързо една топка, очевидно я хвърли след шестия метър, което по правилата на голбала е дузпа. Младокът застана именно на линията на шестия метър, така му препоръча Веспи, за да скъси ъгъла на идващата топка. Когато голбалистът застане на голлинията, тогава трябва да е много бърз, защото ъгълът става много голям. Борис беше бърз, но все пак реши да послуша старото куче. Първоначално стоеше

в средата на линията, но щом чу, че топката е в тяхното дясно крило, веднага направи две крачки наляво. Съдията свирна и извика: „Плей!“.

Топката, изключително силна и точно насочена, вървеше точно по аутлинията, на практика неспасяема. Борис с котешки рефлекс реагира, плонжира, лактите му се озоваха на аутлинията и още не бяха допрели терена, топката ги удари с голяма сила. Кълбото подскочи, прехвърли протегнатите ръце на Борис и с убита скорост бавно се затъркаля към вратата. Преминеше ли голлинията, това щеше да е изравнително попадение. Борис рязко се превъртя назад, протегна ръка, но само докосна топката и дори я подбутна към собствената си врата. Топката премина третия метър и продължи бавно да се търкаля към вратата. Борис не се предаде, скочи на колене и се изстреля като пружина, в опит да достигне топката и да я отклони встрани от вратата. Притежаваше ряз, на който можеше да завиди всеки спортист. Замахна с лявата ръка и с дланта удари топката, която промени малко своята траектория и се насочи към ъгъла на вратата.

Публиката със затаен дъх следеше драмата. Треньорът се държеше за главата с полуотворени очи. От удара с дланта на Борис и новата траектория на топката, звънчетата почти спряха да шумят^[1]. Кълбото продължаваше да се хлъзга към ъгъла на вратата, докосна мястото там, където гредата, подът и голлинията се съединяваха. В следващия миг щеше да влезе зад голлинията или щеше да се отклони и да пресече аутлинията. Отклони се към голлинията. Тръгна по нея. Борис, след шамара, който удари на топката, беше скочил и с лека параболоа по посока на противоположния ъгъл. Сигнал до голлинията, плонжира и се плъзгаше по нея. Не чуваше топката. Пръстите му я докоснаха, усети как топката се люшна навътре. С яростно движение на ръцете лопати, изхвърли топката по посока на центъра на игрището. Цялата зала избухна в аплодисменти за младия неотстъпчив спортист.

В крайна сметка, полувремето приключи 2:1 за противника. На полувремето треньорът направи пълна смяна, като искаше да вкара вече утвърдените голбалисти Йовко и Славун, както и ветерана Боби. Веспи трябваше да си поеме дъх и да влезе по някое време през второто полувреме, за да увеличи стрелковата мощ на тима. Боби застана на центъра, Славун зае мястото на Веспи, а Йовко — на Светулката. Докараха резултата до 3:2 за тях. Но след две смени на опонента и след яростните атаки на нововлезлите, резултатът стана

4:3. Вече губеха, а средата на второто полувреме идваше. Изравниха с брилянтен гол на Йовко, като Славун много бързо и прецизно му подаде от десния на левия фланг. Без забавяне, Йовко изстреля топката по првата, ъгълът се оказа оголен като стриптийзърка на пилон. В следващия миг съдиите отсъдиха дузпа за неправилно треньорство. Това нарушение се дава, когато от резервната скамейка на отбора продължат да се чуват думи, след като има съдийска свирка и съдията е казал „Плей“. Всички скочиха и запротестираха, но полза нямаше, разбира се. Треньорът на противника, както е по правилник, при такова нарушение трябваше да посочи кой състезател да пази дузпата. Естествено, той избра най-стария. И така Боби трябваше да пази дузпата. Смяташе, че щеше да има и най-забавени реакции.

Боби отиде на шестия метър и зачака. Не знаеше къде е топката. От резервната скамейка бяха толкова възбудени, заради отсъдената дузпа, че никой не се сети преди съдийския сигнал да му подвигне и да го информира за местоположението ѝ. Чу съдийската свирка и „Плей“. Миг пълна тишина. После шум вдясно, значи левият им бек биеше. Боби направи две широки крачки и плонжира, преди да се послуша. Знаеше, че реакциите му вече не бяха толкова бързи, така че едно забавяне означаваше топката да го подмине. Противникът беше решил да бие по далечния диагонал, което означаваше, че топката беше изстреляна в левия ъгъл на вратата. С двете широки крачки Боби беше отишъл по-надясно, отколкото трябваше. Краката му, изпънати в шпиц и твърди като гранит, успяха с пръстите да посрещнат топката, да я забавят и отбият. Но тя продължи към вратата. Боби скочи и последва топката. Направи плонж да я избие по-добре, но пръстите на ръцете едва-едва я докоснаха. Продължи към ъгъла, а Боби повече нямаше шанс да реагира. Все пак не беше като младока Борис. Топката се заби в страничната греда, заклати се и спря. Боби лежеше и чакаше съдийската присъда. Когато съдията свирна и оповести, че няма гол, нададе победоносен вик. Опита се да стане, но нещо го сряза. Не можеше да помръдне.

* * *

— Това е подходящият. Сърцето му пасва идеално.

— Радвам се. Значи, да разбирам, че проблемът е решен, нали?

— Не е точно така. Дори и да продължим с версията, че има мозъчно сътресение, което е довело до кома, а след това и до мозъчна смърт, опасявам се, че може да има сериозен отзвук — двамата мъже говореха на един площад, така че нямаше възможност никой да се приближи, без да го забележат. И двамата бях без електронни устройства. Знаеха, че във всичко и навсякъде може да се вгради шпионски софтуер или микрофон.

— Операцията е задействана, така че... Продължавайте. Щом медицински всичко е издържано и няма да предизвика въпроси, нямаме причина да не спечелим парите. А и твоята болница, докторе, ще бъде повишена.

— Разбира се — въздъхна доктор Жунин. — Връщам се в болницата и мозъчното сътресение ще премине в кома, за да стигнем до мозъчната смърт.

Пациентът лежеше върху болничното легло, а куп маркучи и кабели го бяха оплели като цаца в мрежа. Вратата се отвори и шумът му подсказа, че са съотборниците му.

— Тихо! Да не го събудим — прошепна някой.

— О, педалчета! Какво стана с мача? Само не казвайте, че не сме били, че ще ви...

— Бихме, бе, симулант — каза Веспи.

— Докато ти си почиваш, ние вършим и твоята работа — допълни Йовко.

— Как си, Боби? — запита Славун.

— Влизайте! Влизайте и затваряйте вратата, че тука го играят малко строгички.

Разказаха му, че са успели да бият с гол, вкаран с последния удар, нанесен от Славун.

— Не го гледай, че е толкова смотан, явно това беше върхът в неговия жалък животец — каза Веспи със смях.

— Не го слушай, Боби. Тоя е комплексар и депресирана голбална вкаменелост. — Не му остана дължен Славун.

Влезе медицинска сестра, която намръщено ги изгледа и набързо ги разкара. Каза им, че Боби е в деликатно състояние и всяка емоция

може рязко да му влоши положението.

Когато дойде консултът, когото бяха поканили, отборът стоеше пред болницата. Консултът се извини, че е закъснял, но важни държавни дела са възпрепятствали навременното му идване и така е пропуснал решаващия мач.

— А нашите усилия не са ли важни за държавата? — запита Веспи.

— Разбира се, че са важни. Още веднъж моля ви да ме извините! — каза консултът. Той поиска да види болния спортист. С консула имаше още един човек, който се представи за секретар. Влязоха в болницата, но им отказаха достъп до Боби. Заявиха им, че положението му рязко се е влошило и се намира в реанимация. Консултът настоя да бъде пуснат. Болничният персонал отстъпи. Дипломатът влезе, но секретаря не го пуснаха.

Бледният Боби лежеше неподвижно, а пулсът, показван на един от мониторите, беше много слаб. Консултът погледна към един лекар, който наблюдаваше мониторите и щракаше по някакви копчета. Планът беше в ход. От едно мозъчно сътресение, което изкуствено ескалира до кома, мозъчната смърт предстоеше съвсем скоро. А после... Сърцето на този клетник щеше да бъде продадено много скъпо и докторът щеше да прибере тлъста комисиона. Но по-важното беше, че болницата щеше да му принадлежи и нямаше да му се мотаят някакви други, претендиращи за ръководене на неговата болница. Обърна се и невярващо се впери в стоящия човек. Кипна вътрешно, защото нарежданията му бяха недвусмислени — никой, абсолютно никой не трябваше да влиза при бъдещия покойник. Изгледа строго медицинската сестра, която се смали под погледа му. И понеже имаше някаква закономерност, че когато нещата започнат да се объркват, никога не се ограничаваха до една бъркотия, на вратата застана д-р Пантелеев, специализант, дошъл тук да му пречи и да предявява претенции над властта в тази болница. Д-р Пантелеев се прокашля и каза:

— Д-р Жунин, прощавайте, но понеже пациентът е чужд поданик, няма нищо по-редно от това, че трябваше да бъде уведомен консултът. Това е г-н Хаджипенчев. Той иска незабавно да получи информация за състоянието на болния.

— Изчезвайте и ти, и консултът! В момента се боря за живота на пациента, а вие и двамата ми пречите. — В този момент сигнал продра болничната стая. Д-р Жунин скочи към един от мониторите, но д-р Пантелеев беше по-бърз и започна бързо да натиска разни бутони.

— Махай се, идиот такъв. — Изхриптя д-р Жунин. Младият доктор Пантелеев го блъсна и продължи да настройва апаратите. Консултът само гледаше до този миг, но след като видя, че Жунин се опитва да пречи на Пантелеев, се приближи и внимателно, но твърдо го хвана за ръката и го отстрани от младия лекар. След това твърдо изрече:

— Смятаме да си приберем този пациент в нашата страна и там да го лекуваме. Очаквам да пренасочите медицинското му досие, д-р Жунин.

— Ало.

— Жунин, шефът не понася издънките.

— Но... Аз...

— И неудачниците също.

— Нямам вина. Нека да обясня — линията беше прекъснала. Бяха се объркали нещата, но и той не знаеше какво се случи. Всичко беше изпипал и трябваше още малко, имаше нужда от само няколко минути и мозъчната смърт щеше да бъде налична. След това много лесно щеше да бъде оползотворена и реализирана донорската ситуация. Това, че става дума за незрящ и въобще, че хора с увреждания не се приемаха за донори, нямаше никакво значение. След като даденият орган беше здрав и подходящ, разбира се, че трябваше да се ползва. Но той нямаше да изпада в разни бюрократични обяснения. Беше толкова просто. При аутопсията, която е задължителна в подобен случай, просто сърцето щеше да отиде в трансплантационния контейнер, а тялото щеше да бъде затворено без него... Сега обаче пациентът не беше вече под негов контрол.

Жунин се приближи към хладилника, отвори го и взе бутилката, наля си. Когато излезе от болницата, тъмнината отдавна се беше настанила и беше обгърнала улиците и площадите. Винаги така става, едни си отиват, други идват. А Жунин смяташе, че от него по-подходящ за шеф на тази болница нямаше. Но сега... Сега се получи тази

издънка, както я нарече онзи в слушалката. Жунин плахо се огледа. Нямахте нищо и никого. Беше сам. Тръгна по улицата, а стъпките отекваха в околните сгради. Изведнъж хряс! Стрелата го прониза точно между лопатките. Върхът ѝ удари едно ребро и като го счупи, се показа отпред, прокъса ризата на доктора, докосна ревера на сакото му и спря.

[1] Има подобни случаи в голбала, когато топката при определено движение се движи почти безшумно. — Бел.а. ↑

22.

Ангела, съпругата на Боби, се суетеше около него. Наскоро се беше подстригала късо, въпреки съпротивата на мъжа си. С твърдост и непреклонност, тя управляваше домакинството им. Носеше обеци, колие и гривна, които Боби ѝ беше подарил. Когато бяха сами, Боби често ходеше с ръце, протегнати напред, знаейки, че Ангела е около него. Целта му беше така да докосне гърдите на жена си. Тя избухваше веднага, защото смяташе, че подобни неща са за пубертети като сина им. Тялото на Ангела бе слабо и издължено, така че представляваше за Боби немалък интерес. А той беше висок и атлетичен. Любимото му къщно занимание беше именно да се „боричка“ с жена си. Ангела, макар и да се противеше, също обичаше тази игра. В тези моменти и двамата приличаха на онези тийнейджъри, които се свалят в задния двор на училището.

Марио, синът им, слушаше силно музика на слушалките си, които огласяха целия хол. Той имаше стегнато тяло, беше русоляв и сините му очи гледаха разсеяно и незаинтересовано. Преди да започне да спортува редовно, теглото му беше стигнало до опасни размери. Но след като Ангела рязко му заяви, че трябва да се вземе в ръце, той се замисли.

Боби се възстанови изненадващо бързо, след като го транспортираха. Тържествено се беше заклел, разбира се, да не спортува известно време. Всичко би казал, само да се измъкне от проклетата болница. Вита, неговото куче водач, лежеше в краката му, а той я чеше по корема. Тя беше много щастлива, ако се съдеше по позата, наподобяваща нагънат персийски килим. Боби лежеше в креслото. Ангела реши да останат известно време в апартамента, докато се възстанови напълно. Той не искаше да кисне между четири стени, но с жена може ли да се спори. На Марио сякаш му беше все тая къде ще е, стига да има интернет.

— Марио, утре на училище ли си? — запита го майка му.

— Ъ? — каза Марио и още нещо измрънка, но никой не го разбра.

— Питам те дали си на училище утре?

— Ох, мамо, точно сега ли трябва да говорим за уроци и оценки?

— Марио!

— О, добре, де. Добре. Да, на училище съм и к'во от това. И с него, и без него, все е тая. Само си губя времето.

— Е, вие докато си говорите, аз да взема да изляза и да разходя Вита — каза Боби.

— Никъде няма да ходиш! Първо, защото си болен. И второ, защото заради тебе Марио е такъв.

— Първо, не съм болен. И второ, защо заради мен да е такъв? И трето, какъв е всъщност? Момчето си е супер! Пубертетът го тресе, ама това е нормално.

— Не мога вече! Ето с такива думи го правиш неконтролируем.

— А, ясно. Ти искаш да го контролираш. Не ти ли стигам аз, че и него — Боби се шегуваше с жена си, знаеше, че тя бързо пали по тая плоскост. Марио се забавляваше от сърце, даже беше спрял и музиката. Ангела скочи и заяви:

— Гледайте си работата! Заради вас няма да полудявам. Кой както иска да се оправя. Но ти няма да излизаш с Вита, аз ще я разходя.

— А не — отговори Боби — вече е 10 вечерта, така че моята сладка женичка сама никъде няма да ходи. Имам нужда да проветря главата си, така че и ти, и Марио си побъбрете, а аз ще изляза малко. Нали, миличка? — каза Боби, обръщайки се към кучето, което веднага скочи и щастливо размаха опашка.

— Тате, сигурен ли си? Мога и аз да я разходя.

— Не, тате, имам нужда да изляза малко.

— И сигурно няма да позволиш да я взема в планината, а?

— Каква планина? — изстреля веднага въпроса си Ангела.

— Мамо, имаме бушкрафтски кръжок. Всъщност това е единственото смислено нещо в тъпото училище. Школата по оцеляване, в която се записах сега, е топ.

— Защо не? Може да вземеш Вита, ако мислиш, че има такава възможност.

— Страхотно! Ще спи при мен, в палатката. Дали мога да я науча да ми носи стрелите обратно?

— Значи ще мъкнете лъковете, защото ще стреляте, така ли? — попита Боби. От известно време Марио тренираше стрелба с лък.

— О, да. Но няма да носим спортните лъкове, с които тренираме, а ще стреляме с традиционни, което е мега!

— Чичо ти Ян стреля отлично с лък — каза Ангела.

— Знам. Много ми се иска да се посъстезавам с него — след кратка пауза Марио продължи: — За школата по оцеляване и за предстоящото ходене в планината, инструкторът ни каза да си вземем нож и някои неща, от които ще си съставим комплекта за оцеляване. Избрах си нож. Много е як. Обаче е скъп, но ако ми дадете пари да си го купя, не искам подарък за рождения ден.

* * *

Д-р Халил седеше в кабинета си и се заслушваше. Знаеше, че го чака много и трудна работа. Каза на д-р Младенов, че няма нужда от него. Че всичко е спокойно и да не се притеснява. Бяха му се обадили преди половин час. Инструкциите бяха кратки: „Има ситуация. Сърцето“. Чу линейката. Стегна се вътрешно. Не знаеше какво ще види. Но знаеше, че ако не свърши работата както трябва, заплашваше го наказание, а може би и животът му зависеше от това. Тези хора не се шегуваха.

— Д-р Халил, спешно има нужда от вас. — Медицинската сестра с почукването беше отворила и вратата, без да дочака отговор.

— За какво става дума, сестра? — бавно и спокойно запитва докторът.

— Нападнат и жестоко пребит мъж, който е разхождал кучето си.

— И?

— Колегата в линейката смята, че състоянието му е критично.

— А кучето?

— Не знам, д-р Халил, но... Човекът бере душа.

— Какво ще кажеш аз да поставям диагнози?

— Разбира се, д-р Халил. Извинете ме! Странното е...

— Какво е странното, сестра?

— Човекът е незрящ и е разхождал кучето си водач, не е носел нищо ценно, не е било обир. Доста странен случай.

— Вие да не сте прекалили с „От местопрестъплението“, сестра, или искате да се преквалифицирате? Свят широк, случаи всякакви. Идвам.

Мъжът лежеше на носилката. Чаршафите бяха подгизнали от кръв. Д-р Халил огледа спокойно лежащия. Беше в безсъзнание.

— Скенер! — нареди лекарят.

След малко му докладваха. Пострадалият имаше черепно-мозъчна травма. По другите части на тялото нямаше и драскотина. Халил разбра. Убийците бяха инструктирани да удрят в главата. Д-р Халил излезе в коридора. Видя един полицаи, една незряща жена и един юноша.

— Докторе! — обърна се към него полицаят.

— Моля ви, положението е деликатно и трябва бързо да действате. После ще си говорим.

— Докторе! — повтори полицаят, като препречи пътя на Халил. — Това са съпругата и синът на пострадалия. Няма ли да им кажете нещо? — Халил ги погледна пак и сърцето му се сви. Сълзите на жената течаха, а младежът беше стиснал здраво зъби, но си личеше, че малко му трябва да избухне и той в плач.

— Направихме скенер. Има черепно-мозъчна травма. Положението е сериозно. Нищо повече не мога да кажа засега. Правим всичко по силите си.

— Надявам се, че е така, докторе. Надявам се да направите и невъзможното за човека — гласът дойде зад гърба на Халил и докторът подскочи. Имаше нещо познато в този глас. Нещо, което го ужасяваше. Обърна се рязко и видя един мъж, който гледеше покрай него и търсеше лицата на жената и младежа. Приблужи се. Стисна ръката на момчето и прегърна жената:

— Спокойно, Ангела! Всичко ще бъде наред.

Жената се разхлипа.

— Ян, кой го направи? Боби на никого нищо не е сторил лошо. Защо, Ян?

— Обещавам ти, че който и да го е направил, ще съжалява много. Толкова много, че ще поиска да не се е раждал, вярвай ми. — В гласа му имаше някаква злокобност и Халил преглътна сковано. Имаше чувството, че се намираше между чука и наковалня — ако отбегне чука,

щеше да попадне на наковалнята. Ян се обърна към полицая, който се представи:

— Комисар Дурков.

Ян го погледна внимателно. Лицето му беше сериозно и не изразяваше никакви мисли.

— Аз съм Симаргал.

— Значи така да те наричаме вече? — обади се учудено Ангела, после млъкна, след като следователят я изгледа.

— Мхм... Сменили сте си името от...? А близък ли сте на...?

— Много близък. Боби ми е като брат, а семейството му е и мое семейство. Преди бях Ян, отскоро държа да ме наричат Симаргал.

— Ясно — замислено каза Дурков.

— Докторе, надявам се, че ще направите всичко по силите си, че и повече, за да спасите Боби — втренчил поглед в лекаря, процеди Симаргал.

— Вие... — понечи да попита дали го заплашва, но този глас... Тръпки го побиваха от него. — Ще направя всичко възможно, така че сега ме извинете, трябва да отида при пострадалия.

— Разбира се, д-р Халил. Но после... Ще ви се обадя. Всяка подробност ме интересува. И още нещо. Приятелят ми не е давал разрешение за донорство. — Халил потръпна, но тръгна, без нищо да отговори на забележката на Симаргал. Разбра, че този мъж знае, но какво?

— Здравейте — Ина поздрави групичката и се загледа по отдалечаващия се лекар. Ян я беше помолил да дойде колкото е възможно по-скоро, за да помогне за успокояването на Ангела и Марио. В крайна сметка, тя беше психолог, от една страна, а, от друга, беше колежка на Боби и Ангела в „Чудеса на тъмно“.

— Здравсти, Ина. Благодаря ти!

— Моля те, Симаргал — намигна му психоложката.

— Добре, извинявай! Това е комисар...

— Комисар Дурков — представи се униформеният.

— О, приятно ми е — каза Ина.

— Ина е моя приятелка и близка на семейството на Боби. Ще остане с Ангела и Марио, за да не са сами.

— Да, точно така, но ние със Симаргал не сме гаджета, така че — и стъпи накриво, залитайки. Полицаят я хвана и тя добави —

можете и Вие да ми правите компания. — Всички дори и Ангела се усмихнаха. Ина си разбираше от работата. Неслучайно беше добър психолог. — Отиваме ли да прием по едно кафе? Много ми се пие кафе.

— Да, отивайте да пиете кафе, аз имам да свърша някои неща и после ще се обадя да видя къде сте — каза Симаргал и пое по коридора, по който преди малко тръгна Халил.

Симаргал стигна до врата с надпис „Реанимация“, понечи да влезе, но се оказа, че вратата е с топка от външната страна и не успя. През стъклото видя медицинска сестра, махна ѝ. Тя се приближи и отвори. Пое си въздух да му каже нещо, но той и направи знак да мълчи, отстрани я от вратата и влезе. „Нямате право“, чу зад гърба си, „Охрана!“, но Симаргал вече се скри зад ъгъла. Полута се известно време, докато не видя в една стая д-р Халил, наведен над Боби. Сърцето му се сви. Приблужи се тихо и просъска:

— Докторе, ако Боби не оживее, теб ще те държа отговорен. Няма да ти помогне никой. Рано или късно ще докопам Менгеленски и тогава се моли да не си от неговите хора, защото ще ти откъсна топките. Внимавай, ако искаш да оцелееш! Животът ти е в собствените ти ръце.

— А ти кой си? — прошепна Халил.

— Аз ли?... Наричай ме Симаргал. Аз съм въоръженото добро. И ако си почтен, няма от какво да се притесняваш.

В този момент вратата на реанимацията се отвори и на прага застана д-р Младенов. Познаха се, но нищо не си казаха.

— Тук не е място за външни лица, моля да напуснете или ще извикам охрана.

Симаргал тръгна и, минавайки покрай новодошлия лекар, каза:

— Докторе, това е изключителен човек. Спасете го!

Д-р Младенов си беше тръгнал по настояване на д-р Халил, но забеляза бясно движещата се линейка, която отиваше към Първа частна болница. Усети, че ще се случи нещо ужасно, затова реши, че няма как да се прибере. Халил присви очи, когато видя Младенов, но се намираше в нещо като ступор след разговора с познатия непознат.

Симаргал излезе в коридора и откри, че към Ангела, Марио, Ина и Дурков се беше присъединила още една млада жена. Тя беше висока,

мургава, с черни очи, огненооранжеви плътни устни и дълга въгленова коса, стигаща до под кръста. Беше красавица на около трийсет. Ако Ина беше висока около 180 см, тази не ѝ отстъпваше. Симаргал я сканира за секунда и разбра, че стегнатото силно тяло на тази жена е причинило множество безсънни мъжки нощи.

— Здравейте, аз съм комисар Мехмед. Айше Мехмед — каза чаровницата.

— Здравейте, аз съм Симаргал.

— Симаргал! Странно име. — След като нищо не каза, за да я просвети в етимологията на името, Айше продължи: — Забавих се, но трябваше да закарам кучето спешно на ветеринар. Току-що разказвах, че Вита е извадила голям късмет. Има наранявания, но нищо обезпокоително. Ще се оправи.

— Комисар Мехмед е натоварена с този случай — намеси се в разговора комисар Дурков.

— Предполагам, че нямате нищо против да си оставите координатите, за да се свърже с вас, когато приключи разговора си с дамата и младежа.

— Разбира се — и той подаде листче с телефонния си номер на хубавата полицайка.

Ина стоеше леко встрани, но Симаргал го усети. Между двете жени имаше някаква интимна вибрация. Знаеше, че Ина е имала връзки с жени и това не я притесняваше ни най-малко. Очевидно и комисарката нямаше нищо против широко да крачи по двата бряга. Симаргал наблюдаваше Дурков и неговия влажен поглед, насочен към колежката му.

— Комисар Мехмед, надявам се, че ще можем да се видим скоро, защото има вероятност внезапно да отпътувам по важни лични дела — допълни Симаргал.

— Да, разбира се. И какво съвпадение, аз също има вероятност да отпътувам по спешност. — Погледна го изпитателно, но той запази непроницателността си. Тя остана разочарована, че рентгеновият ѝ поглед беше принуден да се разбие в тленната му обвивка.

— Е, какво стана? Тръгваме ли да пием кафе? — обади се Ина. Айше я погледна и се усмихна.

— Защо не! Идеята е чудесна — повдигна вежда полицайката. И обръщайки се към колежката си, му каза: — А ти тръгвай към

управлението и подготви документите за заминаването ми. — Дурков остана само с отворена уста. След секунда мълчание Айше се обърна към Симаргал: — И ако може, Вие също отидете с колегата и му разкажете всичко, което знаете за този брутален инцидент.

* * *

Халил не беше мигнал цяла нощ. Д-р Младенов изцяло пое случая, а Халил нито можеше, нито искаше да се съпротивлява. Осъзнаваше, че все повече затъва и пропада в клопката на Менгеленски. И се питаше колко опустошителен е този ад. Трябваше да докладва за неуспеха.

— Да — гласът прозвуча заплашително неутрално.

— Здравейте, професоре! Халил ви безпокои.

— Знаем кой ме безпокои. Въпросът е защо ме безпокоиш? — Халил стисна телефона още по-силно, а ръката му вече беше потна.

— Страхувам се, че имаме някои затруднения.

— Бъди по-конкретен и по-стегнат. Нямам време да слушам пискливия ти глас.

— Пациентът... — запъна се Халил.

— Хайде! Трябваше вече да си организирай пътуването на сърцето към реципиента. Хората чакат.

— Да, но... Дойде полиция и...

— Е, и? Какво, като е дошла полиция? Ти си лекарят и можеш да го нагласиш, глупако, хиляди пъти сме го преговаряли!

— Да, но дойде и още един човек, който ми каза, че ако пациентът умре, ще имаме големи неприятности. Също каза, че ще ви намери, където и да сте. — Тишината продължи доста, а Халил се зачуди дали линията все още е активна.

— Каза ли кой е?

— Да, казва се Симаргал. И също каза, че е въоръженото добро, каквото и да значи това.

— Прати ми видео от камерите в болницата, за да го видя този натрапник.

— Веднага — изстреля Халил, но професор Менгеленски беше прекъснал връзката.

— Слушам, шефе! — избоботи мутренски глас.

— Гюле, май нашият човек отново ни се мотае и този път го искам на всяка цена.

— Разбира се, шефе! На Вашите заповеди.

— Има ли нещо ново за Бухалката?

— Не, шефе. Пуснали сме уши навсякъде, но засега нищо.

— А какво става с ухажора на Аксилия?

— Проучихме го. Някакъв калиграф. Изглежда чист.

— Продължавайте да го държите под око.

— Слушам!

— Добре. Вземай Палката и тръгвайте към болницата на Халил.

Професор Йоан Менгеленски се изтегна в шезлонга и се загледа в морските вълни. Взе камбанката и я разклати. Момичето се появи по изрязан бански. Застана до шезлонга и мигаше небрежно към мъжа.

— Бени, много си хубава, знаеш ли?

— Благодаря ви, професоре! — Момичето разбра, че е може би в добро настроение. Рядко му се случваше напоследък.

— Донеси ми една диня, но този път без горнището си.

Въпреки брадата, той позна от видеозаписите, че това е Ян, новоизлюпилият се Симаргал. Този път нямаше да му се изплъзне.

— Ела, Бени! Ела, седни до мен. Но първо махни и този парцал — посочи долнището на банските. Харесваше да гледа как големите ѝ, леко виснали гърди се залюляват. Ловко тя събу бикините си и ги хвърли на пясъка. Приблужи се грациозно и приседна на ръба на шезлонга. Професорът протегна ръка и я хвана за бедрото. Започна да я гали ту по едното, ту по другото. Тя разтвори бедрата си — знаеше, че трябваше да предугажда всяко негово желание, защото можеше да настъпи рязка и опустошителна промяна в настроението му. Ръката му стигна до цепката и започна плавно, но силно да я проучва. С палец и показалец разтвори устните, хвана клитора и го дръпна навън. Масажираше го и леко го пощипваше. Отмести ластика на боксерките си и се облегна назад:

— Какво чакаш? — изпъшка нервно Менгеленски.

23.

Хижарката. Така беше известна сред планинарите. Но тя не обичаше много хора да ѝ се мотаят. Едра, снажна жена, която не се страхуваше от нищо. Сама оцеляваше в планината. Хиждата ѝ, дървена и яка, служеше за подслон, склад и всичко, от което имаше нужда. Младото момиче, което брат и доведе, ѝ хареса. Каза му, че се е побъркал — човек на неговите години да се захласне по такова младо създание. Но брат ѝ сподели, че е с Аксиния само докато тя си намери връстник. Момичето беше непоковарено и чисто. Изглеждаше влюбено в Матей, което Хижарката, с рождено име Геновева, не можеше да си обясни.

Матей я беше довел тук и искаше да я потопи в магията на планината, на природата. Каза ѝ, че ще останат около седмица. Но още на втория ден се наложи да тръгне, за да свърши някаква спешна работа. Помоли да се грижи за Аксиния в негово отсъствие. Все едно нямаше да го стори така или иначе. За колко хора се беше грижила, и то съвсем непознати, които имаха нужда от помощ. Разказваше на Аксиния за живота си, а девойчето не спираше да се диви на Геновева.

Водеше я да берат билки, показва ѝ как се сушат, как се съхраняват. Разказа ѝ, че природата е достатъчна за нея, дава и всичко — храна, вода, лекарства. Правеше сладка от плодовете, салатата от най-различни растения, почерпи я със собствено производство ликьор. Виното и ракията не посмя да опита, макар че Геновева юнашки отпиваше от тях и казваше, че надали амброзията е била по-хубава от нейните напитки. Хиждата беше на брега на планинска рекичка. Построена изцяло от дърво, на един полегат склон. В подножието му се намираще избата, а върху склона бяха разположени три помещения — всекидневна, стаята на Хижарката ѝ стая за гости. Но това разделение беше условно и ако имаше много хора, всички стаи се използваха за всичко.

Матей се отзова на молба от полицията за изработването на благодарствена грамота. Полицейският шеф се пенсионираше и неговите подчинени искаха да му подарят ръчно изработената и поставена в рамка грамота. Матей работеше в скромна стаичка, служеща му за ателие. Труди се до късно през нощта, но резултатът си струваше. Грамотата изглеждаше и беше произведение на изкуството. Рамката, също ръчно изработена, дърворезбована и лакирана, чакаше да приеме в обятията си благодарността на подчинените към своя шеф. Матей въздъхна и остави рамката и грамотата на масата, а на сутринта щеше да ги бракосъчетае и да занесе цялото красиво творение на комисар Айше Мехмед, красавицата на полицията. Тя беше поискала от него да се върне до града. Знаеше, че за никого друго не би го направил, но за Айше и полицейския шеф го стори.

Стана, изми си ръцете. Излезе и заключи ателието. Леко потръпна на тротоара. Минаваше полунощ и въпреки топлата есен, през нощта появяваше хлад. Спомни си за миналата есен, когато в стаята на Аксиния тя украси чашата за вино със стрити изсъхнали листа и написа своята и неговата буква от двете страни на стъклената чаша. Тогава той реши, че се разделят, а се оказа, че момичето му се обясни в любов. „Не, не бива. Трябва да остана само неин приятел. Не мога да съм неин любим. Не трябва. Недопустимо е“ — шепнеше си Матей, стържейки с обувките си листата по тротоара. Бам, писъкът в ушите му пулсираше; помисли, че дърво се е срутило отгоре му. Матей се опитваше да концентрира погледа си, за да разбере какво става, но последва удар и в краката. Още преди да се строполи, съзнанието му го беше напуснало.

* * *

Когато Йоан Менгеленски прослуша съобщението от дъщеря си, обезумя. Тя му казваше, че отиват някъде с един неин приятел, не знаела къде, но с много добър приятел, на когото има безгранично доверие. Първоначално си помисли, че онзи шибаняк Симаргал има нещо общо с това отвличане. Защото той не се съмняваше, че дъщеря му е насила отведена. Но недоумяваше как се е добрал този кретен до неговото уязвимо място.

— Ще те убия, скапаняко! — крещеше Менгеленски.

Дървената къщичка, която обитаваше на плажа, беше много семпла, разполагаше с трапезария с кухня, килер, стая за него и стая за Бени. Не искаше постоянно момичето да му се мотае в краката, затова си имаше отделна стая. Щом чу аудиосъобщението на Аксиния, веднага се обади на Гюлето. Каза, че най-напред трябва да открие Аксиния, после да прати Палката да наблюдава болницата и да проследи Симаргал.

Вибрацията в джоба му го върна обратно в трапезарията на дървеното му плажно бунгало.

— Казвай, Гюле!

— Шефе, пипнах шибаняка. Овързал съм го като прасе за Коледа и пътуваме към вила „Вълшебство“.

Вила „Вълшебство“ я беше купил преди години. Направи ѝ радикален ремонт и я превърна в миникрепост. В подземната част на вилата имаше стая, предназначена за арест, а друга, която наричаха „веселата стая“ — за изтезания. Имаше и други помещения, предназначени за нуждите на вилата — апаратна, в която бяха инсталирани топло-охладителната система, водоснабдителната, бойлер и генератор. Първият етаж представляваше нещо като малка съвременна болница. Вторият етаж беше работен. Имаше заседателна зала, кабинети, техника. Третият етаж беше жилищен за професора и за най-близките му хора. Мансардата принадлежеше на охраната, оттам се управляваше цялата охранителна мощ на вилата. Отговорникът за охранителната система разполагаше със спално помещение и всичко необходимо да си гледа съвестно работата.

— Направо го вода във веселата стая и започваме.

— Искам информация за Аксиния. Изтръгни му червата, ако трябва, но трябва да знам и да намеря дъщеря си.

— Спокойно, шефе! Инквизиторът знае как да накара да проговори тая огризка. Ще повиси във всички посоки на света, ще се порадва на ледената вода, ще усети силата на огъня.

„Възглавничката за сън“ представляваше стойка с три триъгълно разположени шипа, поставена под брадичката на измъчвания и когато се умори главата му да стои и клюмне, шиповете се забиват в меката част между брадичката и гушата. Възглавничката също щеше да му бъде предложена с всички любезности. Менгеленски потръпна.

Искаше му се да е там и да види как копелето се мъчи. Върна се отново в доволния монолог на Гюлето:

— „Лютият любовник“ ще му се отрази разкошно, а за десерт ще го поразтегнем на дибата^[1], докато не започнат да му пукат кокаляците. Когато изтръгнем инфото, ще му сложим най-прекрасните бетонни ботушки и ще го качим на лодката за една финална разходка в езерото.

— Добре, добре. Действай повече и говори по-малко. Искам бързо сведения за Аксиния.

Йоан Менгеленски се разхождаше по плажа пред бунгалото си. Вечерта, есенна и топла, му помагаше поне отчасти да овладее мислите си. Видя едно малко бяло камъче в краката си и си спомни Аксиния като малка:

— Аксиния, какво чоплиш там в пясъка? Ела тука!

— Ти ела! — с набръчкана, наведена в пясъка гушка каза спокойно момичето — Заета съм сега.

— А? За какво са ти тези дребни камъчета, те са почти песъчинки. Виж ей там колко хубави големи смарагдови камъчета има.

— Не ги ща тези, обичам повече малките... щото тях морето най-много ги е носило и ги е удряло в скалите. И въпреки това ето ги, те са оцелели и са се добрали до пясъка. Но не са песъчинки, не са съвсем раздробени от вълните, още са си камъчета. Морето не е успяло да ги победи.

— На колко години си, пак да ми напомниш? — докачливо попита Професора.

— На сест.

— Сега вече се лигавиш. Можеш да казваш „ш“!

— Знам, тате. Просто скоро ставам на седем, а числото между шест и седем е сест — изхихика се Аксиния.

— Ммм... — Професора се замисли драматично и преувеличено. — Ха-ха-ха — засмя се с пълен глас той, след което и Аксиния се усмихна многозначително и издаде едно „ихи“.

Бени се показа от бунгалото. Беше чисто гола. Каза, че я иска постоянно така и да не слага банските, но изобщо не я видя, съзнанието му беше другаде.

— Професоре, телефонът ви звъни — кротко му каза тя. Наричаше го Професоре, въпреки че той неведнъж ѝ каза да му казва Йоан. След Ралица, жената на живота му, Бени му беше вярна като куче. Срещна я в една пианска нощ, когато давеше мъката си по майката на Аксиния. Бени беше цялата в белези, външни и вътрешни. Разбра се със сутеньора ѝ. Всъщност той нямаше избор. Прие цената, която никак не беше малка, и освободи Бени, която стана двукракото куче на Менгеленски.

Професора протегна ръка като в просъница и пое телефона от Бени.

— Слушам! — безцеремонно заяви в слушалката.

— Професоре, имам хубави новини за вас.

Обаждаше се г-н Стойцев, шеф на детективска агенция, която извършваше всякакви услуги на всички платежоспособни клиенти. Отдавна не се беше обаждал Стойцев. След провала с трансфера на пленения Симаргал от „Следовници на истинската вяра“, бяха се чули само два пъти. Това беше провал за агенцията и Стойцев търсеше слабото звено. Но така и още не го беше открил. Въпреки това продължи по останалите задачи. Както обаче често се случва в живота, изведнъж и двата ангажимента придобиха благоприятен развой.

— Професоре, обаждам ви се с добри новини.

— Да не би да сте открили онзи кретен? Все още парите ми стоят при ония ислямски копелета, а той не е при мен.

— Половината от договорената сума, професоре — поясни Стойцев. — Все още проучваме случая. От мюсюлманската секта са убедени, че са изиграни, и ми струваше много усилия да ги разубеда, че нямаме интерес да ги прецакваме, защото сме си взаимно полезни.

Стойцев имаше в екипа си специалисти по исляма, които му оказаха безценна подкрепа, защото хората от сектата бяха решени да си отмъстят на него и на Менгеленски. В крайна сметка, успя да ги убеди, че нито той, нито Менгеленски имат полза от влошаване на отношенията помежду им. И също, че и двете страни са жертва на неизвестен засега враг.

— Шефе, новините са страхотни, както ми се струва. Два заека наведнъж.

— Хайде, говори — Менгеленски не понасяше Стойцев, неговия подмазвачески тембър, когато се гласи да измъкне максимум печалба.

Стойцев съобщи:

— Имам две куклички за теб, професоре. Едната е щерката на оня глупак, който успя някак си да се измъкне при предаването от „Следовници на истинската вяра“ и твоите хора. А другата кукличка е щерката на оная мюсюлманка, наложницата на същия кретен, Симаргал. Тази, която следовниците бомбардираха на онова летище. Нали си спомняш терористичния акт?

— Да, да — след известна пауза каза Йоан Менгеленски. Не можеше да повярва, че провидението най-после се беше смилило и му даваше всички козове. — Какво се иска, за да дойдат при мен?

— Краткият отговор е: пари. Щерката на Симаргал, както и щерката на Лейла, са ни в ръцете и ако кажеш, започваме успоредно и двете операции. След като ги убедих, че ние нямаме вина за случилото се със Симаргал, „Следовници на истинската вяра“ се съгласиха, че не е редно да искат и другата половина от парите, които им обещахме.

— Искат и другата половина? — изкрещя в телефона Менгеленски. — Та те трябва да ми върнат и първата половина, мамка им ненормална!

— Спокойно, Професоре. Те смятаха, че сме ги изиграли. Ние смятахме същото за тях. И двете страни осъзнахме, че са ни изиграли други. Засега не знаем кои са те. Но това, което договорих със следовниците, е, че ако им преведем и втората половина за Симаргал, те ще ни предадат момиченцето Амира, дъщерята на Лейла. И още нещо, ако се наложи, ще ми помогнат да отвлечем Габриела, дъщерята на Симаргал.

— Имам чувството, че аз плащам за всичко, а ти май само прибиращ кинтите ми. Ти колко ще поискаш?

— Моята тарифа ти е известна, така че нека да не го обсъждаме. Няма да ти искам допълнителни пари, въпреки че операциите са крайно рисковани. И още нещо, доставката е от мен. Ако дадеш зелена светлина, след 24 часа двете куклички можем да ти ги доставим на ивицата. — Ивицата беше парче, което се втъкваше в морето, нещо като полуостров, но много удобно за акостиране на лодки или малки яхти. Професорът го използваше за своите морски разходки, а сега щеше да го използва за ценен товар.

— Добре. Сега ще преведа парите. Искам ги възможно по-скоро.

— Ще ти се обадя един час преди да стигнем на ивицата.

[1] Съоръжение за разтягане на тялото, използвано през Средновековието за мъчения. — Бел.а. ↑

24.

Главата ѝ тежеше. Не знаеше дали спи, или е будна. В следващия миг осъзна, че входният звънец настойчиво я приканва да стане и да отвори вратата. Кристина с усилие на волята накара тялото си да се надигне от леглото. Тръгна към входната врата, откъдето дразнещият глас на звънеца не млъкваше. „Трябва да го разкарам този проклет звънец“, каза си тя, като се държеше за главата. Кристина погледна през шпионката. Стояха двама души — мъж и жена, приблизително на по трийсет, а мъжът можеше и да е по-стар, а можеше и само видът му да го състаряваше, тъй като прошарената и леко поопадала коса му вдигаха видимата възраст. Жената изглеждаше свежо, дъвчеше дъвка и разсеяно плъзгаше поглед по вратата.

— Моля да ме почакате две минути — провикна се Кристина, а главата ѝ се разду още малко и вече имаше чувството, че се държи само на кожената обвивка. Дочу в отговор:

— Разбира се. Ще почакаме — думите излязоха от мъжката уста, а придружаващата жена му хвърли поглед, под който мъжът отстъпи крачка назад.

Кристина влезе в банята, изми си зъбите и започна да се бори с косата си, която и тази сутрин беше обявила стачка. Всеки косъм имаше свое мнение за посоката, в която да сочи. Погледна се в огледалото и потръпна. Изглеждаше меко казано не достатъчно свежо. Пресегна се и взе от етажерката пудрата. Започна да я нанася върху лицето си, като не пестеше прахообразното вещество. След като обилно поръси лицето си, излезе от банята, облече домашния си халат и с възстановена напереност тръгна да отвори на чакащите.

— Сама ли живеете тук? — запита я жената, която ѝ се беше представила като комисар Айше Мехмед. Седяха на дивана във всекидневната. Кристина се ядосваше, че не ги накара да почакат още минута и да разкара бутилките от масата. Луда нощ беше. Нощ, в която бяха със Симаргал. Нощ, в която много пиха — той водка, а тя вино. Нощ, в която за първи път след смъртта на Стайко прави секс. Не

можеше да си спомни колко пъти телата им се сливаха и разделяха, за да пият, и после пак се завихряха. И някъде в тази буря от тела той ѝ разказа много неща. Първоначално тя се опита да си води бележки, но после включи диктофона. Като журналист разбра, че това е изключителна история.

— Не, не живея сама. Живея с двете си деца, но вчера отидоха да гостуват малко на баба си.

— През последните 24 часа, можете ли да си спомните хората, с които сте се виждали, разговаряли и въобще бихте ли ни разказали какво правихте последното денонощие? — Въпросът беше зададен от мъжа, който се представи като прокурор Дончев. Тя се зачуди. Защо я разпитваха? Журналистическата ѝ природа започна да се пробужда.

И какво да ви кажа? Да ви кажа, че цяла нощ пих, чуках се и си записвах история, от която би станал бестселър — мислеше си Кристина. А на глас каза:

— Това разпит ли е?

— Не. Това е молба да ни окажете съдействие, ако знаете нещо, за да спасим един човек, който вероятно не е в добро положение — отговори комисарката. — Имам усещането, че Вие можете да ни окажете подкрепа и да ни дадете ценни сведения за него. — Продължи да говори тя, като гледаше празните бутилки по масата, все едно искаше да каже: „Всичко ми е ясно, така че не го усуквай, а разказвай“.

— Симаргал!

— Да, така също е известен.

Кристина не го беше усетила кога си е тръгнал. Каза ѝ, че трябва да ходи в полицията, а после в болницата, откъдето трябваше да продължи усилията си да се добере до онзи професор, трафикант на човешки органи. Симаргал беше сигурен, че именно на професорската мрежа е станал жертва Стайко. Разбра, че електронното досие на съпруга и е изманипулирано и Стайко изобщо не е давал съгласие да става донор. Тя му повярва.

Най-много се учуди на версията за жената, която се е возила на мотора при Стайко. Когато мъжа и излизал с мотора, очевидно жената го е чакала и му е махнала да поговорят. Стайко едвам я познал. Това била Вероника, голямата любов на неговия приятел Ян, колко нощи пиеха заедно и Ян му надуваше главата за нея, докато не ги запозна. Стайко обаче е бързал за аптеката. Тогава жената е предложила да

дойде с него. Но го предупредила, че трябва нещо много важно да му довери. Нито Стайко, нито жената са подозирали, че времето няма да им стигне. Вероника е знаела, че Стайко е в опасност. Разбрала го е случайно при едно посещение при гинеколог в Първа частна болница. След катастрофата за кратко не си е спомняла, но после паметта и се е върнала и го е споделила с Ян.

Кристина го попита защо ѝ казва всичко това. Отговори ѝ, че всяка жена би се озадачила, когато друга е на мотора на съпруга ѝ. Опита се да я успокои за Стайковата лоялност. Кристина не му повярва, че заради това и го доверява, само пое дълбоко въздух и преглътна възражението си. Усещаше, че Симаргал изпитваше дълбоки чувства към тази Вероника и само чакаше удобен случай, за да заговори за нея. След дълго мълчание, той така и направи. Разказа ѝ за Вероника. За любовта на живота си, до която не можа да намери пътечка.

— Да, той беше тук — каза тихо Кристина. — Но не знам кога си е тръгнал. Цяла нощ... бяхме будни — леко се запъна Кристина. Нямахме нужда да им казва за секса и пиенето, те сами можеха да се сетят.

— Моля ви, Кристина — каза прокурорът, — всяка информация, която ни дадете, може да ни е от полза, а и на него също. Може би е в опасност.

— „Не «може би»“. Сигурна съм, че е загазило сериозно — прекъсна го полицайката. — Нямаме никакво време, ако искаме да го спасим. Ето защо и аз ви моля да ни разкажете всичко, което ви е споделил през последната нощ. Тази сутрин трябваше да се яви за разпит, но не дойде, въпреки че вчера е обещал на колегата, пред когото доста неща е казал. Днес исках лично да си поговоря с него.

Кристина осъзна, че положението рязко се е влошило. Тежината в главата ѝ беше изчезнала. Протегна се и взе бележника, в който си водеше записките от последната дива нощ.

Сексът беше страстен, но мълчалив. Изразходваха цялата си налична физическа и емоционална енергия. Нито една интимна дума не си размениха, оставиха телата, нагонът и натрупаното напрежение да говорят. Кристина, седейки с тези двама блюстителите на закона, си даде сметка, че онази нощ е била истински пречистваща за нея. Осъзна, че е хлопнала вратата към миналото и е посегнала към

дръжката на бравата към бъдещето. Само от нея зависеше да я натисне и отвори.

25.

— Слушам! — Менгеленски седеше на шезлонга си, а Бени му беше сервирала кафе, любимия му коктейл и бисквитите, които тя правеше за него, с много какао и кокос. Слагаше мед, но не прекаляваше. Тя постоянно му угаждаше. Той беше нейният спасител.

— Шефе, съдбата е с нас.

— Гюле, бъди по-ясен.

— Извинявай, шефе, много съм радостен. Палката ми се обади току-що.

Йоан Менгеленски се напрегна. Но спокойно попита:

— За какво ти се е обадил?

— Нали го пратих да се навърта около болницата и да държи нещата под контрол. Дадох му още трима, защото с този, който го заловихме... ъъ... приятелят... на дъщеря ви.

— Това не ѝ е приятел — раздразнено каза професорът.

— Да, шефе, извинете ме!

— И какво за Палката?

— Палката ми се обади, че са проследили онзи шибаняк Симаргал. Бил тръгнал към полицейското управление. Палката се притеснил да не би това отиване да е свързано с вас. И е решил на своя глава.

— Какво е решил? Да не го е убил? Искам го жив това копеле.

— Не, не. Не го е убил, макар че много се е изкушавал, както ми каза. Заловил го е, но му е струвало някои наранявания. — Менгеленски от напрежение беше станал от шезлонга, който беше само на метър от морските вълни. Усмихна се широко, видя едно малко тъмносиньо камъче на пясъка, взе го и гърлото му изхриптя радостно. След това смачка камъчето в юмрука си и го хвърли навътре в морето.

— Казахте ли нещо, шефе? — дочу в слушалката думите на Гюлето.

— Не, не. Това е прекрасна новина. Подготви „Вълшебната вила“ за много специални гости. Предполагам, че и Палката пътува към

вилата?

— Да, идват. След малко и аз ще бъда там и ще подготвя всичко.

— И аз ще дойда скоро. И ще водя скъпи гости, така че ще трябва да се погрижим и за тях.

— Всичко, каквото кажете, ще бъде направено, шефе.

* * *

Този път нямаше издънки и Стойцев достави пратката, състояща се от двете момичета. Лично отиде на мястото на срещата със „Следовници на истинската вяра“. Детето беше упоено. С дъщерята на Симаргал нямаше трудности. Както тичаше сутринта в парка, изведнъж пред нея се появи влюбена двойка. Момичето, набрало скорост, не успя да спре и се блъсна в прегръщащите се. Не усети убождането. Извини се и затича отново. Или поне се опита. След няколко крачки залитна, а влюбената двойка я чакаше. Колата беше наблизко, зад волана беше Стойцев. Мислеше си, че това е последната му поръчка, която изпълнява за Професора, вече остаряваше за тези неща. Но не можа да удържи на финансовия стимул. Погледна мъжа и жената, които носеха младото упоено момиче. Настаниха го на задната седалка, а те седнаха от двете ѝ страни. Колкото по-малко бяха замесени, толкова по-малък шанс имаше за провал. А и на по-малко хора трябваше да плаща.

Стигнаха до пустия кей. Натовариха момичето на яхтата. Прибраха я в каютата, където вече се намираще и детето. И двете същества бяха упоени и щяха да останат така дотогава, докато професорът не пожелаеше друго. Детективът не искаше да мисли за тяхната по-нататъшна съдба. Искеше възможно по-скоро да се отърве от тези две момичета, да си прибере тлъстия хонорар и за известно време да изчезне от хоризонта. Лодката имаше и платна, но сега Стойцев бързаше и включи мощния двигател. Двамата му помощници го придружаваха — да охраняват товара.

* * *

— Е, любителю на девици, ще ми кажеш ли къде е?

— Не знам. — Ударите отново започнаха, като се редуваха няколко бързи с няколко бавни. Камшикът, кожен и разделен на няколко ресни, огнено се впиваше в плътта и от триенето месото димеше. Фигурите в края на ресните бяха направени от пластмаса, за да причиняват болка, но да не раздират кожата бързо. Мъжът, увиснал на метална рамка, стоеше там от часове. Инквизиторът беше нисък, набит, много як, с ниско чело и една вежда, минаваща над очите му. Ако го видеше Чезаре Ломброзо^[1], без колебание щеше да заключи, че си има работа с престъпник.

Ръцете на мъченика бяха вдигнати нагоре и закопчани с белезници на хоризонталната греда на вертикалната рамка. С механизъм тялото, по желание на мъчителя, можеше да се изтегля нагоре или да се спуска надолу. В момента единият крак на клетника беше стегнат с метална гривна, която беше свързана с въже до долната хоризонтална греда — друг механизъм за опъване на тялото. Инквизиторът спря да нанася удари с камшика и натисна едно копче. Долният механизъм придърпа още малко въжето, а кракът на човека изхрущя и щеше да се скъса. Той изцвили от болка, но мъчителят не се впечатли. Чу се изпукване като скършване на кочан царевица.

— Е? — отново запита едновеждият.

— Защо ви е да знаете? — изхриптя разпънатиият. Без да каже нищо, инквизиторът сложи гривна и на другия глезен. Натисна друго копче и тялото започна да се движи. Мъжът отново изкрещя. Ставите на ръцете всеки момент щяха да увиснат само на кожата.

— Моля Ви! Ще кажа всичко — мъжът, целият потен, въпреки студа в подземиято, не можеше повече да издържа. Тялото на Матей беше опънато до посиняване. Върху кожата на корема му мъчителят беше изписал името на Аксиния.

Гюлето искаше бързо информация за дъщерята на Професора, но инквизиторът изпитваше сексуално удоволствие, като гледаше някой да се гърчи от болка. Все по-рядко задаваше въпроса „Къде е?“, а често се почесваше небрежно по топките. Мъчителят отново с досада се присети, че трябва да измъкне нещо от този. Но после... После му бяха обещали този скорошен труп само за него. А свърши ли с него, като го сложи в цветното сандъче — заливаше го с бетон, забождаше отгоре я божур, я лайка и го люсваше в някоя река.

Симаргал гледаше инквизитора и неговата жертва. Не можеше да повярва, че това се случва в днешния цивилизован свят. По едно време реши, че сънува някакъв кошмар. Съзнанието му отказваше да възприеме какво се случва на това човешко същество. Симаргал беше овързан като сламена бала и не можеше да помръдне никоя от своите 206 кости в тялото си. Устата му, здраво запушена, не можеше да напсува животното с камшика. Мученето единствено пречеше на собственото му затруднено дишане. Бяха го сложили на колене, глезените му бяха здраво стегнати за китките му отзад. Под брадичката се намираше съоръжение, представляващо нещо като стойка, завършваща с три остри зъба. Единият го подпираше точно в костта на брадичката, а останалите два удобно се разполагаха по-навътре под челюстта. „Възглавничка за сън“, както го нарече мъчителят и после му пожела лека нощ. Можеше да държи главата си единствено права, отзад имаше бодлива тел. Няколко пъти усети остри шипове и разбра, че вече кръвта му се стича.

— Ще говоря, ще говоря, ще говор... — викаше обезумяло Матей, като се опитваше да се успокои и да си поеме дъх.

Инквизиторът отпусна малко дибата, след което потърка слабините си и дрезгаво се засмя. Взе едно чукче и метална плоча с дръжка, хвана палеца на левия крак на Матей и рязко го удари. Матей проплака, кървави слюнки течаха от устата му. Мъчителят въздъхна облекчено, седна на стола отсреща и избърса ръцете си със сиво-лилава кърпа:

— Сега те слушам, приятелче. Хайде, че нямам време. Ето там ме чака още едно сладурче — и той махна към Симаргал. Знаеше, че има камера и всичко се записва, така че не трябваше да се старее да запомни какво му казва Матей. Изобщо не му дремеше за щерката на професора.

Инквизиторът донесе цветното сандъче, сложи го под Матей, който едва си поемаше дъх. Симаргал не беше сигурен дали въобще е в съзнание. Клетникът едва успя да произнесе няколко думи, които бяха толкова трудноразбираеми. Инквизиторът освободи двете глезенни гривни, натисна копчето и Матей рязко се издигна на около метър. Изпъшка, но не отвори очи, най-вероятно бе в безсъзнание. Бетонобъркачката заработи. Инквизиторът взе един широк маркуч, върна се до сандъчето, натисна копчето и бетонът започна да се

излива. Спря го. Започна да спуска отпуснатото тяло точно в центъра на сандъчето. Скриха се най-напред ходилата на Матей, после подбедриците и накрая тялото спря своето движение. Инквизиторът взе маркуча и отново потече бетон в сандъка. След това изродът придърпа кошницата с цветя и започна своята декорация. Държеше винаги цветята да са свежи и ароматни. Женският писък го стресна и инквизиторът рязко се извърна.

— Какво искаш, кой си ти? — избоботи той и стана.

Когато я видя, се усмихна като дете. Тръгна към момичето и тихо нашепваше: „Мац-пис-пис-писи-пис...“. Искаше я, беше достатъчно възбуден след мъченията. Погледна към стената, на която висеше огромен дървен фалос с две ръкохватки отзад. С него проверяваше първо дълбочината на вагината. Момичето стоеше и не можеше нищо да стори, все едно се намираше в транс, а инквизиторът се приближаваше и венецът над зъбите му се показваше застрашително. Една лига провисна от зъбите му и той изсъска: „Колко ти е дълбока вагината, а?“. Протегна ръце да провери издръжливостта на гърдите ѝ — имаше, разбира се, уред и за това.

— Не мърдай, кретен! Ти побърка ли се бе, тъпак? — инквизиторът спря изведнъж. Ако някой го респектиреше, то това беше Гюлето, който се появи зад момичето съвсем навреме. Гюлето знаеше, че инквизиторът не е човек, той е изрод.

— Бени, защо си тук? — зачуди се Гюлето.

— Професорът ме изпрати да разбера дали има сведения за дъщеря му. И... поиска да те намеря, за да ти кажа да му заведеш в заседателната зала Симаргал — момичето не можа да продължи, избухна в плач и избяга.

— Абе, скапаняк, защо не си се заключил? — пристъпи Гюлето към Инквизитора и с мощен плесник го прати на циментовия под. — Това е любовницата на шефа, бе, олигофрен. Щеше всичките да ни пратиш на майната ни, бе, капут. — Гюлето неслучайно имаше такъв прякор, беше силен като слон, но изглеждаше с една идея поинтелигентен от инквизитора. След изчезването на Бухалката, Гюлето беше станал довереникът на професора.

— А ти, бе? Доста ядове ни образува, ама сега... — Гюлето доволно стоеше пред Симаргал и го подритваше по коленете.

— Нали видя всичко, котенце! Сега си ти наред, но с теб няма да
бързаме — изквича радостно от циментовия под изродът.

[1] Чезаре Ломброзо — италиански криминолог от XIX век. —
Бел.а. ↑

26.

Доволството на професора си личеше по всичко. Най-последно той разполагаше с всички козове. Нямахше как да не успее. „Който е последователен, рано или късно успява“, каза си Йоан Менгеленски. Нахлулата Бени го озадачи. Погледна я и разбра, че е видяла какво се случва долу.

Бяха се срещнали със Стойцев на ивицата земя, навлизаща в морето. Той му достави двете момичета — Габриела, дъщерята на Симаргал, и Амира, детето на мюсюлманка, в която се беше влюбил Ян и загина при атентата.

Около вилата се издигаше висока каменна стена, която спираше всички любопитни погледи да надникнат към двора ѝ. В стената се очертаваше една врата, през която влизаха колите. Портата се контролираше дистанционно — само обаче при потвърждение отвътре. Охранителната система включваше камери, сензори, осветление. След каменната стена следваше ивица от петнадесет метра с метална ограда, по която течеше ток. След това предстоеше коридор от десетина метра, в който се разхождаха кане корсотата. И най-накрая беше самата морава и вила „Вълшебство“. След входната врата имаше виадукт, който преминаваше над електрическата ограда. Всички коли се паркираха в двора на вилата, в пространството между нея и електрическата ограда. На ниво -2 се намираше и „Веселата стая“, за да не се чуват „празненствата“ оттам. На -1 бяха оръжията и живата охрана.

— Бени, да не би да си видяла онзи изрод, Инквизитора? — попита Менгеленски, като я прихвана през кръста.

Момичето едва сдържаше истерията си. Професорът се приближи към един шкаф, отиде до момичето и я убодде. Нямахше време да се занимава с нея сега, по-добре беше да поспи.

Остави я на дивана в гостната. Излезе от третия етаж на вилата. Качи се до мансардата. Мозъка се вирише в мониторите и люпеше семки, като ги плюеше директно на пода. Менгеленски сви строго устни. Прокашля се. Мозъка скочи рязко и се обърна.

— А, шефе, добре сте дошъл! Аз малко... Сега ще помета веднага. — Мозъка знаеше, че Професора не понасяше мръсотията.

— Всичко наред ли е? — рязко попита Менгеленски.

— Тъй вярно, шефе! — Мозъка беше някакъв неудачник от службите, които го бяха разкарали за мързел. Но на Професора вършеше прекрасна работа. Мина през работния втори етаж, но не се отби. По-късно щеше да свика общо заседание и да чуе докладите на всички. Отиде на първия етаж и влезе в миниболницата. Халил го посрещна мълчаливо. Беше му се обадил и му беше наредил веднага да пристигне във вилата. Имаше нужда от него. Трябваше да извърши експлантацията и да придружи двата бъбрека до реципиента, чиито пари вече се намираха в банковата му сметка.

— Как са пациентите ти, докторе? — запита Професора.

— Ако имате предвид двете момичета, добре са. Но... — запъна се Халил. — Вероятно има някаква грешка. Те са здрави, само са упоени и продължавам да им слагам упойка, както наредихте. Общото им здравословно състояние е перфектно.

— Точно така. Радвам се да го чуя, Халил. Знаеш ли за какво те извиках? Не само да гледаш тези две спящи красавици, а да свършиш и малко работа — Менгеленски тръгна по коридора. Подмина врати с надписи „Операционна“, „Реанимация“, „Лаборатория“ и се спря пред вратата с надпис „Пациенти“. Влезе, а Халил го следваше. В стаята имаше две легла, на които лежаха Габриела и Амира. Дъщерята на Симаргал беше хубавица и Професора вътрешно си каза — Ех, ако не беше дъщеря на онзи, който ми създаде толкова проблеми, вероятно щях да ти измисля по-добра съдба.

— Професор Менгеленски, какво ще се случи с това дете и тази млада жена? — попита Халил, като се опита гласът му да звучи неутрално.

— Детето засега остава под наблюдение. Ще му направиш пълни изследвания и когато се появи реципиент... — нямаше нужда да продължава. — Що се отнася до тази кукла — и той махна към спящата Габриела — за нея вече имаме вариант на действие. Бъбреците ѝ са продадени, така че трябва, без да се бавиш, да пристъпиш към експлантирането им.

— Но това е млада и здрава жена! Как ще ѝ експлантирам органите?!

— Халил, не бъди сантиментален. Не забравяй кой съм и какво съм направил за теб, за да не се върнеш в мизерията. Единствените богове са парите и властта — убедено произнесе като присъда последното изречение Менгеленски.

— Но...

— Млъкни и започвай подготовка по експлантация. Трябва тялото да се намира в абсолютна кондиция, преди да започнеш манипулацията, ясно ли е. Бъбреците трябва да отидат възможно най-пресни.

— Разбира се, професор Менгеленски. И двата бъбрека ли трябва да бъдат експлантирани?

— Да. И двата са продадени. После я включваш на хемодиализа и така ще живее, докато не намеря пазар и за другите ѝ части. Ще доведе баща ѝ да си види дъщеричката сладка. Искам отмъщението ми да го срине психически, преди...

— Но сам ли ще извърша експлантацията? Имам нужда от екип.

— Не, нямаш нужда от екип. Тук разполагаш с всичко необходимо. Все пак всеки момент ще дойде д-р Готска. Нали се познавате?

— Да, но... Тя не е специалист по темата.

— Е, все за медицинска сестра ще ти свърши работа.

— Шефе! — Гюлето стоеше на прага. — Както си поръчал, качих в заседателната зала оня шибаняк.

— Сега идвам.

Когато Професора се качи в заседателната зала, Симаргал стоеше с белезници и на ръцете, и на краката. Менгеленски го огледа внимателно в сянката на рамката на вратата.

— Значи ти си тоя, който ми създаде толкова ядове.

Вързаният млчеше. Професора бавно и шумно провлачи стъпала до дивана зад Симаргал, седна и се загледа в гърба му. Менгеленски го напираше смях, но прехапа пръст и само се ухили широко. После трепна, погледна към масата, на която имаше много луксозен и скъп шахмат — фигурите бяха сребърни и бронзови.

— Предлагам ти партия шах. Който победи, другият ще му отговори на един въпрос — Професора искаше да разбере как се е удало на един човек да срине бизнес за милиони и да ликвидира двама високопоставени политици.

Щеше да му зададе този въпрос, а Симаргал щеше да му отговори, защото глупаци като него държат на думата си.

— Съгласен ли си?

Симаргал погледна с изненада професора. Продължи да мълчи, но кимна. Нямаше избор, а и нищо не губеше, ако приеме предизвикателството. Навремето редовно се занимаваше с шах и много харесваше древната игра. Гюлето го приближи към масата. Откопча гривната на белезниците от лявата му ръка и я щракна около своята китка, за да е сигурен, че няма да предприеме нещо срещу професора. Така дясната ръка на Симаргал и лявата ръка на Гюлето бяха свързани, а мутрата можеше по всяко време да нанесе с дясната си ръка удар, който да неутрализира пленника. Професорът се изправи от дивана и седна на масата срещу Симаргал, като рязко разкопча сакото си и го отметна назад. Менгеленски започна пръв.

Първи ход:

Игра пешката от Е2 на Е4. Това подсказваше, че търсеше инициативата в центъра. Симаргал започна по-защитно, усещаше, че Професора е със самочувствие. Отвърна с пешка от Д7 на Д6.

Втори ход:

Медикът потвърди предположението на своя опонент и игра пешката от Д2 на Д4, с което се настани на центъра доста комфортно. Симаргал реши да му подплаши пешката на Е4 и извади коня от Г8, като го игра на Ф6.

Трети ход:

Професорът избра да си пази пешката и също изведе своя кон от Б1 и го игра на Ц3. Все още изчакваше, понеже нямаше разиграни фигури, за да предприеме солидна атака. Пленникът отвърна с пешка от Г7 на Г6. Продължаваше да се окопава.

Четвърти ход:

Менгеленски атакува с пешката от Ф2 на Ф4. Отговорът беше с чернополия офицер от Ф8 на Г7.

Пети ход:

След кратък размисъл, професорът изкара и другия си кон от Б1 на Ц3, като по този начин съсредоточи голяма мощ върху Е5. Симаргал реши да атакува с пешка от Ц7 на Ц5, за да уязви, макар и частично, пешката на Д4 и по този начин да противодейства на концентрираната мощ в центъра.

Шести ход:

Професорската атака продължи с белополия офицер от Ф1 на Б5, с който даде шах на противника. Отговорът се състоя също с белополия офицер, с който Симаргал прикри шаха, като игра от Ц8 на Д7.

Седми ход:

Най-после атаката на Е5 се състоя, като пешката от Е4 се придвижи — така биеше и пешката на Д6, и коня на Ф6. Симаргал се замисли. Чувстваше агресивността на противника. Не искаше да влиза в неговата спирала. Трябваше да търси вариант, който да го измъкне от все по-големия вражески натиск. Реши да бяга с коня от Ф6 на Г4, с което вече и с него биеше полето Е5.

Осми ход:

Атаката продължи и пешката от Е5 отиде на Е6, с което плашеше офицера, с който Симаргал прикриваше шаха, както и пешката на Ф7. Пленникът изпадна в дълбок размисъл. Можеше да вземе пешката на Е6 със своята, която се намираше на Ф7. Реши засега да изчака с този ход и предпочете с белополия си офицер, който прикриваше шаха, да вземе белополия офицер, с който Професора му даде шах. И така с офицер от Д7 взе противниковия офицер на Б5.

Девети ход:

Конят на Ц3 пазеше офицера, но професорът избра друго. Атаката на пешката по вертикал Е продължи, като от Е6 взе пешката на Ф7 и така даде шах отново на противниковия цар. Симаргал нямаше какво да прави и с царя на Е8 взе пешката на Ф7.

Десети ход:

Менгеленски продължи яростно да атакува и с кон от Ф3 даде пореден шах, като го игра на Г5. Царят се прибра от Ф7 на Е8. Все повече се усилваше атаката и Симаргал не знаеше докога ще успява да се защитава.

Единадесети ход:

Пресата продължи с прогресираща сила. Конят от Г5 отиде на Е6, с което плашеше царицата. Симаргал запази външно спокойствие, макар че усещаше във всеки ход на противника неудържимия му напор. Знаеше, че вероятно ще загуби тази партия. Трябваше да се опита да се възползва от безцеремонността на противника. Стори му се, че вижда някаква мъглива светлинка. Но дали хвърляше кукичката

напразно, или Професора щеше да се закачи. С офицера на Г7 взе пешката на Д4 и по този начин предлагаше и офицера на коня, намиращ се на Е6. Но разбира се, че царицата беше хапката, към която се стремеше професорът. Но защо не я бяга, това трябваше да светне в главата на Менгеленски.

Дванадесети ход:

Йоан Менгеленски можеше да вземе офицера на Д4 и така да добие известно материално преимущество, но той се полакоми и рязко взе дамата с коня от Е6 на Д8. Направи така, че Симаргал стисна юмука, закопчан за Гюлето. Вързаният веднага отговори с офицер от Д4 на Ф2 и даде за първи път шах на противниковия цар. Симаргал не спираше мислените си аплодисменти.

Тринадесети ход:

Професорът не можеше да вземе офицера с царя, защото конят на Г4 го пазеше. Единствената възможност бе да бяга царя от Е1 на Д2. И той го направи. Светкавично Симаргал игра офицера от Ф2 на Е3 и отново даде шах. Погледна Професора точно в светлосините очи.

Четиринадесети ход:

Менгеленски започна да осъзнава калъпа, в който сам се вкара. Върна обратно царя от Д2 на Е1. Симаргал върна офицера от Е3 на Ф2 и отново даде шах. Позицията беше във вечен шах и Професора нямаше шанс да се измъкне от вечния шах. Симаргал стисна челюстта си и единият край на устната му леко затрептя — докара партията до реми^[1]. А само преди няколко хода си мислеше, че това е невъзможно.

Професора седеше и недоумяваше какво се случва. Очите му бяха присвити, дишаше тежко и ръцете му оставяха мокри следи по полираната маса от масивен дъб. Искаше да го смачка и на шах, но... Не можеше да повярва, че не успя да го унижи, толкова пъти си го беше представял... Прокара потната си ръка през косата и се облегна назад.

В залата влезе Арбалета.

— Шефе, инквизиторът изтръгна информацията за дъщеря ви. — Професорът потръпна и сякаш се пробуди от хипноза. Рязко се изправи и монотонно изстреля:

— Признавам, че си добър. Успя да ми измъкнеш реми, което не се случва често на моите противници. Ще имаме време пак да

поиграем — Менгеленски делово закопча сакото си и сковано се засили към вратата, без да стисне ръката на опонента си.

[1] Равен резултат в игра на шах. — Бел.р. ↑

27.

Взривът изтръгна вратата и събори част от каменната ограда, въпреки че солидността на съоръжението беше безспорна. Специалните части знаеха, че вътрешността на вилата крие много загадки и трябваше да действат бързо и безкомпромисно. Наближаваше полунощ, но светлината на прожекторите прошарваше вилата като пропуснати от есенни листа яркожълти лъчи. Бяха спрели тока, околността беше притихнала. Водата, комуникацията, радиочестоти — всичко беше прекъснато отвън. Но натрапниците не знаеха, че постройката беше изградена така, че нейните обитатели можеха да живеят в нея, необезпокоявани от такива битовизми. За тях това бяха отдавна уредени запаси при подобни случаи.

Службите нямаха сведения за вилата. През деня дори една кола, с надпис на храна, напусна вилата и ѝ пуснаха опашка, но тя се оказа къса и автомобилът ѝ избяга.

Айше Мехмед беше една от първите, които скочиха през разрушената врата. Хукна напред, но в следващия миг оглушителен вой на сирена я стъписа. Охраната си я биваше, нямаше две мнения по въпроса. Айше продължи напред, но в следващия миг една здрава ръка я хвана за рамото и придърпа. Тя извъртя глава. Видя брадясалото лице на Отшелника — мъж, когото наскоро ѝ представиха като много можещ и знаещ, усамотил се в гората. И сега същият този Отшелник си позволяваше да я спира в нейния устрем и хъс. Следователката стисна лявата си длан, за да удари нахалника в ребрата и да я пусне.

— Девоиче, много бързаш — изви врат леко като гълъб и стисна челюст. — Нямаш никакъв нюх за опасността.

— Няма време, вътре може би има хора, които се нуждаят от нашата намеса.

— Сигурно е така. Дори съм убеден, че е така. Но като загинеш, няма да им помогнеш. — И в следващия миг Айше чу в слушалката в ухото си:

— Внимавайте! Има електрическа ограда. Опитваме се да я обезопасим. — Айше погледна с изненада Отшелника.

— Нямах представа какво е точно, но бях сигурен, че Менгеленски е взел максимални мерки, така че трябва да сме много, много внимателни — с дрезгав глас внимателно обясни Отшелника.

Предпазливо доближиха металната ограда. Но бяха принудени от инструкциите на гласа в слушалката да се отдръпнат. Последва нов взрив и част от оградата рухна. Айше отново препусна като газела из африканска савана. Отшелника едва смогваше да я догонва. Стигнаха до мрежа, чиято височина отново ги принуди да спрат. Този път Отшелника извади ножици и започна да реже. Направи отвор и минаха през мрежата. Тогава чуха някъде настрани ужасени човешки викове. Не спряха. В следващия момент Айше тупна на земята, в гърба ѝ сякаш се забиваха остри камъни, а в лицето си усети топъл, влажен дъх на мърша. Извъртя глава назад и челюсти хлопнаха до носа ѝ — усещаше лепкава пяна по ноздрите си. Сладкото премлясване на нападателя увеличи ужаса ѝ. Опита се да се отхвърли и да освободи тялото си от притискащите я лапи, но животното беше яко. Кане корсото впи още повече нокти в гърба ѝ и заръмжа до врата ѝ, като си остреше зъбите в гъстите черни коси. Силният гръм заглуши писъка ѝ.

— Хайде, момиче, ако продължаваш да си играеш с кученцата на вилата, ще закъснеем — изстрелът на Отшелника ѝ беше спасил живота. Тя се изправи. Отшелника сложи пръст върху устните ѝ. После рязко вдигна ръката си и изстрелът отекна в тила ѝ. Още един четириног кръволок отпадна от уравнението.

— Стой плътно до мен! — каза Отшелника.

Тръгнаха и стигнаха до друга мрежа. Отшелника срязва и нея. Преминаха я. Чуваха, че някъде по-настрани има престрелка, кучешко ръмжене и мъжки викове. Опитаха се да бързат, за да проникнат първи във вилата.

Нещо тежко удари Айше и тя залитна. Опипа рамото си, но нямаше нищо. По-скоро усети, отколкото да чуе, че в близост има боричкане. Надигна се, различи две фигури, които мълчаливо се бяха вкопчили. Айше светна с фенерчето си, извади пистолета, но не можеше да стреля, защото единият от биещите се беше Отшелника. Прибра пистолета. Приблужи се и забодя палец в окото на мъжа, притиснал отгоре Отшелника. Нападателят изкрещя, но тя продължи

да натиска и да върти палец. Противникът пусна Отшелника и сграбчи ръката на жената. Изви я и почти щеше да я прекърши, но Отшелника с мощен удар в слепоочието го прати в безсъзнание. Клекна, сложи му белезници на ръцете и на краката.

Стигнаха до вилата. На първия етаж нямаше нито прозорци, нито врати. Имаше стълби, които водеха до втория етаж и врата. Изкачиха се по стълбите и стигнаха до тясна площадка. Отшелника заоглежда вратата. Здравината можеше да обезсърчи всеки находчив взломаджия. Имаше мандало, хлопна с него, шумът отекна някъде вътре. Отвори се нещо като шпионка, но по-голямо, показа се цев. Изстрелите не ги засегнаха, но много бързо слязоха и разбраха, че това не е тяхното място. Очевидно беше, че нямаше да ги пуснат през парадния вход. Започнаха да обикалят в противоположната на битката посока. Оглеждаха внимателно всеки метър от стената на вилата. Отшелника изведнъж рязко тръгна обратно. Айше го последва мълчаливо. Стигна до пленения противник. Раздруса го.

— Как се казваш, копелдак? — запита го Отшелника, като го бодна с ножа по бузата. Легналият подскочи, но нищо не каза. Отшелника натисна повече. Нямаше време за галантности.

— Имаш шанс да си спасиш мизерното животче. Ако искаш, слушам те.

— Казват ми Кретена.

— Съвсем намясто. Сега ме слушай! Прави това, което трябва, иначе... — ножът на Отшелника проби бузата на Кретена. Той извика от силната болка, но Отшелника грубо го вдигна и го подкара пред себе си. Качиха се отново по стълбите, а Кретена крещеше да не стрелят. Един глас го попита отвътре:

— Какво искаш бе, Кретен?

— Отвори ми да вляза, че отвън положението не е добро. Превзеха целия плац.

— Ти луд ли си бе?

— Отвори ми, и без това няма достатъчно хора да отбраняват вилата отвътре. Чуваш ли, Мозък, отвори! — Мозъка единствен беше останал във вилата, останалите бяха излезли веднага след включването на алармената сигнализация. Бяха извикали дори и Инквизитора, който не пожела обаче да изостави втората си жертва. На първия етаж, в болницата, имаше лекари и пациенти, но никой не знаеше колко са.

Така или иначе според охраната „от тези в болницата чеп за зеле не става от тях“. Мозъка прецени, че е по-добре Кретена да стои на амбразурата на вратата, а той да се качи до мансардата, за да огледа положението на камерите. И отвори вратата. Айше и Отшелника бутнаха Кретена силно към Мозъка и хукнаха надолу по стълбите. Прочетоха: „Болница“ и влязоха. Посрещна ги лекарка с треперещи червисани устни. Отшелника каза:

— Докторе, искам да знам кои сте тук.

— Аз съм д-р Готска. Д-р Халил е там — и тя посочи операционната.

Отшелника тръгна към операционната. Отвори я и видя д-р Халил, надвесен над Габриела.

Айше дочу приглушен шум, идващ отдолу. Изскочи от етаж, на който беше болницата, и хукна надолу по стълбите. Стигна до –1 етаж, прочете „Фитнес“ и отмина. Слезе още по-надолу. Прочете „Весела стая“. Дочу й се нещо, идващо иззад вратата. Айше натисна дръжката. Вратата се отвори. Тя замръзна на прага. Струваше и се, че е попаднала в някакъв филм на ужасите. Симаргал висеше на някаква рамка, а ръцете му бяха вързани за напречната греда. Бумтеше „Sonne“ на „Rammstein“. Друг мъж беше забоден в сандък с бетон. Лицето му сякаш й се стори познато. Нисък набит човек с белези по лицето се беше навел и спокойно стягаше плочка и чукче около пръста на крака на Симаргал. Инквизитора изръмжа ехидно и бавно се изправи. Обърна се, видя Айше и се провикна:

— Колко ти е дълбока вагината, красавице? — бързо тръгна към нея. След това намали музикалната уредба и щастливо изпъшка.

Айше вместо да побегне, отстъпи встрани и мина зад бетонобъркачката. Инквизитора стигна до вратата, затвори я и с вълнение дръпна докрай резето.

— Доволен съм — каза той, като свали от стената фалоса, или Лютия любовник, както също го наричаше.

Айше потръпна и й се догади. Избърса потта от ръката си в черния панталон и извади пистолета. Насочи го към изрода и изрева:

— Назад, откачалке!

— Ама играчка си имаме! — И докато жената разбере, Инквизитора реагира мълниеносно. Скочи напред и с дървения фалос

нанесе жесток удар по китката на жената — пистолетът изхвърча надалече.

Болката я принуди да се наведе инстинктивно, което я спаси от другата ръка на човекоподобното. Въпреки ужасната болка, тя отскочи и спечели секунда. След тази секунда, тялото на чудовището я затисна, а ръцете му я сграбчиха. Хвана я за лицето, тя го ухапа по дланта. Той измуча и я удари кърваво през устата. Тя се изплю в лицето му и то се обагри в червени петна. Хвана я, вдигна я, дрехите започнаха да хвърчат под грубите му ръце. Жената остана чисто гола. Съпротивляваше се, но нямаше никакъв шанс срещу якото туловище. Вдигна я и я занесе до уред, представляващ метална плоскост с ширина около половин метър, а на дължина — един. В единия край на плоскостта имаше тръба и две вертикални квадратни жезела, върху които през 15—20 см бяха заварени дъгообразни железни елементи. В тях се поставяше тръбата според желанието и целите на Инквизитора. В другия край на металната плоскост имаше друга тръба. И двете можеха да се регулират във височина. От тръбите висяха по две гривни, като на белезници. Инквизитора тръшна Айше върху металната плоскост. Тя се опита да го ритне, но той хвана краката ѝ, вдигна ги към тръбата и щракна гривните около глезените. Мина от другата страна, хвана ръцете ѝ, стисна ги силно и ги закопча с гривните. Така позата на жената представляваше като обърнато „П“. Дългите ѝ крака бяха широко разтворени. По средата на своеобразната лежанка имаше колан, с който се притягаше жертвата към самата плоскост. Инквизитора не го закопча и така младата жена дишаше свободно. Дългата ѝ коса стигаше до пода. Инквизитора отиде да вземе изпуснатия дървен фалос. Наведе се, хвана го с едната си ръка, а с другата започна да го гали:

— Хайде, виж какво сладурче ще ти дам сега. Много е свежа. Искам да бъдеш много напорист и да стигнеш до дъното, нали? — Извърна глава към Айше и изпод вежди спокойно изрече: — Готова ли си, сладуранке?

— Полицията и специалните служби са тук, във вилата, така че е по-добре да не ме докосваш, защото ще те изкормят — каза жената и се опита да събере краката си.

— Не ме мисли ти мене. Те докато дойдат, ти вече ще си се насладила на моя хубавец.

Жената мълча известно време и изрева гневно. Усети, че огромният фалос се докосва до интимните ѝ части. Тя потръпна, после усети как той грубо бръкна с пръст в нея.

— Малко да я разтворя, че да може да нахлуе. Виж го колко е голям и хубав, нали? Пускай сокче, че на сухо ще те стърже много. За мен ще бъде огромно удоволствие. Щом измеря вагината и ануса ти, ще включим и лютия пипер. Знаеш ли как ще врецшиш тогава, кукло! — и той бръкна с още един пръст. Хвана с двата пръста клитора, дръпна го силно, тя изпищя. Инквизитора се засмя доволен.

Симаргал гледаше безпомощно и нищо не можеше да направи. Устата продължаваше да му бъде запушена. Видя как изродът насочва дървения фалос към вагината на жената и се приготвя да го напъха. Начинът, по който боравеше с инструмента, даде да се разбере, че не му е за първи път.

Зловещото лице на инквизитора се сбръчка в усмивка — изкара езика си навън и леко го затисна със зъби. След това обилно облиза едната си ръка и бръкна в гащите си. Ще ѝ го назлобя хубаво навътре — тази мисъл го караше да потръпва от удоволствие, дори засили ръката си. Изстрел профуча и рикошира в ъгъла до бетонобъркачката. Инквизитора се разпадна върху голото женско тяло, фалосът се хлъзна покрай окосмените устни на Айше и тупна на сивия под.

28.

Отшелника гледаше ту д-р Халил, ту д-р Готска.

— Вие сте от хората на Менгеленски — каза той по-скоро като констатация, а не като въпрос. Видя, че лицето на жената се смръщи. Лицето на Халил също не изразяваше съгласие.

— Вижте, нито знам кой сте, нито ме интересува. Но ще ви кажа, че не понасям този идиот — като каза това, Готска се обърна към момичето, което се размърда. Докторът мълчеше. Едва сега Отшелника огледа упоената Габриела. Той се напрегна.

— Кой доведе това момиче тук и защо? — рязко попита Отшелника.

— Нямаме никаква информация за нея — най-после и Халил си отвори здраво стиснатата уста. — Професор Менгеленски поиска от мен... От нас, да направим експлантация на двата ѝ бъбрека.

— Какво? — изкрещя Отшелника. — Да не би... — той не можа да продължи.

— Не. Не сме пристъпили към операцията. Защото... не сме анестезиолози и очевидно сме сложили грешно упойка... Но... — Халил замълча.

— Е? — тихо, но зловещо го подкани Отшелника.

— Аз съм лекар, а не престъпник. Момичето е в превъзходно здравословно състояние. А той ѝ е продал бъбреците.

Отшелника се подпря на вратата. Не можеше да осъзнае що за звяр щеше да осакати такова младо същество.

— Господи! Това е Габриела, дъщерята на Симаргал. Този скапаняк лично ще го убия.

Халил наостри уши. Не знаеше как се казва момичето, но при споменаването на името Симаргал, той се върна в болницата и видя мъжа, който го заплашваше. Наистина ли това прекрасно спящо същество е дъщеря на онзи тип? — запита се наум докторът.

* * *

Айше не можа да разбере откъде дойде изстрелът, но тялото на садиста я притискаше. Огледа се и пак нищо.

Симаргал продължаваше все така да виси като пастърма на простор, без да има шанс да направи каквото и да е по своя воля. После погледът ѝ попадна върху сандъчето. Видя лице, което приличаше на всичко друго, но не и на човешко. Мъката, болката, безсилието, които бяха изписани на него, я потресоха. Дочу гърлен глас:

— Аз стрелях и се радвам, че улучих — отново се размърдаха китките в бетона на сандъка. Една ръка започна много бавно да се вдига. Държеше пистолет. Айше за секунда се озова срещу треперещото дуло. Другата ръка на мъжа също се показва и прихвана тази с оръжието. Пистолетът на Айше изхвърча при удара близо до сандъчето с бетонирания човек. С неимоверни усилия Матей успя да го хване, вдигне, прицели и... Някъде в размътеното му от мъченията съзнание, той знаеше, че е срещал тази жена.

— Тя е на 21 години, а аз на 55. Тази любов изначално беше обречена. Аксиния, прощавай любима. Обичах те повече от всичко, събрано на едно място — гласът беше ту по-ясен, ту спадаше до шепот. — Моля ви — каза мъжът, като гледаше Симаргал и Айше — спасете Аксиния! Моля Ви! Пратих изродите по по-дългия път към хижата. Аксиния е там и се радва на природата и на всяка жива твар. Това момиче не е за нашия лош свят — човекът замълча, очевидно събираше сили, за да продължи. Успя с няколко изречения да им каже къде да отидат, за да спасят Аксиния — Симаргал знаеше коя е. Самият той желаше да се добере до нея, за да може да стигне и до баща ѝ.

— Прости, Аксиния! — след като каза това, Матей изкашля кръв, падна и облеци бездиханно очи.

Айше се мятеше и се опитваше да се добере до тръбата, за да я откачи от дъгообразните жезла. Тръбата трябваше да се повдигне нагоре и след това да се бутне назад, защото минаваше зад

вертикалните квадратни жезла. Конструкцията беше направена така, че жертвата да няма възможност да се освободи. Надежда ѝ даваше, че коланът не ѝ беше сложен. Постоянните тренировки я бяха направили много гъвкава и подвижна. Тя извиваше тяло нагоре, а тръбите дрънчаха, но си стояха в леглата. Айше отново се набра нагоре и с рязък ритник успя да откачи тръбата от единия си крак и удари пода. Гривните бяха застопорени. Жената яростно задърпа другата тръба. Падналият край стържеше по пода, но все пак имаше възможност да извършва някакво движение. Накрая и другият край се откачи и тръбата изцяло се озова на пода. Сега краката ѝ бяха надолу, а ръцете продължаваха да висят. Айше започна леко да вдига десния си крак, за да може да елиминира страничните квадратни жезла. Гърдите ѝ се стягаха и набръчкаха като узряло авокадо. Почти успя, но съвсем малко не стигаше краят на тръбата да подмине вертикалното жезло. Запъна се и колкото и да дърпаше, не се получаваше. Опита се да върне тръбата, но тя се беше заклецила. Тогава изнесе левия си крак колкото можеше наляво и така тръбата се отклеци. Отново падна със силен шум на пода. Сълзи на яд се търколиха по бузите на младата жена. След като Айше здравата се беше изпотила, тръбата легна на тялото ѝ. Започна да я издига с помощта на крака си. Използваше едната тръба за лост, за да повдигне другата, за която бяха закопчани двете ѝ ръце.

Айше изпсува. Симаргал я гледаше с широки очи. Полицайката беше упорита. Ръмжеше и се усукваше като ранена лъвица. Формата на тялото ѝ беше повече от екзотична, сякаш беше овързана в поза на японското еротично изкуство шибари. Двата ѝ крака сочеха в противоположни посоки: единият към главата ѝ, а другият — изпънат в нормална позиция. Трябваше да завърти едно лостче и да го дръпне, за да се освободят челюстите на гривната. Захапа джаджата и тя се завъртя. Стигна до края на своя ход. Подпъхна крака под седалището си и започна малко по малко да се изправя. Айше вече почти стоеше на колене. Изпъшка дрезгаво и издрънча в пода оковите на ръцете си. Освободи и китките си, като цялата вече се тресеше. Бързо се изправи и тръгна към Симаргал. Опитваше се да държи погледа си встрани от цветното сандъче. Гледката я караше да настръхва. Освободи висящия мъж и бързо започна да събира разхвърляните си дрехи. Симаргал пък се зае да освободи устата си. Прокашля се и каза:

— Благодаря, комисар! За първи път ми се случва жена да ме освобождава чисто гола.

— Млъквай, Симаргал! Доста ще трябва да ми обясняваш защо си тук и какво си правил досега. Но най-напред искам да разбера за какво говореше покойникът.

— За съжаление, на по-голямата част от мъките, които му причини тоя изверг, присъствах. Този звяр беше убеден, че няма да се измъкна жив и затова не се притеснявах, че слушам. Мъртвият нещастник се е влюбил в дъщерята на Менгеленски.

— Моля!

— Да. Явно момичето се е метнало на майка си и няма нищо общо със зловещия нрав на баща си. Но татенцето е побеснял. И все пак е чакал. А когато не успял да се свърже с дъщеря си, направо превъртял. Оказа се, че Матей я е завел дълбоко в планината, където живее сестра му. Там няма покритие на мобилните телефони. Тия психопати са решили, че Аксиния е отвлечена, и се юрват да я търсят. Попадат на Матей, който се е върнал за кратко, понеже е трябвало да изработи някаква грамота за някакъв си полицейски шеф, който се е пенсионирал. Матей е калиграф.

— Знам. Дори аз направих поръчката при него.

— Ясно. Пипнали го и направо тук, в тази гробница — „Веселата стая“. Щом разбраха къде е щерката, Менгеленски тръгна да си я прибере лично. Поне така разбрах.

— Какво? Той не е ли тук, във вилата?

— Мисля, че не. Хайде да излизаме от това злокобно място.

— Виж какво, заповедите аз ги раздавам, ясно ли е — тя се приближи и вдигна от пода падналия от ръцете на Матей пистолет.

— Трябва да спасим Аксиния. Или по-скоро Хижарката, която безспорно се намира в опасност. Нямаме никакво време.

— Какво искаш от мен? — тросна му се Айше.

— Разбирам, че сте нападнали вилата, така че ти си тази, която може да ми помогне да се измъкна и да тръгна бързо към хижата.

— Да ти помогна, да се измъкнеш? Ти мръдна ли? Ти си меко казано оперативно интересен. Ако и сега те изпуснем, мисля си, че ще ми скъсат задника.

— Да, не бива да се скъсва такова дупе.

— Ще те вкарам в ареста и ще те пребия. Чу ли?

- Да.
- Какво „да“?
- Чух.
- Добре. Но аз съм полицаят, така че аз решавам. И аз идвам.

29.

— Познанието е онова, което ще ви спаси живота при определени неблагоприятни условия. Вие трябва да сте добре подготвени със знания, но също физически и психически. Твърде често, когато се озовем в проблемна ситуация, ако реагираме изплашено, това може да доведе до още по-голямо усложнение и на практика да не успеем да се спасим. Когато сме в планината, в гората, най-важното е да имаме нож, комплект за оцеляване и най-важните неща за преживяване сред природата — палатка, спален чувал, храна, вода и възможност да си запалим огън.

Инструкторът по оцеляване говореше, а младежите, насядали в полукръг пред него, го слушаха внимателно. От два дни си бяха направили бивака и усвояваха различни техники за оцеляване. Учиха се да боравят с нож, да стрелят с лък, да палят огън, да пречистват вода, да правят различни медицински манипулации, да се научат да подбират внимателно вещите за пребиваване в планината или гората и т.н.

Палатките им, подредени в кръг, образуваха нещо като площадче, в центъра на което бяха направили огнище. Всеки имаше задължения по осигуряване на храната, огъня, безопасността и другите ангажменти, които съпътстваха един подобен лагер. Дървосъбирачите имаха за задача да събират само изсъхнали дървета и нямаха право да посягат на здравите. Те бяха бушкрафтъри, което означаваше, че живеят сред природата и я пазят с всички сили. Научиха се как да си правят прахан — от сухи кори, суха трева, борови шишарки и игли, стриваха ги на прах, после с магнезиева запалка ги палеха лесно. С две думи: беше забавно и полезно.

— Ще поговорим и как да си направим заслон с подръчни материали. Разбира се, ако има пещера наблизо, веднага можем да я пригодим за наш подслон. Ще се научим да правим и шатра. Огънят при определени обстоятелства прави разликата между живота и смъртта. Ето защо ние трябва да знаем как да си запалим огън при

всякакви условия и как да го поддържаме. Той ни дава топлина, светлина, топли вода и т.н. Сега ще ви демонстрирам нагледно. В моя комплект за оцеляване винаги нося калиев перманганат, захар и глицерин. Смесваме калиевия перманганат и захарта, а ако капнем глицерин, сместа се запалва. Същото се получава, ако вместо глицерин, капнем вода. Но най-напред да си направим комплекта за оцеляване. Носите ли нещата, които ви поръчах?

— Да — хорово отговориха младежите и започнаха да бъркат в раниците си.

— Така — продължи инструкторът — в комплекта за оцеляване трябва да имаме най-важните неща, които може да ни потрябват при екстремни условия. Най-добре е да ползваме малка метална кутийка, като от тютюн например или от някакви бонбонки. Важно е да не е голяма, за да не ни пречи да я носим постоянно... — инструкторът не спираше да залива с информация младежите, докато двама от тях се замерваха с камъчета.

— Хммм... При критични ситуации комплектът за оцеляване може да ви спаси живота или живота на някого, който е с вас. Колкото сте по-подготвени, толкова повече шансове имате да оцелеете при различни кризи — повиши тон инструкторът и двете хлапета спряха да се закачат.

Ставаха сутрин в 6:00 часа, а в 22:00 часа бяха в спалните чували. Имаха физическа подготовка, теория и практика на различни техники за оцеляване в природата. Стрелба с лък, риболов, ловене на птици и други животни, разпознаване на основни билки и тяхното прилагане. Графикът им беше пълен и младежите нямаха нито секунда свободно време.

Пътеката се виеше зигзагообразно. Стръмният ѝ наклон създаваше затруднения дори и на опитните планинари. Някои от дърветата бяха сякаш покрив над нея. При някои от участъците човек трябваше да се наведе доста ниско, за да продължи. Двамата се катереха, запъхтени и плувнали в пот. Бързаха и не пестяха сили.

— Нека аз да мина пръв — каза Симаргал, сочейки едно поточе, върху което имаше прехвърлено дърво, служещо за мост.

— Добре — изпръхтя Айше, тръшкайки се на един пън. Тук мястото представляваше малка поляна.

Тя го видя първа, но реагира със забавяне. Куче. Излетя като куршум от гората и се хвърли върху Симаргал, който тъкмо се готвеше да провери здравината на дървото мост. Инстинктивно отстъпи, обръщайки се. Черният звяр скочи върху му, предните му лапи се озоваха на корема му. Айше извади пистолета си...

— Красавице, какво правиш тук? Миличката ми! — Мъжът прегърна едрата животинка и започна да я гали, а тя въртеше главозамайващо опашката си. От посоката, от която изскочи четириногото, се появи запъхтян младеж. Ококори се, когато видя Симаргал, Айше и кучето.

— Вита, какво правиш, гад такава? Излезе ми душичката. Чичо Ян, а ти откъде се взе по тукашните места? — младежът се приближи и потупа кучето. Протегна ръка на Симаргал, който я стисна топло.

— И аз мога да ти отправя същия въпрос. Какво правиш тук, Марио?

— Тук съм на лагер от школата по оцеляване.

— Звучи много добре.

— И е така. Страхотно е. Толкова нови неща научаваме и все повече ми допада — младежът гордо се изпъна. Той носеше на колана си паранг, дълъг нож, който беше безценен в гората. Острието му, достигащо 33 см, имаше 3 начина на рязане. Кожената кания, добре пасваща на колана, позволяваше на притежателя му по всяко време да го извади бързо и лесно, а след това да го прибере. Тежестта му беше 753 гр. Марио носеше на кръста си и колчан със стрели, а в ръката си държеше лък.

— После ще ми обясниш подробно, че ме заинтригува. Но сега много бърза ме. О, да, извинявам се. Запознайте се. — Марио пристъпи към жената, която се изправи.

— Приятно ми е, казвам се Марио.

— Здравей, Марио, аз съм Айше.

— Айше е полицай — каза Симаргал.

— Опитваме се да стигнем до една хижа. Можеш ли да ни помогнеш? — попита Айше.

— Хижарката ли? Ще ходим при нея вероятно утре. Но знам горе-долу къде е. — Марио извади някаква хартия и се загледа. — Това е карта, която правихме на тукашните места, които ще посещаваме. Целта е всеки да може да се ориентира и в случай на загубване да

може да се върне до бивака. — След кратко мълчание каза, показвайки едно място върху картата: — Ето тук е.

— Добре. Хайде да ни водиш! — каза Айше. Марио погледна към жената, а после и към мъжа.

— Тя е полицай, нали ти казах. Трябва да ѝ се подчиняваме, иначе... Важно е да стигнем бързо.

— Да тръгваме тогава — извика Марио. — Хайде, Вита!

Марио тръгна бодро напред. Оказа се, че малко са се били отклонили и ако Вита не беше подушила познатата миризма на Симаргал, щяха съвсем да загубят посоката. Плетеницата от пътеки можеше да обърка всеки, който не е запознат с района.

Марио постоянно гледаше в картата. Стигнаха до по-голям поток и младежът въздъхна:

— Това е потокът, който минава покрай жилището на Хижарката.

Тогава Симаргал си спомни насоките на Матей за по-краткия път към хижата:

— Няма да следваме потока. Ще минем по тези камъни надолу. Всичко е под контрол — намигна Симаргал на Айше.

Продължиха по една от пътеките, която беше с почти 90-градусов наклон. От четиримата, Вита изглеждаше най-свежа. Тя тичаше напред-назад и все си намираше нещо, което да подуши, да близне, да ухапе и премлясне, след което със стърчащ език да избута от устата си.

Най-после излязоха на полянка и видяха дървената къща на Хижарката, кацнала с долния си етаж на полянката, а с горния — на склона. Вита се наостри. Лаят ѝ огласи околността. Втурна се напред, а придружителите ѝ я последваха. Вратата на постройката зееше отворена. Кучето настървено се плъзна в прохладната къща. Симаргал беше плътно зад нея. Усети миризмата на влажно брашно, с периферното си зрение видя движещия се прах в стаята и ярка светлина. Ударът беше силен и го събори. Ниският нападател държеше бухалка и нож. Позачуди се кое от двете да използва, но след животинско изръмжаване, реши да замахне с по-малко смъртоносното. Симаргал помисли, че Балкана е станал естествен хабитат и на горили, които са разкрили приложението на здравия планински прът, и като всяко ново откритие, вълнението при употребата му е голямо. Бам! Симаргал се сви без въздух, но като че ли образът на нападателя му се

проясни и той разбра, че не е животно. И въпреки това погледът на ниския, космат агресор беше досущ като на обезумял примат. Вдигна бухалката и се приготви да нанесе втори, по-точен удар върху падналия мъж. Симаргал видя, че лицето му е изподрано, а от дясната му ръка капе кръв. Тогава Вита скочи и блъсна в гърба нападателя. Той залитна, но бързо се изправи.

— Симаргал! Къде си — Айше и Марио се появиха на входа. Като ги видя, нападателят отстъпи крачка назад и се приготви за атаката.

— Горе ръцете! Комисар Айше Мехмед. Имате право... — Айше не можа да продължи. Тя държеше пистолета, готов за стрелба към човека с бухалката и ножа. Той обаче реагира светкавично, запращайки бухалката в полицайката. Тя се опита да се предпази, но не успя. Ударът, добре насочен към корема, я събори.

— Кучко, не се е родила полицейската свиня, която може да хване Ножаря — докато казваше това, Ножаря скочи през прозореца и побягна. Но не стигна далеч. Стрелата го улучи в бедрото. Вита го захапа за ръкава и Айше и Симаргал го овързаха с паракорд, който Марио носеше в комплекта си за оцеляване.

Намериха Хижарката вързана на втория етаж, със запушена уста. Отвързаха я и от нея разбраха, че двама са нападнали хижата. Упоили са Аксиния и единият, който се наричал Арбалета, тръгнал с нея, а Ножаря е останал да я разпита. Хижарката се разтресе цялата от вълнение, че е свободна, и се засили към Ножаря.

— Нещастнико, ти на кого ще посягаш бе, копелдак — мощната ѝ фигура не вещаеше нищо добро за Ножаря. Айше внимателно я хвана и с нисък глас отчетливо я предупреди:

— Ще ни трябва жив. Хммм... Сега въпросът е как да разберем в коя посока е тръгнал този Арбалет.

— Не знам, но вероятно по най-краткия път, по който може да се ползва кола — каза Хижарката.

— Предположението е резонно — и Симаргал се обърна към Марио, който гледаше нещо.

— Това на отвличената ли е? — попита младежът, като посочи суитшърт до дърво отвън. Симаргал разбра.

— Смяташ ли, че би могла?

— Да опитаме. Лабрадорите са ловни кучета по принцип. Този е водач, но надали е загубил ловните си инстинкти. Вита, ела тук! — Кучето дойде при Марио. Той взе суитшърта и го допря до носа на животното. Вита започна да го души. След това тръгнаха. Айше се забърза, но Симаргал я спря.

— Знам, че ти си полицаят, но остани тук. Първо, Трябва да охраняваш този престъпник. Второ, помогни на Хижарката и трето — виж си корема, че този удар си го биваше.

Айше отвори уста, но той каза:

— Нямам време да спорим. Оставаш тук и това е.

Тръгнаха с Марио, а Вита подскачаше насам-натам. Чудеха се дали ще се активират ловните инстинкти на лабрадора. Въртеше се в кръг, после пак тръгваше нанякъде, после сменяше посоката, а времето неумолимо течеше. Изведнъж кучето спря, започна да души и внимателно да се придвижва. След това хукна, а двамата едва успяваха да я следват. Нанадолнището на терена ги улесняваше за бързото придвижване. На моменти направо се търкаляха. Вита тичаше уверено. Симаргал се молеше да не е станал жертва на някое кучешко хрумване да проследи барбекю на туристи.

Гората започна да се разрежда. Показа се полянка, която със своя наклон приличаше повече на място за спускане с колички. Продължаваха да тичат, а дробовете им едва смогваха на темпото. Изведнъж Вита спря и яростно залая по посока на другия край на поляната. Симаргал блъсна Марио, който тежко падна на земята. Стрелата се заби в едно дърво зад тях.

— Копелето е там — каза Симаргал й се просна до Марио, който все още не разбираше какво става. — Тихо, Вита! — Симаргал се опита да укроти кучето.

— Дай ми ножа си! — обърна се мъжът към младежа. Марио извади паранга и го подаде с дръжката напред.

— Успокой Вита и сложи стрела на тетивата. Горے при хижата се справи блестящо с онзи. Сега може да ти се наложи отново да стреляш по движеща се мишена. Ще се опитам да го доближа. — Симаргал запълзя настрани, като целта му беше да направи полукръг и да влезе в гората, а след това да стигне до мястото, откъдето смяташе, че стрелата дойде.

Марио придума Вита да легне до него и тревожно да положи глава между лапи. Сложи стрела на тетивата и започна да се оглежда постоянно, но нищо никъде не помръдваше. Опита се да открие Симаргал, но все едно беше потънал в земята.

Момичето лежеше на пътеката. Облечено по дънки и блуза, вероятно мръзнеше. Това, че не помръдваше, не притесни Симаргал. Хиждарката спомена, че е била упоена, преди да я вземе Арбалета. Но той не смееше да отиде при момичето, защото не знаеше къде е похитителят ѝ. Можеше това да е засада, а момичето да е примамката. Сега Вита би му била от огромна полза, но тя се намиреше на 50–60 метра. Рискува и се изправи, като очакваше всеки момент някоя стрела да го прониже. Нищо не се случи. Пристъпи към лежащото момиче, вдигна я, беше изключително лека. Излезе от гората и започна да се изкачва по наклонената поляна към Марио и Вита. Чувството, че всеки момент някоя стрела ще му се забие между лопатките, се усилваше с всяка следваща крачка. Стигна до младежа и кучето, които лежаха на тревата. Остави момичето и също полегна.

— След като не ме наниза като пъстърва, значи я е изоставил и е побягнал. Пречила му е за бързото придвижване. А и не е очаквал, че някой ще го преследва.

— Сега какво ще правим, чичо Ян? Връщаме ли се обратно?

— Да, ти се връщаш.

— Аз ли? Защо само аз?

— Марио, нямам време сега да ти обяснявам подробно. Но ти се връщаш, за да занесеш момичето в хижата и там да се погрижите за нея. Това първо. Второ, Айше сигурно ще извика подкрепление, защото може да има и още разбойници, заради г-н Арбалета.

— А ти?

— Аз тръгвам след него. Ето ти паранга. Ще взема лъка. Така или иначе ще ти пречи, докато носиш Аксиния.

— Аксиния ли се казва девойката?

— Да.

— Много е хубава — каза възхитен Марио, гледайки упоената Аксиния. Изправи се, прибра паранга в канията и даде лъка, заедно с 5-те стрели. Наведе се, взе Аксиния, притисна я до гърдите си, свирна на Вита и се отдалечи.

Симаргал тръгна по пътеката, по която смяташе, че е избягал похитителят. Затича се. Нямахме време да бъде предпазлив. Пътеката го изведе на черен път. Тръгна по него и го видя. Онзи тичаше на около стотина метра пред него. Симаргал се затича с всички сили. Арбалета се обърна и видя, че го преследват. Продължи да тича още по-бързо. Съжали, че основно се занимаваше с тренировки във фитнеса на горната половина на тялото си; в движение вдигна арбалета, спря за миг и стреля. Симаргал плонжира с бързината на котка и успя да се размине със стрелата, която му прати престъпникът. Скочи веднага и продължи лудата гонитба. Със задоволство отбеляза, че дистанцията се скъсяваше. Симаргал сложи стрела на тетивата. Знаеше, че ще има един шанс. Разстоянието намаляваше, но продължаваше да бъде значително за точен изстрел, и то по движеща мишена. Прецени, че може би 70 метра го деляха от преследвания. Спря, вдигна лъка, опъна тетивата, прицели се и стреля. Изпсува. Арбалета продължи да бяга. Но в следващия момент онзи залитна и падна. Симаргал се надяваше, че го е улучил в крака, а не го е убил. Нарочно избра този момент, когато другият се намираше на едно възвишение на пътя. Хукна, за да стигне по-бързо до падналия, защото можеше да се възползва от арбалета си. И наистина, падналият се мъчеше да сложи стрела в оръжието. Симаргал стигна до него и с хриптящи гърди изрита арбалета от ръцете на ранения. Стрелата го беше улучила в бедрото.

— Скапаняко, осъзнаваш, че изобщо няма да се церемоня с теб. Къде е Менгеленски? — Сложи стрела на тетивата и я насочи към падналия. — Ако не знаеш, да те информирам, че в шибаната ви вила „Вълшебство“ вече се разхождат полицаи и други подобни. За щастие, бързичко ви приключи гнусната игричка. Е? Къде ти е шефът?

Престъпникът мълчеше.

И този изглеждаше като останалите: с гъсти непрекъснати вежди, ниско чело и набит. По-близо до маймуната, отколкото до човек. Симаргал разбра, че няма нищо да постигне с него. Взе арбалета и го хвърли в клоните на едно дърво. Остави престъпника там, където лежеше, и продължи по пътя.

Стигна до края на възвишението, от другата страна теренът се спускаше доста рязко. В подножието на стръмнината имаше спрял автомобил. Представляваше нещо средно между джип, бус и камионче. Върху возилото имаше някакъв надпис за храна. Очевидно това беше

за маскировка. Заслиза внимателно, като не го изпускаше от поглед. Стигна до возилото, заобиколи го и го видя. Менгеленски пушеше пура, облегат на едно дърво, а някаква млада жена стоеше до него. Жената го забеляза и видимо потръпна. Менгеленски вдигна поглед и спокойно се изпъна.

— Е, здрасти, повелителю на човешки органи — каза Симаргал, като държеше лъка с поставена на тетивата стрела. — Радвам се, че житейските ни пътеки отново се пресякоха. И ако обичаш, нека да ти виждам ръцете, става ли? — Менгеленски спря да плъзга ръката зад гърба си.

— Нямам оръжие — каза професорът и подсмръкна и се облегна изнемощяло на дървото. — Къде е дъщеря ми?

— На сигурно място. Дъщеря ти, за разлика от теб, е добро същество.

— Тя е всичко, което имам.

— Не, нямаш я. За щастие, тя не е твоя вещ.

— Какво искаш от мен? — попита старият човек.

— Искам да те пратя на топло до края на жалкия ти живот. Няма да те убия, въпреки че заслужаваш. Само ще те предам на полицията, а тя да прави с теб, каквото намери за добре. Или пък... Защо в тази секунда не пусна тетивата и всичко да приключи за теб, шахматисте?

— Не. Не можеш да направиш това. Не може Йоан Менгеленски да бъде хвърлен на тълпата и унижен публично — той се хвана за гърдите.

Младата жена, която мълчаливо слушаше, пристъпи към Симаргал.

— Моля Ви! — каза Бени. — Моля ви, не го мъчете. Посвоему е добър човек. Той ме спаси преди години. Без него сигурно вече щях да съм мъртва. Моля ви, пуснете го. Едва ли му остава много живот. Аксиния не заслужава да остане съвсем сираче.

— По-добре да остане кръгло сираче, отколкото да има такъв баща — промърмори Симаргал.

— Спомняш ли си нашата партия шах, Симаргал? — Професора се изсули в основите на дървото и дръпна дълбоко от пурата.

— Да, и?

— Завършихме наравно, така че е честно всеки да си зададе въпроса и да получи искрен отговор. Не мислиш ли? — докато

говореше, от устата на Професора излизаше дим.

— Нищо няма да ме разубеди да те очистя, да знаеш! Но добре, задай си въпроса — с присвити очи изрече Симаргал.

Професора дълго го гледа ту в очите, ту в ръцете и с интерес попита:

— Защо си винаги такъв герой? Защо го правиш, за какво...?

Симаргал отпусна леко захвата на лъка и втренчи поглед в тревата, сякаш за първи път осъзнаваше нещо. Вдигна глава, стисна здраво оръжието и погледна Менгеленски право в очите:

— Защото само това ми остана — каза бавно, но решително Симаргал.

— Хмм — усмихна се Професора.

— А ти? Ти защо го правиш? Защо си винаги такъв злодей...?

Професора погледна по посока на хижата, погледна чистото синьо небе, изгаси бавно пурата си в пръстта и с дрезгав глас изрече отчетливо:

— Защото само това ми остана...

Погледа на Симаргал се замъгли. Той беше забравил за Бени. Внезапно тя изплува пред него. Взря се в нея, видя сълзите в очите ѝ, молбата ѝ. После проследи как Професора бавно си сваля сакото. Прицели си в хубавата му бяла риза и... се обърна и си тръгна. Чу запалването на возилото. Чу отдалечаването му, а накрая — само тишината на планината.

30.

Кучешкият лай отговори на входния звънец. Щом вратата се отвори, Вита скочи върху стоящия пред нея.

— Добре, добре, моето момиче. Успокой се. Знаем, че се радваш. Здравсти, Ангела — обърна се Симаргал към стоящата насреща му жена.

— Здравей, Ян. Много се радвам, че идваш. — От вътрешността на къщата се надигаше невъобразим шум.

— Какво става тук, Ангела?

— Боби го изписаха вчера. И днес всичките идиоти от отбора му са тук. Ужас е! Още малко и ще ги убия!

Мъжът се засмя и влезе.

— Здравсти, Боби, как си, приятелче?

— О, Ян, приятелю, добре си дошъл! — Боби седеше на едно канапе, а всички от отбора бяха заели дивана и столовете и държаха бутилки бира като хокеисти, готови за удар.

— Сутринта идва д-р Младенов. Каза му да бъде по-внимателен и редовно да си пие хапчетата, за да се възстанови по-бързо. А той... Пие бира! — разфуча се Ангела.

— Любима, нали тия хапчета трябва да ги преглъщам с нещо — кротко каза Боби.

— Пил съм хапчета, не е нищо особено — обади се Веспи.

— Ти да мълчиш, идиот! — викна Ангела.

— Боби, защо жена ти те нарича идиот? — попита Веспи.

— Абе, май на теб го каза — обади се Славун.

— На когото и от двамата да го е казала, не се е объркала — допълни Йовко. Борис и Светулката благоразумно си мълчаха.

— Отбор от идиоти тренирам, мамка му — завайка се треньорът Зехтим.

— Ти ли точно го казваш, бе, появил се на света след спонтанен аборт? — опълчи се Веспи.

— Браво! Забавлявате се значи — похвали ги новодошлият.

— Е, как „браво!“ ще им викаш. — Възмути се Ангела. — Това са дебили, които знаят само да лочат бира.

— Като спомена бира, би ли дала и на Ян? — мило каза Боби. Ян пое бирата, отвори я и се чукна с целия отбор.

— Наздраве, пичове! Бъдете здрави и да прославяте държавата навсякъде.

— Ще я прославят те! — Продължаваше да роптае Ангела. — Горката държава, ако разчита на подобни пияници.

— Спокойно, Ангела, нека се забавляват. А, и ти се забавлявай. Всъщност дойдох за Марио.

— Да, той каза, че имате уговорка. Всеки момент ще дойде, предполагам. В стаята си е — каза жената. Марио надникна в хола и кимна.

— Здравсти, чичо Ян. Ей сега съм готов.

Борис и Светулката благоразумно си мълчаха. Двамата се бяха сближили доста. Борис вече не беше онзи свит младеж, който изпитваше дълбок гняв. След като се включи в отбора по голбал и стана екскурзовод в „Чудеса на тъмно“, целият му светоглед придоби коренно различен облик. Борис навлезе в пьстрия нов свят. Светулката също му помогна много, защото той, от своя страна, беше част от специализираното училище за незрящи. Но освен негов учител по битовите практики, когато си незрящ, Светулката стана и негов житейски ментор. Така дори момичето, в което беше влюбен Борис, започна по-често и непринудено да говори с него. Наболите косъмчета над устата на младия голбалист само потрепваха весело на дръзките шегички на съотборниците му. Не им се възмущаваше, защото знаеше, че един ден и той ще стане като тях. Тази мисъл даже го ободряваше.

* * *

— Чичо Ян, защо ме доведе тук? — Стояха пред един гроб, върху който имаше почти изгнил дървен кръст, полегнал на една страна. Буйна растителност се търкаляше наоколо като развълнувано малко кутре.

— Тук е погребан един човек, който всичко е дал, за да образова сина си. Не е пожалил нищо в името на рожбата си. Но в крайна сметка

умира като просяк и е погребан тук, в общинското гробище.

— А синът? — попита Марио.

Мъжът нищо не каза, а мълчаливо го поведе. Излязоха от общинското гробище и не след дълго стигнаха до друго, добре поддържано — с алеи, китни цветя, излъскани паметници и скулптури около кофражите на гробовете, приличащо повече на парк.

— Това е частното гробище. Тук е погребан един председател на здравна комисия в парламента — и той посочи към един безупречно поддържан гроб, върху който имаше свежи цветя, а паметникът беше толкова бляскав и чист, че слънцето се отразяваше в него и жестоко прорязваше очите на посетителите. Марио видя снимката на около 50-годишен човек, чието лице беше привидно благо, но в очите му имаше изтръпваща тъмнина.

— А това е гробът на един министър на здравеопазването.

Отново безупречно поддържан гроб. Марио погледна лицето на покойния министър. Възрастта му, около 35—40 години, показваше, че млад е успял да се издигне до висок пост. Младежът си каза, че този мъж не е бил от добрите.

— И двамата бяха престъпници — заяви Симаргал. — И двамата бяха убити. А бяха убити, защото престъпността е завладяла държавата и чрез държавата те прокарваха своята престъпна и мръсна дейност.

— Какво са направили, чичо Симар... гал? — запъна се момчето.

— Можеш да ми казваш само чичо Ян — някак естествено отвърна мъжът и се зачуди на себе си. — Тези двамата правеха ужасни неща. Управляваха търговията на човешки органи. Продаваха човешки части и печелеха от тях. Но това е дълга тема. Доведох те тук да видиш министъра. Погледни добре снимката му и колко е уверен. Това е синът на онзи просяк, при чийто гроб бяхме преди малко. Той е докарал баща си до просия. И въпреки че се е издигнал, не е помогнал на своя родител. А освен всичко друго, баща му е бил сляп. — Марио потрепери. — И знаеш ли? Синът му дори не му е позволявал да проси тук, за да не се срамува от него и да не му напомня за миналото му. И всичко това държах да ти го разкажа и покажа, понеже и твоят баща е незрящ. Както и майка ти. И майка ти, и баща ти правят всичко, за да станеш човек. И стани човек. А не изрод като този. — И Симаргал посочи снимката на покойника. — В противен случай... Ще те намеря

и... ще ти напомня. Ние, хората, бързо забравяме тези, които са си дали живота или част от него за нас.

Марио мълчеше. Насълзените му очи говореха достатъчно. Тръгнаха си. Пред гробищата ги чакаше човек, чиято лицева растителност впечатляваше.

— Марио, това е Отшелника. Това е човекът, който може да те направи истински бушкрафтър и да оцеляваш навсякъде при всякакви условия. — Марио гледаше любопитно Отшелника.

— Благодаря ти, че дойде — обърна се Ян към Отшелника. — Марио е син на моите приятели Боби и Ангела. Много се увлича по природата, иска нейното опазване и е луд по живота сред нея. Надявам се, че ще го вземеш с теб, там, горе в планината. По-добра школа от твоята няма да получи никъде.

Отшелника само кимна.

Тогава Ян не подозираше, но Отшелника му помогна да се измъкне от „Следовници на истинската вяра“. Плененият Ян смяташе, че се е измъкнал, благодарение на грешка на своите похитители, които го оставиха вързан не особено прецизно. „Следовници на истинската вяра“ и мутрите на Менгеленски бяха си уговорили среща, на която трябваше да бъде предаден. Но при първоначалния контакт пленникът беше оставен овързан в един храсталак. Ян нямаше никаква представа на кого ще го предават мюсюлманските терористи, но щом го оставиха сам, започна да се мъчи да се освободи. Нямаше да успее, ако сметките на терористите и на професорските мутри не бяха се объркали от трета сила. Едва сега разбираше, че това е била мащабна международна акция за ликвидиране на терористите от „Следовници на истинската вяра“, в чиято централна зона без да иска се беше озовал. Но и най-добрите планове имат свойството да се объркат. Така се случи и с тази акция. Не успяха службите да ликвидират терористите с един удар. Но той успя да се измъкне, преди да го открият. Тогава терористите се оказаха по-умни и спасиха своята организация, макар че дадоха доста жертви. Но Ян разбра, че при втората операция всички гадове са унищожени. Той потръпна, спомняйки си за Лейла, която беше ликвидирана от същата банда.

— Още довечера мога да те взема към планината, младеж — избоботи Отшелника. Марио се сви.

— Какво става, Марио? Има ли някакъв проблем? — запита Ян.

— Не, но...

— Кажи, няма от какво да се притесняваш.

— Довечера имам среща.

— Така ли? С кого?

След колебание Марио отговори:

— С Аксилия.

— О, добър избор. Поздравления, Марио! Момичето няма нищо общо с баща си.

Марио се изчерви и нищо не каза.

* * *

Заведението, притихнало, даваше възможност за разговори и за провеждане на срещи. Мъжът седеше отпуснато и просто дишаше, без да мисли за нищо. Отказа поръчка на приближилата го сервитьорка. Толкова много имаше да премисля, че реши за най-разумно да не мисли за нищо.

— Тате! — Момичето го докосна по рамото. Той потръпна, но дали от гласа, или от докосването, не можеше да каже. Стана и я притисна до гърдите си.

— Габи, тате! Толкова съм щастлив най-после да се срещнем. — Дъщерята на Ян стоеше изправена пред него. Когато разбра, че Менгеленски я е отвлякъл и е била във вила „Вълшебство“, съжали, че не го е убил на онази поляна.

— Тате, знам, че сега бързаш и искаше да се видим набързо, затова помолих да дойде и един човек.

— Какъв е този човек?

— Ами, как да ти кажа, тате!

— Габи, карай направо. Знаеш, че винаги съм обичал директната комуникация с теб.

— Добре, тате. Влюбена съм. — Бащата седеше безмълвен. Опитваше се да асимилира информацията. — Та казах на обекта на евентуалната ми любов да дойде и да ви запозная, защото твоето мнение е важно за мен. Ето го. Идва.

Към масата се приближи мъж. Бащата стана, но не отделяше очи от новодошлия. И двамата се гледаха вторачено, като че ли се

дуелираха с погледите си.

— Ехо!... — обади се Габриела. — Исках само да се запознаете, защото ти, тате, нали бързаш.

Двамата мъже като че ли се отърсиха от вцепенението и едновременно си подадоха ръка.

— Халил.

— Ян. — Ръкостиснаха се, докато си казваха имената.

— Тате, Халил е лекар. И много ми помогна при отвлечането.

— Знам, знам — промърмори бащата.

— Какво каза, тате?

— Исках да кажа, че много съм му благодарен.

— Само изпълнявах лекарския си дълг — каза доволно медикът.

Още там, в „Чудеса на тъмно“, на импровизирания мост, Ян беше разбрал, че Халил е добър, просто беше много изплашен от Менгеленски. И въпреки това въздъхна тежко и дълбока бръчка се появи на челото му — не беше възхитен от случилото се, но любовта не пита. Тогава се сети отново за нея.

31.

Симаргал вървеше бавно по тротоара. Животът му причиняваше неудобства. Понякога се точеше толкова бавно, а друг път препускаше като състезателен кон. Моника, неговата бивша съпруга, която толкова обичаше, вече имаше ново семейство и очакваше дете. Вероника, жената, която обикна безмерно и заради която се раздели с Моника, също имаше свой живот и също очакваше своя рожба. Сега и Габриела вече започва да си има свой интимен живот, и то с Халил. Каква неприятна изненада беше в началото за Симаргал. Но после докторът се оказа почтен човек. Мюсюлманин и християнка щяха да бъдат заедно, както той и Лейла бяха заедно навремето. Лейла. Жена, която обикна и която загуби при атентата на летището от „Следовници на истинската вяра“. Тя му показва, че животът продължава да има смисъл, но сега без нея какво остана?

Защо го правеше? Защо имаше толкова много жени в живота си? Какво запълваше с тях? Толкова много обичаше и Вероника, и Лейла... Защо не се получиха нещата. Той толкова много искаше да има някоя от тях до себе си? А може би желаете да е влюбен, за да може да не забелязва грозния свят около себе си — всичките несправедливости и злодеяния... Може би ако се научеше да намира красотата около себе си и в себе си, щеше да намери и покой в любовта. Симаргал реши за първи път от много време да си даде почивка от жените. Знаеше, че човек трябва винаги да има нещо, към което да се стреми, да преследва и да постига. В противен случай се превръща в аморфна маса. Човек без цел, е като кола без гориво. Но той нямаше вече желание за каквото и да е. Беше стигнал до някаква нулева зона, от която нямаше потребност да излезе. Нямаше цел, а и не искаше да има повече. Полугласно си каза: „Симаргал — въоръженото добро, вече е мъртъв. Останките на Ян все още вегетират, но докога?“. Трябваше нещо да се промени. Но дали начинът беше, както постъпваше досега. Не. Не можеше вече да запълва празнината в себе си с жени и героизъм за другите. Време беше да помисли от какво има нужда, а не от кого, за

да бъде пълноценен. В крайна сметка, да направиш себе си щастлив, е най-голямото геройство, на което човек е способен, защото така даваш пример на другите посивяло размазани физиономии по улицата.

— Пфф, ще бъде мъка. Най-тежката ми битка — каза на глас Ян и зад гърба си чу:

— Усмихни се бе, човек. Не е толкова трудно: дърпаш единия край на устата и другият ще го последва сам — искрено се засмя бездомникът на ъгъла до пешеходния светофар. — Кхи-кхи-кхий.

Ян го огледа. Върна се назад и му подаде 20 лева в ръката.

— Заслужаваш много повече, знаеш ли? — тихо му каза Ян.

— Знам, ама нямаше да съм толкова богат, колкото сега — развалените зъби на скитника се откриха в усмивка и под степаното му мръсно яке се показва малко кученце. Той небрежно остави парите до босите си крака и взе кученцето в ръце: — А, събуди ли се, Злати? — бозавото кученце потрепери от радост.

Вървеше забързано и за малко да се блъсне в бездомното куче пред полицейското управление. Влезе и го насочиха към една зала на партера. В нея, в единия край на елипсовидната маса, седяха комисар Айше Мехмед и някакъв мъж. Останалите места бяха празни. Полицайката се изправи и представи другия:

— Здравей, това е прокурор Дончев. С него работим по случая.

Здрависаха се двамата и Ян се отпусна на един от столовете.

— Кой е случаят, госпожо комисар? — попита незаинтересовано Ян.

— Първо, въпросите задавам аз и второ, съм госпожица, ясно ли е? — Прокурорът го погледна, както му се стори, със съжаление.

— Ясно е. Нали ти си полицаят.

— Какво ще правим с теб? Положението ти е всякакво друго, ама не и розово.

— Каквото кажеш, госпожице комисар. — Стори му се, че Дончев се усмихва.

— Правиш се на шут, но от това няма полза, уверявам те.

— Виж какво, Айше, прави каквото искаш и каквото трябва. Нямам никакви претенции и желания. Всичко ти казах при разпита. Нищо не спестих, така че това е.

Младата жена го погледна внимателно и усети, че на този човек наистина не му пукаше. Каквото и да се случеше с него, нямаше

изобщо да го впечатли. Тя и прокурорът разполагаха с неговите показания, които стигаха да тикнат в затвора много народ, включително и самия него. Вярно е, че Менгеленски беше потънал някъде, но рано или късно вероятно щяха да го открият. Този човек беше убил двама души на онзи концерт. И то високопоставени. Тя разбираше, че това бяха престъпници, облечени във власт. Осъзнаваше, че не можеше да се довери на никого, освен на Дончев, с когото бяха състуденти в университета и който я ухажваше до трети курс, но не знаеше какво да стори, за да я спечели. Имаше му безрезервно доверие, прокурорът беше почтен и изненадващо получи този случай. Но може би шефовете му не са подозирали колко е дълбоко тук. Обърна се към Дончев и отвори уста, но той я прекъсна още в зародиш:

— Съгласен съм — зарови из купчината листа. Отне му няколко минути. Накрая отдели няколко листа, подаде ги на полицайката. Айше ги прочете, после стана и отиде до миксера за унищожаване на хартия и ги пусна. Машината забръмча и листовете, върху които Ян подробно беше описал убийството на министъра и шефа на здравната парламентарна комисия, се превърнаха в купчина ситни лентички. След това Айше отиде при него, положи ръка върху рамото му и тихо каза:

— Имам една молба към теб.

— Разбира се. Имам слабост и не мога да отказвам на молбите, отправени ми от красиви дами. — Този път прокурорът широко се усмихна. Айше го изгледа змийски и продължи:

— Забрави, че някога си извършил онова там, в оная концертна зала. Не го казвай повече никога на никого, става ли? И ако ми обещаеш, ще ти уредя една изненада.

— Чак ме заинтригува. Каква ли е изненадата?

— Обещавах ли на мен и на прокурор Дончев, че онова е дълбоко погребано?

— Обещавам — каза тихо седналият мъж. През това време прокурорът отиде до вратата и я отвори. Влязоха жена и дете. В първия момент Ян помисли, че нещо става с него. Беше сън. След това се втренчи в двете фигури. После се разтрепери и понечи да стане, но не можа. Айше му помогна. Той пристъпи към жената и детето и промълви:

— Лейла!

— Ян?!

* * *

— Тази вечер какво ще правиш. — Седяха в полицейското кафене и отпиваха от картонени чашки сутрешното си ободряване.

Прокурор Дончев и комисар Мехмед трябваше да приключат документално случая.

— Чудя се дали срещата между Ян и Лейла не беше опасна. Той мислеше, че тя е мъртва. И изведнъж тя се появява.

— Принципно ние, мъжете, сме доста чувствителни, така че може би трябваше да го помислим по-добре. Но ти искаше да получи тази изненада.

— Първо, изобщо не сте чувствителни, а сте... Второ, няма да коментирам с теб изненадата.

— Е, понеже зачекна темата, де. Иначе нямаше нищо да кажа.

— След първоначалния шок, поиска да му обясня как е жива, като лично е видял, че се е взривила на летището.

— И успя ли да му обясниш?

— Да, показах му и малко реално видео от колегите, водили тази уникална операция. Буквално всичко е висяло на косъм. Но са успели да заблудят откачалките от „Следовници на истинската вяра“. Сапъорите са съумели много бързо да свалят бомбите от кръста и раницата на Лейла и да ги заместят с предварително подготвен товар с димки. Взривът е симулиран отделно. Всички смятаха, че жертвите са адски много, защото постоянно това се внушаваше. И никой не можеше да предположи, че фактически няма нито една жертва. Единствената щета върху хората беше огромният стрес, че уж е имало терористичен акт. Страхотна операция на службите на всички държави, които се борят против тероризма. Възхитена съм — отпи дълга глътка от кафето си Айше. — Но нещо друго не ми дава мира — замислено каза жената.

— Какво те тревожи? Мисля, че си свършихме работата отлично.

— Да, но... По закон ние трябваше да задържим Ян и да го пратим в съда, който, от своя страна, щеше да го хвърли в затвора.

— Нали се разбрахме да не повдигаме тази тема никога. Никога.

— Да, но... С какво сме по-добри от другите, които престъпват закона, след като и ние го сторихме?

— Никакво „но“. Направихме правилния избор. Този човек се е опълчил срещу организираната престъпност, която ползва ресурсите на държавата. Ако престъпниците не бяха навсякъде и повсеместно и не заемаха ключови места в управлението на държавата, нямаше да има такава гнусотия като търговия с човешки органи, покровителствана от най-високопоставени политици. И знаеш ли, Айше, мечтая си за деня, когато ще се изчистим от паразитите, полазили всички сфери в нашето общество. Общество, което все повече затъва, благодарение на тези подлещи — прокурор Дончев се беше распалил. Тя много рядко го виждаше в тази му светлина. Обикновено мълчалив, сега пространно говореше за справедливостта.

— Прав си. Съгласна съм напълно. Радвам се, че точно ние бяхме замесени в този случай и помогнахме поне частично справедливостта да възтържествува. — И двамата разбраха, че повече няма да ровят из миналото на Ян... — Питам те довечера какво ще правиш? — попита отново Айше, когато при първия път получи от Дончев само нервно барабанене по чашката. — Е? Какво е толкова сложното да ми кажеш?

— А ти? Ти какво ще правиш довечера? — запита прокурорът.

— С въпрос ми отговаряш на въпроса. Това е интересен похват, но при мен не минава. Все пак ще ти кажа, довечера имам среща с Ина. Помниш ли я? Психоложката. Много е готина. Харесахме се. Е, очевидно сме си паднали сега една по друга, така че ще се опознаем с нея. Заслужавам го след цялата тази лудост. А ти?

— Аз... — запъна се той. — Поканих на вечеря Кристина. Покрай разследването много се сблизихме. Тя смята да напише материал за всичко, което се случи. Умна и хубава жена. Валери и Нели... мисля, че ме харесват.

Издание:

Автор: Иван Янев

Заглавие: Симаргал

Издание: първо

Издател: Фабрика за книги

Град на издателя: София

Година на издаване: 2020

Тип: роман

Националност: българска

Печатница: Алианс Принт

Редактор: Мария Гильова

Художник: Георги Вълков

Коректор: Петя В. Димитрова

ISBN: 978-619-230-138-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17019>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.